

DIDACTIC

prof. Violeta Cristina Șinar
-coordonator-

**LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI NAȚIONAL
„PREMISELE DEZVOLTĂRII UNEI
PERSONALITĂȚI COMPETITIVE PRIN
EDUCAȚIA OUTDOOR”**

(septembrie 2023)

EDITURA MERITOCRAT CLUJ-NAPOCA
ISBN 978-630-323-054-2

prof. Violeta Cristina Șinar
-coordonator-

**LUCRĂRILE SIMPOZIONULUI NAȚIONAL
„PREMISELE DEZVOLTĂRII UNEI PERSONALITĂȚI
COMPETITIVE PRIN EDUCAȚIA OUTDOOR”
(septembrie 2023)**

EDITURA MERITOCRAT CLUJ-NAPOCA

TEXT © Lucrările Simpozionului Național „*Premisele dezvoltării unei personalități competitive prin educația outdoor*” (septembrie 2023) – prof. Violeta Cristina Șinar – coordonator

Toate drepturile rezervate autorilor

Consilier editorial: lect. dr. Tiberiu Irimia

Lector de carte: ing. Paula Mîndrean

Tehnoredactare: prof. Violeta Cristina Șinar

Coperta I-IV: prof. Violeta Cristina Șinar

Grafică generală: prof. Violeta Cristina Șinar

Foto coperta I: Școala Gimnazială „Grigore Silași” Beclean, județul Bistrița-Năsăud

Editura Meritocrat Cluj-Napoca

Tel. 0760 607 889, 0741 494 338

e-mail: meritocratcj@gmail.com

© 2023 Editura Meritocrat Cluj-Napoca

Toate drepturile grafice asupra acestei ediții aparțin editurii Meritocrat, orice reproducere sau modificare, indiferent de formă și suport, neautorizată urmând să suporte consecințele legii.

Responsabilitatea calității corecturii textelor din această carte aparține autorilor.

PREMISELE DEZVOLTĂRII UNEI PERSONALITĂȚI COMPETITIVE PRIN EDUCAȚIA OUTDOOR

Profesor învățământ preșcolar, BALINT ELIZA-IOZEFINA
Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura
Grădinița cu Program Prelungit „Albă ca Zăpada” Beclean

Fondatorul primei școli de Educație Experiențială Outdoor (Outward Bound), Kurt Hahn (1886-1974), a fost cel care a contribuit substanțial la dezvoltarea educației experiențiale. Filozofia lui despre educație a transpus educația experiențială într-un curriculum practice centrat pe dezvoltarea competențelor prin activități de învățare bazate pe practică. În acest context, educabilii sunt ancorați în situația de a-și disciplina impulsurile cu ajutorul experiențelor educative. Această teorie pleacă de la ideile despre educație construite pe rolul primordial al experienței practice, pe care le regăsim în cartea *Emil sau Despre educație scrisă* în 1762 de Jean Jacques Rousseau. Idealul educațional, în concepția lui Hahn ar putea fi sintetizat în următorul citat: „Consider că principala sarcină a educației este să asigure supraviețuirea următoarelor calități: o curiozitate inovatoare, o voință invincibilă, tenacitate în atingerea țelului, lepădare de sine și deasupra tuturor: compasiune!” (Catalano, 2014).

Educația outdoor se bazează pe învățarea în aer liber, avându-și originea în multe inițiative apărute în ultimii 150 de ani: taberele de corturi, cercetășia (întemeiată în 1907 de englezul Robert Baden Powell) bazată pe activități practice în aer liber, școlile în pădure din Danemarca, educația prin aventură etc

Educația formală are meritul de a fi organizată și structurată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care are nevoie un individ în formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și oriunde, pe tot parcursul vieții, educația non-formală vine cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natură, psihică, social-emoțională prin diferite metode interactive, participative, iar educația outdoor " scoate la aer " cele 3 forme de educație, (formală, nonformală, informală) le revigorează, le adaugă prospețime și își extinde acțiunea benefică în diferite domenii (dezvoltare durabilă, protecția mediului, dezvoltare personală și profesională).

În funcție de activitățile alese, obiectivele unui program de Educație Outdoor pot face parte din oricare aceste trei categorii. Astfel, elevii pot învăța mai multe lucruri despre:

- mediul înconjurător în care ne desfășurăm activitatea, relațiile dintre componentele acestuia și cum pot să-și aducă aportul la protecția lui;
- propria persoană, propriile limite și cum le pot depăși;
- comunicarea și colaborarea eficace în cadrul unui grup.

Avantajele utilizării activităților outdoor în dezvoltarea personalității preșcolarilor

În sprijinul introducerii elementelor educației outdoor în aplicarea eficientă a conținuturilor pentru învățământul preșcolar, s-au identificat o serie de avantaje, care ar putea contribui la dezvoltarea socio-emoțională și cognitivă a personalității copiilor:

- îmbunătățirea muncii în echipă, ameliorarea relațiilor sociale și dezvoltarea personală;
- înțelegerea și aprecierea de sine, a celor din jur și a lumii naturale;
- învățarea modului de învingere a greutăților ce apar în viață;
- dezvoltarea abilităților socio-personale;
- oferirea unui cadru stimulativ de învățare;
- crearea unor efecte pozitive asupra stării de sănătate;

- testarea rezistenței la efort fizic și mental a organismului;
- dezvoltarea personalității și a încrederii în sine;
- dezvoltarea imaginației creatoare, a creativității, a simțului responsabilității și a gândirii pozitive;
- dezvoltarea unor abilități de leadership: organizare, coordonare, evaluare;
- formarea capacității de a lua decizii potrivite, în concordanță cu gestionarea priorităților;
- dezvoltarea curiozității și a motivației cu scopul evitării plictiselii;
- promovarea spiritualității și a responsabilității protejării naturii;
- dezvoltarea unei relații mai strânse cu mediul înconjurător;
- declanșarea unor efecte formativ-educative mai puternice și mai durabile privind
- implicarea directă și activă în situații concrete și complexe
- dezvoltarea perseverenței, a toleranței și spiritului de fair-play (Catalano, 2014).

Educația outdoor poate fi planificată și implementată în toate domeniile experiențiale. În cadrul *Domeniului Limbă și comunicare*, se poate avea în vedere desfășurarea unei activități în afara clasei în care se va pune în scenă o poveste care a fost prezentată în prealabil, iar preșcolarii pot fi solicitați să modifice anumite etape ale poveștii folosind problematizarea. Și *Domeniul Științe* oferă oportunități prin compunerea sau rezolvarea de probleme. Astfel, se pot aduna pietre de diferite dimensiuni cu scopul comparării între ele, pot fi numerate și apoi aranjate după mărime și formă sau putem formula sarcina de a realiza conturul diferitelor figure geometrice (mai mari sau mai mici). În activitățile de cunoaștere a mediului, activitățile outdoor pot lua forma plantării și îngrijirii plantelor din parcul grădiniței, vizite sau excursii tematice la grădina zoologică sau la grădina botanică. Și *Domeniul Psihomotric* permite organizarea și desfășurarea unor activități de tip outdoor. Miza este că aceste activități să se desfășoare în aer liber independent de anotimp. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de grupă înseamnă activitate care îi dă posibilitatea copilului să ia contact nemijlocit cu mediul înconjurător.

Se poate constata din cele expuse mai sus că activitățile outdoor se pot organiza în context diverse, oferind un cadru de învățare și conținuturi atractive. Pot fi valorificate metodele care stimulează implicarea și participarea activă a copiilor la procesul învățării, bazându-se pe experiența și cunoștințele anterioare. Totodată se creează oportunități facile de a explora lumea înconjurătoare și de a-și construi propriile modalități de abordare a problemelor.

Activitățile outdoor constituie experiențe care îi fac pe copii să învețe, deoarece le permit acestora participarea nemijlocită la descoperirea realității. Perceperea timpurie a relației de cauzalitate dintre om și natură poate contribui la declanșarea motivației specifice participării la acțiuni de protecție și informare a celorlalți cu privire la importanța pe care trebuie să o atribuim mediului. În acest sens, o activitate de tipul ecologizării unui spațiu natural nu va fi percepută de preșcolari ca o simplă adunare de deșeuri, ci ca o acțiune utilă pentru natură, dar și pentru populație și vor fi capabili de a transmite și celorlalți importanța spiritului civic și ecologic. Un astfel de demers va sprijini formarea unei atitudini pozitive față de adoptarea unei conduite civice. Vor învăța că nu vor pe jos un ambalaj nu din cauza faptului că trebuie să respecte o regulă de curățenie, ci mai întâi, pentru faptul că doar așa pot proteja natura, doar așa vor consolida relația cu mediul natural, vor accentua și vor spori importanța dată de societate, în ultimul timp activităților și produselor de tip ecologic. Activitățile specifice educației outdoor produc beneficii asupra sănătății și pot îmbunătăți performanțele academice, astfel că acestea ar trebui să fie precedate de o activitate pregătitoare pentru ca elevii să fie capabili să-și folosească energia pentru scopul activității, să-și înfrunte anxietățile și să-și creeze propriul scenariu pentru această ieșire în natură. Reușita activității

depinde de modul în care este organizată și felul în care conduce copilul spre învățare. În funcție de scopul propus, educația outdoor poate să urmărească mai multe arii de dezvoltare: mediul înconjurător, abilități fizice și relații interpersonale (Gilbertson et al., 2006).

În România, educația outdoor reprezintă un subiect de interes mai mult pentru o serie de ONG-uri care au ca obiect de activitate educația nonformală.

Din păcate, în sistemul de învățământ nu există preocupări sistematice ale cadrelor didactice pentru acest tip de activitate și nici activități explicite invocate de către documentele oficiale curriculare.

În sprijinul utilizării activităților outdoor aducem următoarele beneficii (unele se referă strict la educația outdoor desfășurată exclusiv în natură și altele se referă la educația outdoor văzută și ca activitate desfășurată în alte medii decât cele școlare):

- copiii care iau parte la activitățile în aer liber/ natură își îmbunătățesc percepția asupra mediului și învață mai ușor regulile care implică respect și grijă pentru mediu;
- în aer liber copiii își formează și, ulterior, exersează cu ușurință deprinderile motrice de bază;
- educația outdoor este o provocare benefică pentru copil, în sensul expunerii la cât mai multe medii, unelene obișnuite pentru el, cu reguli specifice și cu persoane cu care nu a avut ocazia să interacționeze până atunci;
- mediile cu care educația outdoor operează pot să dea copiilor o lejeritate mai mare în abordarea problemelor și în exprimarea ideilor;
- educația în aer liber/natură asigură un mediu propice pentru testarea rezistenței la efortul fizic și la cel mental și dezvoltă capacitatea copilului de a lua decizii, de a-și gestiona prioritățile;
- educația outdoor este o provocare pentru copil în a găsi soluții alternative de rezolvare a unor probleme, de a găsi cât mai multe modalități de întrebuințare a unor elemente (componente ale mediului natural);
- activitățile în aer liber cresc acuitatea vizuală și auditivă a copilului, în contextul în care acesta este expus la mult mai mulți stimuli decât într-un mediu controlat și sigur;
- activitățile outdoor întăresc imunitatea copilului (Borțeanu et al., 2016).

Bibliografie

1. Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Clapou, C., Preda, V. (2016), Educația outdoor. Material de sprijin pentru educatoare, Editura Trend, Pitești.
2. Catalano, H. (2014), The Implications of the Elements of Outdoor Education in the Preparatory Class, International Journal of Education and Research (IJER), pp. 545-550.
3. Cucos, C. (2012), Este importantă educația de dincolo de ușa clasei?,
4. Gilbertson, K., Bates, T., McLaughlin, T., Ewert, A. (2006), Outdoor Education: Methods and Strategies, Editura Human Kinetics, United States of America
5. Grigg, R., Lewis, H., (2016), A to Z of learning outside the classroom, Bloomsbury Education.
6. Louv, R. (2011), The Nature principle: Human Restoration and the End of Nature-Deficit Disorder. Chapel Hill, NC: Algonquin Books.
7. Wattchow, B., Brown, M., (2011), A pedagogy of place. Outdoor education for a changing world, Monash University, Clayton, A

EDUCAȚIA OUTDOOR - MODALITĂȚI DE EXPERIMENTARE A LUI DUMNEZEU PRIN INTERMEDIUL TABERELOR CREȘTINE

Masterand, BINDEA NATAȘA-FLORICICA

Facultatea de Teologie Ortodoxă Cluj-Napoca

Program master Consiliere pastorală și asistență psiho-socială

În contextul actual expresia, „*Ai competențe, ai parte!*” este mult mai adevărată și funcțională decât „*Ai carte, ai parte!*”. Achiziția de competențe - cu un întreg arsenal de abilități, atitudini, aptitudini, valori, cunoștințe - apare tot mai des în discursul public, în documentele oficiale vizând educația continuă. Ceea ce se spune nu reprezintă o noutate, nevoia de a avea un set de instrumente valide cu ajutorul cărora să reușești în viață; nou este contextul în care avem nevoie de acestea. Modelarea, formarea și educarea omului implică timp și dăruire. Timpul istoric pe care-l trăim are nevoie de oameni în a căror formație caracterul și inteligența se completează pentru propria evoluție a individului. Elevii de azi caută exemple care pot să-i convingă despre adevărul că viața merită să fie trăită în plinătatea ei. Ei sunt într-o căutare permanentă a acelor martori autentici, care trăiesc ceea ce mărturisesc. Tinerii sunt însă și foarte critici, și parcă îi auzim întrebându-ne pe fiecare dintre noi: Chiar credeți ceea ce spuneți? Trăiți așa cum spuneți? Vestiți ceea ce trăiți? Sunt întrebări care ar trebui să ne dea de gândit asupra propriei vieți, pentru că elevii așteaptă din partea noastră o mărturie misionară adevărată și sinceră. Ei sunt recunoscători pentru fiecare pas făcut către ei, pentru munca și timpul acordat lor. (Nicău, 2015, p. 7)

Taberele organizate sunt deosebit de importante în dezvoltarea armonioasă a elevilor. Acestea reprezintă o excelență înbinare între programe culturale, educative și multe activități în aer liber. Aici, elevii vizitează anumite obiective turistice, desfășoară activități de dezvoltare personală, pictează, se roagă, participă la programe de formare și la ateliere practice, merg în drumeții, dansează, cântă se joacă, reușind să-și pună în valoare abilitățile și talentele proprii. Ieșirile de acest gen îi fac pe elevi să se înțeleagă unii pe ceilalți. lucrând în echipă, își dau seama că reușita ține de alegerea, în prima instanță, a unui coordonator care să conducă pe întreaga activitate, de o bună colaborare și de o maximă implicare a tuturor celor prezenți în rezolvarea unei sarcini. Totodată, părerea celor din echipă este importantă, iar decizia luată trebuie să fie în raport cu nevoile existente în anumite situații. Copiii reușesc împreună să treacă peste momente dificile și, în cazul unor competiții, acceptă cu fruntea sus, înfrângerea, fără a încerca să găsească vinovați, sau se bucură toți de victorie, încurajându-se unul pe celălalt și fiind mândrii de munca lor. În timpul taberelor, copiii primesc lecții practice în care învață cum să cheltuiască banii și ce trebuie făcut astfel încât aceștia să ajungă pentru toată perioada șederii lor în acel loc; totodată, învață să-și ordoneze lucrurile, să facă curățenie în camera în care stau și să-și facă singuri patul. Altfel spus, ieșirile de acest gen îi ajută pe elevi să devină independenți și să aibă încredere în propriile forțe.

Tabăra exercită o influență pozitivă asupra personalității elevului. O astfel de experiență reprezintă cadrul perfect pentru a-și face noi prieteni, pentru a-și pune în valoare personalitatea în cadrul grupului. În tabere se organizează jocuri și activități pe echipe, activități care au rolul de a ajuta copilul să descopere și să respecte munca în echipă, spiritul de grup și obiectivele comune. Interacțiunea cu alte persoane stimulează atât inteligența emoțională, cât și inteligența socială, ajutând copilul să se exprime cu lejeritate, să își comunice trăirile și să se adapteze colectivului din care face parte. Experiența unei tabere reprezintă contextul ideal pentru a-și dezvolta nevoia de autonomie. După vârsta de șapte ani copilul își dorește să se simtă valorizat, să fie implicat în decizii, la fel ca un adult,

manifestându-se nevoia de autonomie față de părinți. Copiii manifestă inițiativă în demararea de proiecte personale, inițiază relații noi, vor să își petreacă timpul liber și altfel decât în compania celor ce le poartă de grijă, caută jocurile în care explorează cadrul social și vor să se simtă liberi, evadând de sub aripa ocrotitoare a părinților.

Obiectivul general al taberei are în vedere tocmai formarea elevilor în acord cu valorile autentice ale Bisericii. În acest sens, pe lângă oferirea unei alternative la metodele de petrecere a timpului liber, pe care societatea contemporană le promovează, tabăra oferă și un cadru propice dezvoltării personale a tinerilor, ca membrii ai Bisericii. Totodată, prin procesul cunoașterii interpersonale, oferit de acest program de tabere, tinerii au oportunitatea de a se familiariza și de a afla cât mai multe aspecte, cu caracter informativ și formativ, despre moștenirea culturală și despre bogăția tradițiilor specifice spațiului Ortodoxiei românești. Valoarea actuală a unei tabere este pusă în evidență de contextul în care, așa cum afirma IPS Mitropolit Teofan al Moldovei și Bucovinei, „ritmul accelerat al societății umane de astăzi, cu transformările rapide ce au loc pretutindeni și în toate domeniile, necesită un răspuns din partea Bisericii. Structurile misionare ale acesteia sunt chemate spre o actualizare permanentă, pentru a nu deveni într-o bună zi un fel de ghetto, cu toate consecințele acestei stări. Acest fapt nu implică, desigur, schimbări în conținutul mesajului creștin, răstăcere cu mult mai mare, ci găsirea unor noi forme de propovăduire a lui Hristos, Care „ieri, azi și în veci este Același” (Evr. 13,8), pentru a răspunde unor căutări și frământări specifice timpului”. (Vlad, Sorescu, 2007, p. 5)

Taberele sunt un mediu în care, pe lângă diversele lucruri pe care le învață, tinerii au ocazia să experimenteze pe Dumnezeu și apartenența lor la Biserică altfel decât în mediul din care provin. Așa cum, în general, parohiile nu sunt comunități de sfinți, ci de oameni obișnuiți, fiecare cu nevoile și căutarea lui – taberele sunt locul în care se află atât tineri practicanți, cât și tineri care nu au primit nicio educație religioasă. Astfel, între tineri are loc o adevărată întâlnire prin care ei descoperă ceea ce îi unește dar și ceea ce îi face unici, se descoperă pe ei înșiși. Regăsindu-se pe ei înșiși, de fapt se regăsesc în Hristos și în Biserică. Cei care trăiesc în unire și prietenie se bucură unii de alții și de Dumnezeu, și tocmai această comuniune dintre ei este ceea ce îi poate întări sau le poate deschide calea de cunoaștere mai adâncă a Domnului Hristos, Cel Care vrea ca pe fiecare om să-l numească prieten al Său (In. 15, 15).

Așadar, tabăra este un mediu propice de împărtășire a prezenței Lui Hristos. Fie că este vorba de prezența harică din rugăciunea comună, din experiența Sfințelor Taine, din Cuvântul explicat și înțeles prin cateheză (întrupat în Euharistie) ori trăit în dinamica relațiilor cu ceilalți, Același Hristos Se împărtășește pe Sine tinerilor în toate aceste forme, prin harul Său și prin lucrarea oamenilor, în special a profesorilor, a preoților și a voluntarilor implicați. Practic, una dintre cele mai mari minuni ale lui Hristos este că El Însuși Își săvârșește lucrarea misionară în Biserică prin Duhul Sfânt, chiar dacă ceea ce se vede este râvna și lucrarea preoților și a altor credincioși, ori formele exterioare de misiune. Fiind îndrăgostit de oameni, El vine în întâmpinarea lor și le dăruiește harul îndumnezeitor mai întâi prin invitația sau chemarea cuvântului Său, mai apoi „prin sălășluirea Sa în noi prin Taine”. (D. Stăniloae, 2004, pp.19-20) Toate aceste forme de prezență ale lui Hristos în tabără sunt forme de misiune și de aceea tabăra este un spațiu misionar, pentru că: îi cheamă pe elevi într-un loc al comuniunii și al dragostei, al considerației și respectului pentru celălalt; le respectă libertatea de a veni și de a alege o astfel de viață; le pune la dispoziție un spațiu potrivit pentru practicile liturgice (rugăciunile zilnice și celebrarea Sfințelor Taine); le pune la dispoziție un program echilibrat, care ține cont de viața lor, de nevoile lor personale în ansamblu și de cultura lor pe care o influențează (are loc o inculturație a Evangheliei în lumea tinerilor, în cultura lor care în multe cazuri tinde să se separe de corpul eclezial); le împărtășește și explică Cuvântul lui Dumnezeu, al Sfințelor Scripturi, interpretat în spiritul

Sfintei Tradiții ortodoxe, prin prisma înțelegerii Sfinților Părinți care au avut mintea luminată de Duhul Sfânt, Cel Ce a inspirat scrierea Scripturilor; tinerii care participă în tabere și a căror viață se schimbă îi influențează și pe ceilalți tineri din anturajele lor, îndemnându-i să se roage împreună, să frecventeze biserica și să-și trăiască în mod conștient credința; mulți tineri sunt recrutați și instruiți pentru a sluji altor tineri (personalul de tabără care slujește copiilor și tinerilor participanți, învățând valoarea dăruirii și a jertfirii de sine pentru celălalt, dând astfel mărturie creștină despre prezența lui Hristos în viața lor); tinerii sunt încurajați să intre în comuniune unii cu alții, să-și conștientizeze mai mult valoarea apartenenței lor la Biserică și a credinței lor; nu în ultimul rând, în tabără, creația este văzută ca dar al lui Dumnezeu, iar viziunea aceasta este receptată și asimilată mai ușor când activitățile și întreaga viață comună are loc într-un spațiu natural și reconfortant pentru sufletul și trupul fiecăruia.

Aceste inițiative de tabără nu rezolvă întru totul problema educației moral-religioase, ele nu trebuie să fie nici singurele și nici primele sau ultimele trepte în formarea creștinilor, dar pot fi *un sprijin foarte mare* în formarea bărbatilor și a femeilor care mărturisesc pe Hristos în lume prin viața lor. Acest „foarte mare sprijin” pornește de la lucruri aparent mici: familiarizarea cu profesorul o săptămână în tabără, profesor care este pus la dispoziția elevului, care are timp, capacitate de ascultare, uneori răspunsuri și îndemnuri părintești pentru el; familiarizarea cu practica constantă a rugăciunii, în fiecare dimineață și seară și la masă; pășirea pragului bisericii și privirea icoanelor într-o atmosferă de evlavie; ascultarea unui cuvânt de învățătură și punerea de întrebări; postul de miercurea și vinerea; primirea Sfințelor Taine; cinstirea sfinților prin ascultarea modelelor lor de viață și prin comuniunea cu ei prin rugăciune; împărtășirea credinței lor cu grupul de prieteni apropiați etc.

Prin urmare, participarea într-o tabără influențează percepția elevilor asupra lumii în care trăiesc, fie ea dinafara sau dinlăuntrul lor, iar valorile propuse acolo pot prinde rădăcini mai adânci, decât valorile (sau non-valorile) din alte medii. În tabără, Ortodoxia este prezentată și trăită, nu doar expusă teoretic. În tabără, forța anturajului este folosită în sens pozitiv, tinerii petrecând timp împreună și încurajându-se unii pe alții să se roage sau să își împărtășească frământări cu privire la credința lor. Astfel, ei își consolidează identitatea de creștini și își asumă într-un mod personal ceea ce alții (nașii) au făgăduit pentru ei până atunci în fața lui Hristos. Desigur, acest „atunci” este un întreg proces, o întreagă devenire, o vârstă, o etapă, de la copil la matur, este vârsta adolescenței în care vlăstarul crud, fraged, se întărește și devine puternic și viguros.

Bibliografie:

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, (2003), Ediție jubiliară a Sfântului Sinod, IBMBOR: București.
2. Băncilă, V., (1996), *Inițierea religioasă a copilului*, Editura Anastasia: București.
3. Naclad, C., (2007), *Educația religioasă în cadrul slujirii preoțești*, Editura Trinitas: Iași.
4. Nicău, N., (2015), *În mijlocul tinerilor- repere pentru îndrumarea grupurilor de tineret în Biserică*, Editura Agaton: Făgăraș.
5. Stăniloae, D., (2004), *Spiritualitate și comuniune în Liturghia ortodoxă*, IBMBOR: București.
6. Vlad, S., Sorescu, G., (2007), *Tinerii și Biserica în zilele noastre. Caiet de lucru pentru preoți în vederea diversificării activităților de pastorație a tinerilor*, Mitropolia Olteniei: Craiova.

EDUCAȚIA OUTDOOR

Profesor învățământ primar, BLAGA LUCREȚIA
Colegiul Național „Petru Rareș” Beclean

„Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.” (C. MIHĂESCU)

Activitățile outdoor „vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”. *Activitățile outdoor pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practice-gospodărești etc.*

Jocul în aer liber are un rol crucial în dezvoltarea armonioasă și sănătoasă a copilului. Într-o epocă în care televizorul și calculatorul domină din ce în ce mai mult viața copilului și îl atrag în plasa sedentarismului, activitățile în aer liber sunt o fărâmă de speranță la care merită să apelezi pentru așteptările prichindeii falnici și sanatoși, atât din punct de vedere fizic, cât și mental.

Joaca în aer liber dezvoltă copilului o mulțime de abilități noi, complet diferite de cele pe care le dobândește din joaca în spații închise! Jocurile de încredere includ jocurile cu elemente care au nevoie de o motivație aparte, dată de situația că fiecare jucător se poate baza pe celălalt și fiecare în parte poate să își învingă unele temeri (de exemplu nu e la îndemâna tuturor să întreprindă o acțiune sau să parcurgă o distanță cu ochii închiși, pentru aceasta e nevoie de o mare încredere în sine însuși și în ceilalți). Se cere o bună (re) cunoaștere a capacităților și posibilităților proprii și a celorlalți.

Aflând despre acest tip de activități, am căutat să le folosesc cât mai des posibil în activitățile cu clasa, am căutat informații despre ce și cum aș putea face ca elevii să fie fascinați de tot ce se întâmplă în jurul lor și să participe cu interes. Acest lucru m-a determinat și am organizat cât mai multe activități în aer liber.

Elementele pe care profesorul trebuie să le ia în considerare pentru planificarea unei activități outdoor sunt:

- condițiile de învățare
- potențialul copiilor
- aspecte legate de context
- setarea scopului
- stabilirea obiectivelor
- alegerea conținuturilor
- implicarea proceselor de învățare
- evaluarea.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu.

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație

puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc.

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod usual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili.

Activitățile outdoor facilitează dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între elevi, elevi- profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii.

Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății.

Educația în aer liber este o formă organizată de învățământ care, prin specificul mediului în care se desfășoară, pregătește copiii pentru viitoarea lor viață în mediul natural, pentru o viață liberă, îi ajută să dezvolte relații mai strânse cu mediul înconjurător, îi învață diferite modalități de învingere a greutăților.

Concluzionând: „Cât mai mult timp în natură!”

„Natura poate să-ți slujească de carte, de profesor, de povătuitor. Ea te cheamă, ea îți procură, cu mici mijloace, tot ceea ce vei avea nevoie mai târziu. Nu închide această mare carte plină de învățături înțelepte, nu o neglija pentru celelalte cărți în care se cuprind numai strofe din cântarea întreagă ce stă înaintea ta.”

(I. Simionescu, 1940)

Bibliografie:

1. Cucoș, C. (2012), Este importantă educația de dincolo de ușa clasei ,
2. Ionescu, M. , Radu, I. (coord), (2001), Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca.
3. Life Long Learning Program, (2010-2012), Manual de educație outdoor, Primăria Cătunele.
4. www.doxologia.ro

ROLUL EDUCAȚIE OUTDOOR LA PREȘCOLARI

Educatoare, BOGDAN MARIA LUMINIȚA
Grădinița cu Program Normal nr. 2 Bistrița

„Natura poate să-ți slujească de carte, de profesor, de povătuitor. Ea te cheamă, ea îți procură, cu mici mijloace, tot ceea ce vei avea nevoie mai târziu. Nu închide această mare carte plină de învățături înțelepte, nu o neglija pentru celelalte cărți în care se cuprind numai strofe din cântarea întreagă ce stă înaintea ta”. (I. Simionescu, 1940)

Educația outdoor este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber. Realizând o sinteză a lucrărilor și studiilor de specialitate, am identificat câteva caracteristici cheie ale acestui tip de educație.

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura în același timp fiind și o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – în cadrul unui mediu relaxant, liber, procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente sociale;
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – unii elevi care au un nivel scăzut de performanță școlară pot deveni mai motivați;
- dezvoltă spiritul de echipă;
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea elevului.

Există o serie de programe de educație outdoor care pot fi utile: programe axate pe sănătate și pe educație fizică, pe știința mediului, etc. Spre exemplu un program de educație outdoor axat pe educație fizică și sport ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate (programul ar include exerciții fizice, plimbări în aer liber, discuții cu elevi, specialiști, organizarea și desfășurarea unor activități practic-gospodărești – stabilirea unor meniuri sănătoase, etc.).

Un program de educație outdoor axat pe știința mediului va avea ca efect informarea elevilor cu privire la problemele de mediu din comunitatea lor, conștientizarea cu privire la impactul pe care acțiunile lor le au asupra mediului (se pot organiza diferite activități relevante în abordarea problemei identificate în funcție de creativitatea cadrului didactic).

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al copilului. Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, de a fi inclus social, de a fi activ și responsabil, de a se simți în siguranță.

Toate nevoile precizate mai sus își au rolul și locul lor în dezvoltarea personală a copilului, dar așa situa pe prim plan nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor, ea fiind o modalitate de succes, de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale), copilul să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități. Mediul din interiorul celor 4 pereți ai clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce, acel din afara clasei este unul care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Dintre formele de educație formală, informală și non-formală, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă și oferă utilitate practică imediată cunoștințelor învățate.

Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățământ.

În învățământul preșcolar, adevărata muncă a educatoarei este în spatele documentului curricular. Nimic nu poate fi mai provocator din punct de vedere profesional decât a te întrece

cu programa de studiu utilizată la grupă, găsindu-i noi înțelesuri, abordări, strategii de aplicare, etc.

Voi enumera câteva exemple practice de activități care se pot desfășura în aer liber:

Domeniul Limbă și Comunicare (DLC)

- punerea în scenă a unei povești (Scufița Roșie sau Capra cu trei iezi), după ce în prealabil a fost citită. Se poate solicita preșcolarilor să schimbe firul povești (pentru a evita haosul și dezorganizarea, copiii sunt anunțați cu o zi înainte);

- începerea unei povești alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc.) – Poveștile copacilor: așezați grupuri mai mici de copii lângă un copac. Ce sunete se aud? De unde vin? Dacă copacul ar vorbi, ce poveste ar spune?

Există o varietate de activități ce pot fi derulate în aer liber în cadrul cărora copiii își pot dezvolta imaginația, creativitatea, limbajul și exprimarea.

Domeniul Științe (DȘ)

Activități matematice:

- adunați o grămadă de pietre din care educatorul și fiecare copil își vor alege câte una, comparându-le (cine are piatra cea mai mare/mică);

- să adune cât mai multe frunze, să le sorteze după culoare, formă, mărime;

Cunoașterea mediului se pliază cu activitățile ecologice. Totul pornește de la deprinderile simple: hârtiile, ambalajele nu se aruncă la întâmplare ci se depozitează ordonat în containere speciale. Spațiile verzi cu flori și copaci trebuie curățate, puneți accent pe condițiile optime de dezvoltare a unei plante;

Domeniul Estetic și Creativ (DEC)

Educația plastică oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișele cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități, capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile.

Educație muzicală

- organizați concursuri muzicale în aer liber sau mergeți cu copiii la un concert, în acest fel se pot descoperi elevi cu talent care pot urma o carieră în acest domeniu.

Domeniul Om și Societate (DOS)

- creați un spațiu de reflecție în aer liber, lansați discuții despre frumusețe utilizând elemente din natură: o frunză, o floare etc.;

- identificați o faptă bună făcută de un copil, încurajați-i să discute despre ea – de ce e important să faci bine celor din jurul nostru?

Domeniul Psihomotric (DPM)

- există o varietate de activități sportive, diferite exerciții, toate acestea contribuind la dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-un mod armonios. Acest domeniu se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva poți desfășura activitatea de educație fizică mai frumos decât în aer liber.

Ar trebui să se considere educația outdoor ca parte semnificativă în sistemul de învățământ, ca un întreg șir de oportunități de învățare.

Bibliografie:

1. Ionescu Miron, Radu Ioan, 2001, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca;
2. Răileanu Daniela, Grama Filofteia, 2010, Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura DPH, București;
3. Glava Adina, Glava Cătălin, 2002, Introducere în pedagogia preșcolară, Editura Dacia, Cluj Napoca.

ROLUL EDUCAȚIEI OUTDOOR ÎN ACTIVITĂȚILE DIN GRĂDINIȚĂ

Prof. învățământ preșcolar, BOLOȘ NADIA-MARIA
Grădinița cu Program Normal Nușeni

În Educația Outdoor copilul învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale la care mai apoi reflectă pentru a extrage învățăturile. Acest mod de învățare, caracteristic Educației Outdoor, se numește experiențial: înveți cu creierul, mâinile și inima! Un vechi proverb chinezesc accentuează eficiența educației experiențiale: "Ce aud – uit, ce văd – îmi amintesc, ce fac – înțeleg".

Învățarea prin „a face” se bazează pe "o concepție de experiență ca o relație între om și mediu, în cazul în care omul nu este un spectator pasiv, dar interacționează cu ceea ce-l înconjoară". Educația în aer liber este o formă de predare care are loc în contexte naturale (în curți, în parcuri, până când se ajunge la excursii) și permite copiilor să trăiască experiențe concrete, într-un context informal.

Învățarea în aer liber este potrivită pentru toate vârstele. În primul rând, a fi în natură este o practică sănătoasă pentru sine. În natură găsim medii care oferă substanțe benefice pentru corp și minte, promovează explorarea senzorială și motorie și au efecte clare și recunoscute asupra eficienței sistemului imunitar. În mare măsură, în păduri componente importante ale rășinilor copacilor și au o incidență directă asupra echilibrului hormonal și asupra unor patologii, ar fi anxietatea, depresia și stresul. Este vorba despre ce ne oferă natura, indiferent de intenția noastră.

Educația în aer liber este un set de practici de formare care se bazează pe utilizarea mediului extern ca spațiu privilegiat pentru experiențele copiilor. Mediul extern, în aer liber, este ca "o clasă", care permite dezvoltarea naturală a copilului și exprimarea în diferite moduri (joc, motric, emoțional afectiv, social, expresiv, creativ). Învăță experimentând, în aer liber, prin aventură și explorare. În perioada copilăriei timpurii, acesta va fi în primul rând despre explorare senzorială și experimentarea în lumea fizică. Activitățile în aer liber întăresc sănătatea copiilor, reduc riscurile infecțioase- care sunt mai mari în încăperi închise, slab ventilate, foarte încălzite. În natură este mai puțin probabil să vină în contact cu germeni și viruși, mai ușor transmisibile în medii mici. "Exteriorul" permite copiilor să trăiască și să facă descoperiri incitante și angajarea, absolut diferite de cele care pot fi experimentat "în interiorul". Mai mult decât atât, a petrece timp în aer liber, chiar din punct de vedere fizic, întărește organismul și crește imunitatea. Fără îndoială, spațiul exterior permite copiilor de toate vârstele să-și exprime toată vitalitatea, energia. Ei au nevoie, pentru creșterea și sănătatea lor, să locuiască în spațiul deschis și să-și perceapă propriile lor însușiri corporale: întinde-te pe pământ, ghemuit, stai, ridică-te, fugi, sari, dar, de asemenea, caută colțuri, vizuină, locuințe mici ca forme elementare de trai. Sigur, lucrând afară, jucându-se în grădină când e soare, ploaie, zăpadă, făcând sărituri în bălți, se murdăresc cu noroi, pământ, este o experiență obositoare, care necesită echipamente adecvate, pentru copii și adulți, timp de pregătire pentru a însoți și timp pentru a reveni, dar este ceea ce caracterizează alegerea de a trăi și de a propune copiilor o experiență completă și sistematică de relație și relație cu natura, într-o manieră autentică și integrală. Natura vorbește cu oricine dorește să o asculte. Toată lumea, chiar și cel mai tânăr, în propriile lor moduri, poate iniția o lucrare individuală de observare, colectare și descoperire cu materialul pe care ea îl oferă în acel moment special. Natura are întotdeauna ceva de a comunica prin oferirea de oportunități reale pentru creștere, dezvoltare și experiență. Mai ales cei mici care rămân fascinați, având un mod de cunoaștere analogică și nu trebuie să-și mentalizeze descoperirile în laboratoare și activități, tipice pentru

lumea adultă. Natura ca profesor, permite copilului să ofere instrumentele necesare pentru a-și spori conceptul de stimă, identitate și dobândire a conceptului de limită, făcându-l din ce în ce mai autonom din punctul de vedere cognitiv, motric și afectiv. Modul nostru de a ne apropia și de a comunica cu copiii în natură este de prea multe ori împiedicat de interdicții, mai degrabă decât de oportunități, care inhibă o relație directă a corpului cu mediul: "nu sări!", "dă-te jos că te lovești!", "nu te murdări!", "„ai grijă! ", în loc de: "încercați!", "păstrați echilibrul", "stați concentrați!". Percepția noastră asupra lumii exterioare depășește cu mult pericolele reale. Dar nu trebuie să interzicem, cu o mie de interdicții care privesc securitatea. Acest lucru descurajează, induc ideea, că numai adulții știu să evalueze ceea ce este legal, ceea ce nu este permis, ceea ce este sigur. În schimb, lăsându-i pe copii să facă, să experimenteze, dobândesc încredere și securitate, chiar și în detrimentul unei posibile căderi. Este nevoie de timp liber și nu organizare pentru a putea experimenta natura într-un mod profund. Timpul în natură este un timp multiplicat, încetinit, cel mai adesea este considerat inutil sau timp pierdut. În realitate, nu este un timp pierdut, ci o investiție esențială pentru bunăstarea copiilor, unde există în mod concret posibilitatea de a experimenta într-o dimensiune în care timpul cronologic pierde din importanță pentru a trece la „timp de experiență și experiențe”. De mare importanță în lucrul cu copiii foarte mici, în activitățile în aer liber, este repetarea ritualurilor (rutina) de gesture, în succesiune de zile, care va permite copilului să se simtă în siguranță, protejat, permițându-i să se bucure pe deplin de experiența trăită. Parcul nu reprezintă o zonă în care să dăm frâu liber copilului, să meargă, să sară, să urce, atunci când nu există vreme bună, ci când e soare, teren uscat, pentru a evita alunecarea, murdărirea pentru a evita luarea de timp în gestionarea și posibila schimbare a hainelor pentru copii. Este în schimb un domeniu de învățare de la natură, în aer liber, în cazul în care există mai mult spațiu, m pentru corp, pentru emoții, pentru senzații, pentru gânduri. Dacă au câmp deschis poate să acționeze, și să călătorească liber să treacă de la unele idei, la alți stimuli și să genereze altele noi, să creeze conexiuni naturale.

Scopul activităților în aer liber poate fi: – cunoașterea propriilor capacități și limite; – dezvoltarea conceptului de autoidentitate ca subiect capabil; – dezvoltarea conceptului de stimă de sine; – dezvoltarea conceptului de siguranță și de autoconservare; – dezvoltarea cunoștințelor și a respectului față de celălalt ca ființă vie (persoană, plantă sau animal) Activitățile care pot fi desfășurate sunt foarte diverse: – Descoperirea, cercetarea și observarea elementelor care constituie mediul natural și identificarea caracteristicilor senzoriale (olfactive, tactile, gustative, vizuale și auditive) care o fac similară cu cea a altora și a celor care o fac unică. Verbalizarea numelui propriu al elementului și a părților sale în asociere cu simbolul grafic (nomenclatura) - Joc cu material din natură: lemn, pietre, frunze, ace de pin, conuri, pământ... - Joc simbolic (casa și bucătăria, cu pământ și apă) -Jocuri de mișcare cu corzi, anvelope, trunchiuri, plăci de lemn, gresie, roabe pentru transport, saci, etc. - Activități grafice cu elemente naturale: pământ, apă, fragmente din faianță -Crearea unei mici grădini. Este de preferat contactul direct și instinctiv al copiilor cu natura, trăind intens și prezent emoțiile , favorizând astfel o percepție sănătoasă a propriei lumi și a lumii înconjurătoare, calități fundamentale pentru fiecare în învățare. Copiii au posibilitatea de a trăi o varietate de activități agricole tipice (însămânțare, plantare, tăiere, recoltare...) și percep în mod direct lumea, senzorial, dezvoltând interes, voință și curaj. Ei ascultă sunetele, ritmurile și natura, explorarea unui agroecosistem: șanțuri, garduri vii, rânduri, păduri, animale, materiale naturale, ar fi pământ, apă, paie, pietre, frunze... Activitățile artistice și artizanale au o valoare deosebită, nu numai pentru că permit exersarea unor abilități motorii, plastice: lutul, ceara, lâna, construcții cu materiale naturale, de colorat, cărbune, dar și abordarea vechilor instrumente și meserii, manipularea unor materiale simple, a dansului și cântecului, jocul, îndeplinirea unor „meșteșuguri”. Astfel, sunt cultivate talente de creativitate, imaginație și inițiativă. Există apoi o serie de activități ale așa-numitei vieți zilnice, cum ar fi participarea la

îngrijirea spațiilor comune și individuale, echipamente, și purtarea ținutei adecvate pentru a ieși... care susțin autonomia. Se urmărește prin aceste activități achiziționarea de autonomii de bază în ceea ce privește pregătirea echipamentului pentru a ieși și pentru a reveni în funcție de sezon (pantofi, bluză de molton, jachetă, pălărie, eșarfă, mănuși, haină de ploaie) și în ceea ce privește igiena personală (schimbați Haine excesiv de murdare sau ude, spălați-vă pe mâini). Cunoașterea și explorarea contextului natural disponibil, prin cele cinci simțuri, are obiective foarte importante care pot atinge toate domeniile. Acestea depind de educator și activitățile individuale propuse:

- observarea a ceea ce ne înconjoară „aici și acum” prin identificarea detaliilor care caracterizează unicitatea și elementele de egalitate (gruparea în clase de sens), de asemenea, variații în timp ale momentelor zilei;
- manipularea materialelor individuale, prin utilizarea mâinii în principal, dar și a corpului (de exemplu, picioare, brațe, picioare..);
- experimentarea conceptelor de consistență, temperatură, umiditate etc.;
- dezvoltarea motricității, în general, dar și a motricității fine (experimentarea corpului în spațiu în raport cu elementele naturale, animate și neînsuflețite, în mișcări coordonate ale ochilor/mâinilor, unilaterale, bilaterale, bimanuale, echilibru, îndoire, întindere, ritmică și/ sau automată, forța musculară, și doza de energie);
- dezvoltarea capacităților olfactive, auditive, gustative;
- dezvoltarea limbajului prin numirea elementelor înconjurătoare (plante, animale, insecte) și caracteristicile acestora;
- experimentarea și verbalizarea relației de la stări și senzații fizice, la emoțiile experimentate (zona psihomotorie), cum ar fi pierderea echilibrului/teama de cădere, contactul cu ace/disconfort de pin, observarea unei noi flori/uimire, surpriză, etc.

Experiența, dobândită astfel, devine un patrimoniu de cunoaștere al copilului și va constitui un nou punct de plecare pentru evoluțiile ulterioare.

Bibliografie:

1. Anghel, D., (2014), „Educația outdoor : o necesitate sau o provocare pentru actualul sistem de învățământ? , Tribuna învățământului, Cluj –Napoca.
2. Ionescu, M. , Radu, I. (coord), (2001), Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca.
3. Life Long Learning Program, (2010-2012), Manual de educație outdoor, Primăria Catunele.

EDUCAȚIA OUTDOOR - O ALTFEL DE EDUCAȚIE

Profesor învățământ preșcolar, CALISTRU CRISTINA,
Grădinița cu Program Prelungit *Căsuța cu povești*
Bistrița, Bistrița-Năsăud

Prima școală de Educație Experiențială Outdoor – **Outward Bound** – a fost înființată în 1941 de către Kurt Hahn care se ghida după motto-ul: „**Există mai mult în tine decât crezi!**”

Kurt Hahn în viziunea sa avea o opinie în ceea ce privește societatea modernă. El considera că aceasta suferea de câteva „boli” care apăreau ca revers negativ al evoluției tehnologice: declinul condiției fizice, al spiritului de antreprenoriat, al imaginației, creativității și abilităților practice, al autodisciplinării și al compasiunii interumane. Modelul educațional urmat în școala lui Hahn putea fi simplificat prin următorul citat: „Consider că principala sarcină a educației este să asigure supraviețuirea următoarelor calități: o curiozitate inovatoare, o voință invincibilă, tenacitate în atingerea țelului, lepădare de sine și deasupra tuturor: compasiune!”.

Educația outdoor

Reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare oferind un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun pereții unei săli de clasă.

Acest tip de educație oferă copiilor nenumărate provocări. Astfel că, procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între copii, bazată pe sprijin reciproc;

Oferă posibilitatea contactului direct cu natura, protecția mediului reprezintă un subiect de actualitate, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului iar educația outdoor poate fi privită ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu de la vârste fragede;

Datorită mediului relaxant oferit, acest mod de studiu facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți. Astfel, educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină motivați.

Educația outdoor are efecte bidirecționale ducând la dezvoltarea personală atât a celor care o aplică, dar și copiilor, dezvoltând conexiuni între copii – copii, copii – educator, rezultând creșterea gradului de participare activă la sesiunile de învățare, o dezvoltare fizică, emoțională și mentală puternică cu rezultate benefice în bunăstarea societății;

Activitățile outdoor „vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Integrarea educației outdoor în curricula școlară reprezintă în prezent un aspect important în asigurarea dezvoltării personale și profesionale a copilului, mai ales în contextul actual care este caracterizat de lipsa interesului și motivației spre învățare al copiilor, accentuarea gradului de neimplicare în viața școlară, existența unor preocupări care afectează negativ comportamentul acestuia, lipsa respectului pentru școală ca instituție, pentru profesor și familie.

Putem concluziona la modul general că Educația Outdoor reprezintă procesul educațional, indiferent de subiectul predat/învățat, care are loc într-un cadru natural.

La modul particular definitoriu concluzia este că Educația Outdoor reprezintă suma acțiunilor întreprinse de personalul calificat (traineri, formatori, profesori, instructori), într-un mediu natural/sălbatic, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra si interpersonale si al comportamentului față de mediu, în rândul participanților.

„Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.” (C. Mihăescu)

Bibliografie:

1. Popescu, F., 2014, *Activitățile de tip outdoor- modalități de integrare în curriculum preșcolar*, R.Î.P. nr.1-2/2014, p. 27-29;
2. Stamenovski, C., 2014, *Educația outdoor în grădiniță*, R.Î.P. nr.3-4, p. 32;
3. Șerban, G., 2014, *Un tip de educație nonformală: outdoor education- resurse teoretice pentru predare- învățare în activitățile outdoor*, R.Î.P nr. 1-2, p. 21-26;
4. ***, 2014-2015, *Scrisoare metodică pentru învățământul preșcolar*.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR DE TIP OUTDOOR PENTRU DEZVOLTAREA UNEI PERSONALITĂȚI COMPETITIVE

Profesor învățământ preșcolar CIOT VASILICA-MARIANA

Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura

Grădinița cu Program Prolungit „Albă ca Zăpada” Beclean

„Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.” (C. MIHĂESCU)

Educația outdoor este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber. Realizând o sinteză a lucrărilor și studiilor de specialitate am identificat câteva caracteristici cheie ale acestui tip de educație:

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura, în același timp fiind și o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – în cadrul unui mediu relaxant, liber, procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente sociale;
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – unii elevi care au un nivel scăzut de performanță școlară pot deveni mai motivați;
- dezvoltă spiritul de echipă; - oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea elevului.

Există o serie de programe de educație outdoor care pot fi utile: programe axate pe sănătate și pe educație fizică, pe știința mediului, etc. Spre exemplu, un program de educație outdoor axat pe educație fizică și sport ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate (programul ar include exerciții fizice, plimbări în aer liber, discuții cu elevi, specialiști, organizarea și desfășurarea unor activități practic-gospodărești - stabilirea unor meniuri sănătoase, etc.).

Beneficiile practicării activităților în aer liber

În concepția actuală, activitatea sportivă în timpul liber capătă două aspect fundamentale: utilitatea practică și lupta împotriva oboselii, plăcerea de necontestat a exercițiilor fizice și a mișcării în aer liber a oamenilor. Folosirea utilă a exercițiului fizic trebuie întregită cu petrecerea plăcută a timpului în aer liber în activități de agrement, practicând jocurile, sporturile și turismul, precum și activități mai speciale, cum ar fi pescuitul, vânătoarea. Aceste activități se pot organiza sub formă necompetițională cât și sub forma unor competiții.

Participarea în activitățile sportiv-recreative creează numeroase avantaje:

- formă fizică (o condiție fizică excelentă)
- atitudini mentale pozitive
- spiritul de echipă ce poate aduce efecte benefice asupra mediului de muncă;

Caracteristicile cheie ale educației outdoor sunt:

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura, în condițiile în care protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial iar urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor necologice le au asupra mediului, educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare, beneficiind de un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei 4 pereți ai unei săli de clasă” -poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens un climat diferit de învățare ce permite elevilor care, în mod uzual, întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili;
- asigură dezvoltarea personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al elevilor, prin libertatea de manifestare și exprimare pe care le oferă.
- asigură dezvoltarea spiritului de echipă conexiunea între elevi, elevi-profesori creșterea gradului de participare activă, dezvoltarea spiritului cetățenesc activ în rândul ambelor categorii;
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea individului și, implicit, a comunității și societății din care face parte;
- oferă un cadru stimulat de învățare prin varietatea mediului;
- oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată deoarece permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea spiritului de echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare, atât a celor care o aplică, cât și elevilor.

Un aspect important al educației outdoor este acela că răspunde atât nevoilor de bază ale individului, cât și celor care îl particularizează în grupul din care face parte:

- *Nevoia de a fi respectat* – derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

- *Nevoia de a fi responsabil* – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini, responsabilități pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează pentru o activitate de ecologizare, un copil poate primi sarcina de a curăța pomii, un altul sarcina de a uda florile, important este însă, ca prin comunicarea cu copilul, profesorul să-i transmită acestuia sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului).

- *Nevoia de a fi activ* – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, aduce numeroase beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului. Jocul fiind activitatea fundamentală a copilului este important ca toți copiii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

- *Nevoia de a fi inclus social* – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră ca mediul din interiorul grupei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul sportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

- *Nevoia de a se simți în siguranță* – interiorul clasei este mult mai sigur pentru copii, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ. Educatorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un

plan de management al riscului, întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să nege utilitatea utilizării educației outdoor.

Educația nonformală și, implicit, educația outdoor nu este o activitate lipsită de un efect formativ, ci trebuie înțeleasă ca o realitate educațională mai puțin formalizată. Conceptul de educație nonformală este asociat conceptului de „învățare pe tot parcursul vieții” (lifelong learning).

Evaluarea în cadrul educației nonformale este realizată de cel care învață, iar abordarea multi-disciplinară a procesului de învățare, ajută copiii să înțeleagă și să aprecieze mediul și legătura lor cu acesta. Pregătește copiii pentru un viitor durabil, analizează problemele pe termen lung ale interdependenței om – natură.

Caracteristicile educației nonformale:

- metodele folosite sunt axate pe participarea activă;
- jocul este principalul mijloc prin care sunt îndeplinite obiectivele unei activități de educație nonformală;
- răspunde la întrebarea „Cum?”
- implică mai pregnant comunitatea principalii furnizori de educație nonformală fiind ONGurile și unitățile comerciale din comunitate.

Dintre toate aceste forme, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea nonformală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât educația nonformală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură și celor care o implementează (în speță profesorilor) și celor care fac obiectul învățării (în speță copiii).

Învățământul preșcolar poate fi considerat precursor al educației outdoor, având în vedere că activități formale, informale și nonformale se desfășoară în afara grădiniței dintotdeauna. Excursiile, plimbările în aer liber, vizitele la muzee au fost mereu prilej de transmitere către copii de informații, priceperi și deprinderi, niciodată nefiind organizate doar de dragul de a fi organizate.

Activitățile de tip outdoor nu sunt activități de educației formală ce au loc în afara sălii de clasă, ci activități de educație nonformală, menite să familiarizeze copiii cu natura și să le formeze deprinderi și priceperi de cunoaștere prin experiență, bazându-se desigur pe cunoștințele dobândite în activitățile de educație formală.

Exemple de activități outdoor:

La țintă - În curtea grădiniței, pe o bancă se construiesc piramide din pahare de unică folosință pe care sunt scrise diferite cifre. Cu diferite obiecte: mingi de tenis, săgeți cu ventuze, bile de popice copiii trebuie să doboare paharele. Pe un panou fiecare copil va nota cu diferite simboluri punctele doborâte. La final vor fi centralizate punctele și se va desemna câștigătorul.

Numere în natură - În curtea grădiniței vor fi ascunse pentru fiecare echipă câte 10 ouă roșii și 10 ouă galbene pe care vor fi scrise cifrele de la 1 la 10. Copiii vor trebui să găsească oulele și să formeze șirul numeric. Echipa care reușește să rezolve sarcina cel mai repede va fi desemnată câștigătoare.

Vânătoare de culori - Identificarea culorilor poate fi destul de dificilă pentru unii copii. Natura ne oferă mijloacele cele mai îndemână pentru a-i învăța sau pentru a le fixa cunoștințele despre culori. Fiecare copil va primi câte o farfurie compartimentată. Cu foarfeca vor decupa bucăți de hârtie colorată pe care le vor așeza în fiecare compartiment. Vor ieși în natură, vor căuta elemente cu culori identice cu bucățile de hârtie și vor așeza elementele pe hârtii. Educatoarea le va cere din când în când să spună ce au găsit și ce culori are fiecare element. Vânătoarea le oferă copiilor ocazia de a alerga, de a căuta prin cotloane, de a încerca să-și depășească limitele și chiar fricile. Activitatea le stimulează simțul competitiv.

În încheiere, amintesc viziunea pedagogului Constantin Cucoș despre educația outdoor: „Educația din școală rămâne sărăcită dacă nu este complementată de ceea ce se poate adăuga dinafara perimetrului ei; educația de tip outdoor nu eclipsează educația din sala de clasă, ci îi imprimă o altă demnitate și consistență. Este o formă de stimulare și „împlinire” a ei, prin extensiuni, aplicații, prefațări de noi căutări. O școală inovativă va prelua și integra, în modul ei specific, astfel de situații, le va face aliat, sursă de revigorare, de întărire, de extensiune a ariei ei de acțiune. Și asta, pentru binele școlii și al celor care intră în ea, deopotrivă!”

Bibliografie:

1. Programa activităților instructiv-educative în învățământul preșcolar, ediție revizuită, Editura DPH, București, 2005.
2. Scrisoare metodică pentru anul școlar 2013-2014.
3. Manual de educație outdoor, Primaria Catunele, 2012-2013.

PREMISELE DEZVOLTĂRII UNEI PERSONALITĂȚI COMPETITIVE PRIN EDUCAȚIA OUTDOOR

Profesor învățământ preșcolar, CÎRDEI REVECA
Grădinița cu Program Normal Nr. 2, VOITINEL Suceava
Județul Suceava

Educația outdoor este educația care se bazează pe învățarea în aer liber, care poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și social, excursii. Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura, reprezentând o puternică sursă de experiențe de învățare într-un mediu relaxant, oferind preșcolarilor noi provocări, astfel că procesul de educare devine mai puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente.

O definiție a educației outdoor transmite faptul că această vizează un proces educațional ce se desfășoară dincolo de ușa clasei și se consumă în drumetii, excursii, incursiuni în lumea reală (pădure, cartier, parc etc) și care este conexată la conținuturile școlare, fiind un mediu de explorare, de aplicare, de punere în practică, de aplicare, de punere la probă sau experimentare unor cunoștințe scripulate prin programa școlară. (Cucos, 2012).

Printre avantajele utilizării activităților outdoor în dezvoltarea socio-emoțională și cognitivă a preșcolarilor se numără:

- oferirea unui cadru stimulativ de învățare;
- învățarea modului de învingere a greutăților ce apar în viață;
- testarea rezistenței la efortul fizic și mental al organismului;
- dezvoltarea personalității și încrederii în sine;
- dezvoltarea imaginii creatoare, a creativității a simțului responsabilității și a gândirii pozitive;
- dezvoltarea unei relații mai strânse cu mediul înconjurător
- promovarea spiritului și a responsabilității protejării naturii.

Activitățile outdoor constituie experiențe care îi fac pe copii să învețe, deoarece le permit acestora să participe nemijlocită la descoperirea realității. Educația outdoor poate fi aplicată și implementată în toate domeniile experiențiale.

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copilului oferind un climat diferit de învățare într-un mediu relaxat și motivant în funcție de problema identificată permițând escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Activitățile outdoor constituie experiențe care îi fac pe copii să învețe, deoarece le permit acestora participarea nemijlocită la descoperirea realității. Perceperea timpurie a relației de cauzalitate dintre om și natură poate contribui la declanșarea motivației specifice participării la acțiuni de protejare și informare a celorlalți cu privire la importanța pe care trebuie să o atribuim mediului. În acest sens, o activitate de tipul ecologizării unui spațiu natural nu va fi percepută de preșcolari ca o simplă adunare de deșeuri, ci ca o acțiune utilă pentru natură, dar și pentru populație și vor fi capabili de a transmite și celorlalți importanța spiritului civic și ecologic. Un astfel de demers va sprijini formarea unei atitudini pozitive față de adoptarea unei conduite civice.

Activitățile specifice educației outdoor produc beneficii asupra sănătății și pot îmbunătăți performanțele academice, astfel că acestea ar trebui să fie precedate de o activitate pregătitoare pentru ca elevii să fie capabili să-și folosească energia pentru scopul activității, să-și înfrunte anxietățile și să-și creeze propriul scenariu pentru această ieșire în natură. Reușita activității depinde de modul în care este organizată și felul în care conduce

copilul spre învățare. În funcție de scopul propus, educația outdoor poate să urmărească mai multe arii de dezvoltare: mediul înconjurător, abilități fizice și relații interpersonale (Gilbertson et al., 2006).

Integrarea educației outdoor în activitățile didactice extrașcolare sau extracurriculare presupune diverși pași, de la planificarea procesului și până la implementarea activităților. Indiferent unde se desfășoară, activitățile în aer liber presupun și un management al riscului. Chiar dacă riscul nu poate fi estompat total, cadrul didactic trebuie să se asigure că riscurile reale sunt diminuate pentru ca participarea copiilor la activități să fie eficientă.

În sprijinul utilizării activităților outdoor aducem următoarele beneficii:

- copiii care iau parte la activitățile în aer liber/ natură își îmbunătățesc percepția asupra mediului și învață mai ușor regulile care implică respect și grijă pentru mediu;
- în aer liber copiii își formează și, ulterior, exersează cu ușurință deprinderile motrice de bază;
- educația outdoor este o provocare benefică pentru copil, în sensul expunerii la cât mai multe medii, unelene obișnuite pentru el, cu reguli specifice și cu persoane cu care nu a avut ocazia să interacționeze până atunci;
- mediile cu care educația outdoor operează pot să dea copiilor o lejeritate mai mare în abordarea problemelor și în exprimarea ideilor;
- educația în aer liber/natură asigură un mediu propice pentru testarea rezistenței la efortul fizic și la cel mental și dezvoltă capacitatea copilului de a lua decizii, de a-și gestiona prioritățile;
- educația outdoor este o provocare pentru copil în a găsi soluții alternative de rezolvare a unor probleme, de a găsi cât mai multe modalități de întreținere a unor elemente (componente ale mediului natural);
- activitățile în aer liber cresc acuitatea vizuală și auditivă a copilului, în contextul în care acesta este expus la mult mai mulți stimuli decât într-un mediu controlat și sigur;
- activitățile outdoor întăresc imunitatea copilului (Borțeanu et al., 2016).

Activitățile în aer liber oferă mult mai mult decât beneficii fizice. Dezvoltarea cognitivă și social-emoțională sunt și ele incluse. Afară, copiii își pun imaginația în mișcare, și mai mult decât atât inventează jocuri. Făcând acest lucru, copiii se exprimă cu o ușurință mult mai mare și învață despre lumea din jurul lor pe care o percep prin maniere proprii și unice. Se simt în siguranță și în control, ceea ce promovează și întărește autonomia, îi ajută să ia decizii. Prin practicarea de sporturi ce implică mânuirea mingii, aruncarea sau prinderea, ei devin mai organizați. De asemenea capata deprinderi de manuire a obiectelor: învăța să împingă un leagan, să traga un vagon, să ridice și să țină obiecte.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor; pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclusiv social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță.

Nevoia de a se simți respectat – derularea de diferite activități în aer liber incurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o formă de învățare organizată și structurată, astfel ca profesorul trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor elevilor în activitățile propuse); sub supravegherea profesorului/educatorului, fiecare copil primește diferite responsabilități și sarcini pentru atingerea scopului propus

Nevoia de a fi activ – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări

tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale elevului. Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca elevii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

Nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră că mediul din interiorul clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Nevoia de a se simți în siguranță - un aspect pe care literatura de specialitate îl consideră important în abordarea educației outdoor este că aceasta trebuie să țină cont de această nevoie. Interiorul clasei este mult mai sigur pentru elevi, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ.

Copiii de azi sunt martorii nedumeriți al numeroaselor transformări din mediul înconjurător și pe multe dintre acestea nu le pot înțelege, dar le percep pericolul și efectul distrugător. Interesul și dragostea pentru natură sunt, la majoritatea copiilor, instinctive iar comportamentele și convingerile formate la o vârstă fragedă se păstrează toată viața. Scăpând de rutina zilnică a activităților desfășurate în sala de grupă, activitățile desfășurate în natură capătă un caracter atractiv și mai aplicat. Învățarea outdoor nu înseamnă doar un nou loc al învățării, ea presupune schimbare de abordare, de viziune asupra desfășurării activităților, o nouă filozofie de acțiune, o nouă perspectivă asupra învățării, o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială și prin punerea în situație.

Educația în aer liber este o formă organizată de învățământ care, prin specificul mediului în care se desfășoară, pregătește copiii pentru viitoarea lor viață în mediul natural, pentru o viață liberă, îi ajută să dezvolte relații mai strânse cu mediul înconjurător, îi învață diferite modalități de învingere a greutăților.

Bibliografie:

1. Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Clapou, C., Preda, V. (2016), *Educația outdoor. Material de sprijin pentru educatoare*, Editura Trend, Pitești.
2. Catalano, H. (2014), *The Implications of the Elements of Outdoor Education in the Preparatory Class*, International Journal of Education and Research (IJER), pp. 545-550.
3. Cucoș, C. (2012), *Este importantă educația de dincolo de ușa clasei?*, www.doxologia.ro, accesat în ianuarie 2019.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI DE TIP OUTDOOR

Profesor învățământ primar, COLȚA RAMONA ELIZA

Liceul Tehnologic „Ion Căian Românul”

Căianu-Mic, Bistrița-Năsăud

Educația outdoor este una dintre noile metode care pune în valoare potențialul educogen al altor prilejuri educative. Aceasta se desfășoară dincolo de ușa clasei și se consumă în , drumeții, excursii, incursiuni în lumea reală (pădure, parc, cartier, centru cultural, comercial) și care este legată la conținuturile școlare, fiind un mediu de explorare, de aplicare, de testare sau de experimentare a unor cunoștințe prevăzute prin programa școlară. Pe lângă aportul cognitiv, un astfel de cadru și suport educațional oferă o antrenare a potențialului lor senzorial și volițional și o dezvoltare personală și socială a elevilor. Mediul înconjurător devine șantier de aplicare a cunoștințelor sau un spațiu de identificare a unor noi probleme a căror rezolvare se poate face la fața locului sau în apropierea sălii de clasă.

Un astfel de cadru scoate rutina din sala de clasă, iar activitățile de învățare capătă un caracter mai interesant. Cadrul didactic însă trebuie să găsească noi resurse de învățare, să selecteze situații de viață pentru a le corela cu valorile curriculare induse de parcurgerea programei școlare. De exemplu, să învețe adjectivele specifice primăverii în grădina școlii. Bineînțeles, că nu orice motiv din afara clasei poate fi utilizat din punct de vedere educațional (Cucos, 2013).

Kurt Hahn (1886-1974) a fost fondatorul primei școli de Educație Experiențială Outdoor (Outward Bound). Acesta a contribuit substanțial la avansarea educației experiențiale. Filozofia lui despre educație a transpus educația experiențială într-un curriculum practic centrat pe dezvoltarea competențelor prin activități de învățare bazate pe practică. Astfel, cei educați sunt ancorați în situația de a-și disciplina impulsurile cu ajutorul experiențelor educative. Această teorie pleacă de la ideile despre educație clădite pe rolul primordial al experienței practice. (Catalano, 2014)

Activitățile outdoor alcătuiesc experiențe care îi fac pe copii să învețe, fiindcă le permit acestora participarea de-a dreptul la descoperirea realității. Perceperea timpurie a relației de cauzalitate dintre om și natură poate contribui la producerea motivației specifice participării la acțiuni de protejare și informare a celorlalți referitor la importanța pe care trebuie să o acordăm mediului. În această privință, o activitate de tipul ecologizării unui spațiu natural nu va fi percepută de elevi ca o simplă adunare de deșeuri, ci ca o acțiune necesară pentru natură, dar și pentru populație și vor fi capabili de a comunica și celorlalți însemnătatea spiritului ecologic și civic. O astfel de experiență va ajuta formarea unei atitudini pozitive față de adoptarea unei conduite civice. (Catalano, 2014)

Activitățile caracteristice educației outdoor aduc beneficii asupra sănătății și pot îmbunătăți performanțe academice, astfel că acestea ar trebui să fie precedate de o activitate premergătoare pentru ca elevii să fie capabili să-și utilizeze energia pentru scopul activității, să-și întocmească propriul scenariu pentru această ieșire în natură și să-și înfrunte anxietățile. Succesul activității depinde de maniera în care este planificată și felul în care este condus copilul spre învățare. În funcție de scopul urmărit, educația outdoor poate să urmărească mai multe arii de dezvoltare: mediul înconjurător, abilități fizice și relații interpersonale (Gilbertson et al, 2006).

Beneficiile utilizării activităților outdoor:

- în natură copiii își formează și ulterior exersează cu ușurință deprinderile mortice principale;

- copiii care participă la activități în aer liber își îmbogățesc percepția asupra mediului și învață mai ușor regulile care implică respect și grijă pentru mediu;
- mediile cu care educația outdoor operează pot să dea copiilor o lejeritate mai mare în abordarea problemelor și în exprimarea ideilor;
- educația outdoor este o provocare pentru copil în a găsi soluții alternative de rezolvare a unor probleme;
- educația în aer liber asigură un mediu propice pentru testarea rezistenței la efortul fizic și la cel mental și dezvoltă capacitatea copilului de a lua decizii, de a-și gestiona prioritățile
- activitățile outdoor întăresc imunitatea copilului;
- activitățile în natură cresc acuitatea vizuală și auditivă a copilului, în contextul în care acesta este expus la mult mai mulți stimuli decât într-un mediu sigur și controlat (Borțeanu et al, 2016).

În același timp, contextul învățării outdoor are influențe pozitive asupra stării de sănătate a copiilor, crește agilitatea și spiritul de aventură, conduce la bucurii și satisfacții de învățare pe alinamente noi, adesea nonconformiste, antrenând și elevii care altfel se caracterizează prin comportament indiferent sau răzvrătit. De asemenea, se pun în valoare și experiențele anterioare ale celor educați, realizându-se un continuum educațional bazat pe stocare și extindere permanentă a experienței.

Educația de tip outdoor nu eclipsează educația din sala de clasă, ci îi întipărește o altă demnitate și consistență. Este o formă de impulsionalitate a ei, prin extensiuni, aplicații, prefațări de noi căutări. (Cucos, 2013)

Bibliografie:

1. Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Clapou, C., Preda, V. (2016), Educația outdoor. Material de sprijin pentru educatoare, Editura Trend, Pitești.
2. Catalano, H. (2014), The Implications of the Elements of Outdoor Education in the Preparatory Class, International Journal of Education and Research (IJER), pp. 545-550.
3. Catalano, H, Valorificarea educației outdoor-Premisă a dezvoltării personalității preșcolarilor ,www.isj.sv.edu.ro
4. Cucos, C. (2012), Este importantă educația de dincolo de ușa clasei? ,www.doxologia.ro
5. Cucos, C. (2013) Educația. Experiențe, reflecții, soluții, Editura POLIROM
6. Gilbertson, K., Bates, T., McLaughlin, T., Ewert, A. (2006), Outdoor Education: Methods and Strategies, Editura Human Kinetics, United States of America.

ACTIVITĂȚILE DE TIP OUTDOOR ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN PROCESUL DE ÎNVĂȚARE

Profesor consilier școlar, CORĂBIAN AURORA
CJRAE/BN – Colegiul Național „Petru Rareș” Beclean

Educația outdoor este modalitatea experiențială de învățare, desfășurată în exteriorul sălii de clasă, cu precădere în aer liber, ce constă în explorarea locurilor noi, depărtate de obișnuit și cotidian, în excursii, vizite tematice și activități de dezvoltare fizică, socială și personală.

Interconectarea dintre experiență, învățare și progres se află la baza diferitelor programe outdoor. Este necesar ca educația actuală să fie holistică și integratoare, bazată pe procesul de a da sens oricărei întâmplări și experiențe proprii. Termenul „outdoor” (lb. engleză) sună modern, provocator, creativ și totuși parcă inaccesibil principalilor actori ai sistemului educațional național. Practicarea educației outdoor de-a lungul timpului a reliefat o serie de caracteristici care contribuie la dezvoltarea personală a educaților, dar și a educatorilor. Dicționarul praxiologic de pedagogie definește activitățile outdoor ca fiind „activități care promovează învățarea în aer liber, activitățile recreative și distractive, programele de dezvoltare personală și socială, drumețiile în natură, excursiile montane, educația pentru mediu etc. Astfel, aceste activități au următoarele caracteristici principale: oferă posibilitatea contactului direct cu natura, a trăirii unor experiențe în natură; stimulează bucuria de a sta în natură; sprijină procesul de învățare al elevilor cu diverse dificultăți de învățare; dezvoltă spiritul de echipă, de înțajutorare și de fairplay; oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale, care, ulterior, contribuie la starea de bine a individului și a grupului.” (Bocoș, M. (Coord.), 2016, p. 43)

Educația outdoor oferă un context prielnic pentru dezvoltarea copiilor prin posibilitatea contactului direct cu natura, ceea ce reprezintă un bun prilej de cunoaștere și înțelegere a lumii în care trăim și, totodată, modalitate benefică pentru formarea atitudinilor și comportamentelor dezirabile față de mediu. Este o puternică sursă de experiențe de învățare într-un mediu relaxant, liber, fără constrângerile impuse de „cei patru pereți ai unei săli de clasă” poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între copii, bazată pe sprijin reciproc, ceea ce contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă, conexiunea între elev-elev, elev-profesor duce la creșterea gradului de participare activă. Și nu în ultimul rând, educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți-astfel educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină motivați. Un număr mare de elevi cu dificultăți de înțelegere și aplicare a cunoștințelor din domeniul științelor naturii, concretizate printr-o scădere a interesului pentru studiul acestora.

Educația *outdoor* este o formă de educație ce se desfășoară în aer liber, care, în accepțiunea sistemelor de educație din alte țări europene și nu numai, are la bază învățarea prin contactul direct cu elementele naturii și a mediului înconjurător apropiat. Sub umbrela educației outdoor se regăsesc mai multe domenii, cum ar fi: educația pentru natură și om, educația ecologică, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie) etc., și diferite activități, de tipul celor de dezvoltare personală, formarea abilităților de viață, abilităților practice, de relaxare, plimbări, drumeții și aventură. Învățarea în aer liber este o abordare educațională integrată, ce vine în sprijinul celor trei forme de educație – formală, informală și

nonformală. Prin activități ludice, de aventură în natură, de escaladă, drumeție sau excursii tematice, se adaugă și o latură distractivă la situațiile de învățare. În plus, educația în afara celor patru pereți, stimulează creativitatea tuturor participanților, fie copii, fie profesori. Cercetările indică faptul că acest model de învățare îmbunătățește performanțele elevilor, abilitățile de investigare și de rezolvare a problemelor, gândirea creativă, crește interesul elevilor pentru știință și aplicarea acesteia și oferă mai multe oportunități de dezvoltare personală a elevilor pentru a deveni inovativi și a îndeplini cu succes obiectivele în toate domeniile. Activitățile de tip outdoor sunt un sprijin în plus pentru dezvoltarea competențelor cheie la copiii cu oportunități reduse. Eficiența învățării prin jocuri în natură este aproape garantată pentru orice copil, cu atât mai mult și pentru copiii de etnie romă, elevi cu dizabilități și/sau CES. Acest lucru este în acord cu noul curriculum și adaptarea activităților de învățare la nevoile specifice ale fiecărui elev, inclusiv ale celor aflați în risc de părăsire timpurie a școlii. Se pot proiecta programe relevante în aer liber, bazate pe strategii de reducere a abandonului școlar, prin implementarea de proiecte inovative centrate pe dezvoltarea competențelor cheie a copiilor vulnerabili din mediul rural (de exemplu) în domenii interdisciplinare diverse care să răspundă nevoilor lor de formare. Dezvoltarea fizică armonioasă, gândirea critică, lucrul în echipă, răbdarea, respectarea regulilor, asumarea responsabilității, spiritul de leadership, curajul – iată doar câteva atuuri pe care le pot oferi copiilor care provin din familii dezavantajate socio-economic – și nu numai lor, experiențele de viață într-un cadru natural.

Iată doar câteva dintre beneficiile activităților outdoor desfășurate în mediul școlar:

- Dezvoltă creativitatea, imaginația și spiritul antreprenorial;
- Asigură o condiție fizică armonioasă;
- Dezvoltă autodisciplina, empatia și compasiunea;
- Dezvoltă abilitățile și deprinderile practice;

Activitatea outdoor are un succes deosebit în rândul copiilor care întâmpină dificultăți de învățare – ajută la dezvoltarea fizică, intelectuală, emoțională. Ca orice activitate educațională, are obiective clare – dezvoltare personală, dezvoltarea spiritului de echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale respectiv socializarea, dezvoltarea abilităților de management, organizare coordonare evaluare, oferirea unui cadru stimulat și atractiv de învățare.

Activitatea outdoor presupune libertatea și mișcarea, copilului solicitându-i-se întreg organismul, ceea ce ar avea ca beneficiu scăderea numărului de copii cu obezitate crescută în școli. Presupune informații noi despre mediu – insecte, copaci, frunze, fructe, despre poluarea mediului, ceea ce ar duce la înțelegerea efectelor acțiunilor întreprinse de oameni asupra mediului. În momentul desfășurării acestor tipuri de activități copilul se simte stăpân pe sine, comunică, își exprimă liber trăirile, opiniile, nevoile dorește să se simtă respectat, se va simți băgat în seamă, va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți. Este indicat ca fiecare copil să primească sarcini și responsabilități pentru atingerea scopului propus. Este foarte important că fiecare copil să înțeleagă importanța mediului înconjurător pentru noi, foloasele pe care ni le dă, importanța păstrării unui mediu curat pentru noi oamenii. Acest tip de activitate presupune implicarea activă din partea tuturor copiilor, acordă importanță deosebită activităților în aer liber, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică clasei, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate.

Activitățile educației de tip outdoor se desfășoară întotdeauna în natură și nu au ca finalitate rezultate palpabile (diplome, atestate), ci produse vizibile la nivelul comportamentului copiilor. Concepția acestui nou tip de educație este că orice om pus în condiții grele, chiar extreme de viață și supraviețuire, își mobilizează exemplar resursele corporale și mintale, la un nivel incomparabil mai înalt decât o face în mod normal, în viața obișnuită (la birou). Oamenii sunt mult mai sensibili când se află în mijlocul naturii. Aici, neîncorsetați de relații și obligații sociale, nesprîjiniți de multitudinea de proteze artificiale

care le susțin viața în oraș, ei își aduc aminte că fac parte dintr-un sistem natural mai mare, își dezvăluie firea și sunt mai receptivi, nu se mai conformează stereotipurilor discriminatorii bazate pe criterii de rasă, clasă socială, religie.

Educația outdoor oferă acest context în care investigația poate fi valorificată prin apariția ideilor noi și încurajează acest mod de a privi lucrurile stimulându-l printr-o interogație permanentă, ce-l pune pe subiect în situația de a se reanaliza și restructura continuu. Creativitatea elevilor apare ca un indicator al unei strategii educaționale corecte, acest fapt fiind consecința metodologică cea mai importantă a activităților de dezvoltare a creativității elevilor. Elevii care frecventează lecțiile în care se aplică activități de creativitate sunt mai energici, mai interesați de materiile învățate, rezolvă implicativ problemele. Pentru a fi posibilă o astfel de perspectivă novatoare, este necesară ceea ce psihologul J.P. Guilford definea că fiind gândirea divergență, care nu se limitează la stereotip sau ceea ce este cunoscut, comparativ cu gândirea divergență, al cărei câmp de cercetare și analiză este limitat prin conformism și repetabilitate. La nivel mondial, există un interes deosebit pentru înființarea unor centre de învățare în aer liber; astfel, în unele țări latino-americane au fost recunoscute și acreditate grădinițe care folosesc această modalitate de realizare a activităților instructiv-educative, în urma rezultatelor foarte bune obținute de copii.

Natura, ca parte integrantă a firii umane, nu poate să lipsească din dezvoltarea copiilor; în mijlocul ei și cu resursele pe care le pune la dispoziție, copilul evoluează, respectându-i-se ritmul propriu de dezvoltare și încurajându-l să devină autonom, responsabil și implicat în propria sa devenire. Putem spune că, pentru a maximiza eficacitatea oricărei învățări în aer liber oferite în școli, învățarea ar trebui să fie secvențială și să aibă teme aliniate clar și legături specifice cu curriculumul. O dimensiune clară ale acestei învățări trebuie să fie centrarea pe competențe cheie, atât la nivel de cunoștințe, cât și la nivel de abilități și atitudini pentru a asigura transferul eficient către societate al achizițiilor elevilor din timpul studiilor. Alte dimensiuni importante pot fi considerate protejarea mediului, dezvoltarea durabilă, relațiile om-mediu înconjurător.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru Învățământul preșcolar, București, (2008).
2. Life Long Learning Program, (2012-2013), Manual de educație outdoor, Primăria Cătunele.
3. Scrisoare metodică pentru anul școlar 2014 - 2015.
4. Susila, I. (1982), Culoarea cea de toate zilele, Editura Albatros, București.
5. Bucică L., Bran D. L., Caranda Gh., Turan N. Manual de educație outdoor
6. Dan Richmond, Jim Sibthorp, John Gookin, Sarah Annarella & Stephanie Ferri (2018) Complementing classroom learning through outdoor adventure education: out-of-school-time experiences that make a difference, Journal of Adventure Education and Outdoor Learning.
7. Rios, J. M., & Brewer, J.. (2014). Outdoor Education and Science Achievement. Applied Environmental Education & Communication.
8. Bocoș, M.-D. (Coord.), Răduț-Taciu, R., Stan, C., Chiș, O., Andronache, D.-C. (2016). Dicționar Praxiologic de pedagogie - Volumul I (A-D). Pitești: Editura Paralela 45.

SPECIFICUL EDUCAȚIEI OUTDOOR

Profesor învățământ preșcolar, COSTIN GABRIELA
Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura
Grădinița cu Program Prelungit „Albă ca Zăpada” Beclean

Educația reprezintă un element indispensabil pentru dezvoltarea corectă și completa a unei persoane, iar drumul pe care îl alegem în viață se bazează pe cunoaștere. Nimic din ce este, devine sau întreprinde o persoană nu este posibil fără educație.

Cercetări mondiale indică faptul că educația timpurie are o importanță fundamentală în formarea inteligenței, creativității, abilităților și aptitudinilor; ele arată că de calitatea educației la o vârstă fragedă depinde evoluția omului în întregul său: la 3 ani fiecare copil este înzestrat, toți mugurii dezvoltării potențialului său sunt activați: este creativ, este atent, doritor de învățare, are simțul dreptății, are umor, e capabil să se concentreze, e capabil de efort susținut, și cel mai important, este motivat. Copilul începe să învețe încă din familie, apoi trece într-o altă etapă – grădinița, instituția abilitată de comunitate să facă așa ceva. Grădinița este prima etapă de inițiere a copiilor în sistemul educațional, este debutul unei socializări sporite, învățarea respectării unor reguli și a unui program, într-un cuvânt primii pași spre independență.

În grădiniță, preșcolarul acumulează cunoștințe, își dezvoltă abilitățile și își formează deprinderi, aici este locul unde rutina, activitățile zilnice și disciplinarea pozitivă contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor. Toate aceste afirmații sunt adevărate, dar nu trebuie desconsiderate alte situații sau medii care acționează dincolo de sala de grupă. De curând se observă o creștere a interesului cadrelor didactice pentru programe educaționale alternative în educația formală cât și cea nonformală. Având misiunea de a orienta personalul din instituția de educație timpurie unde activez din perspectiva unei noi viziuni pedagogice asupra copilului și educației, mi-am propus să studiez și să determin acele programe, activități ce ar veni ca un beneficiu pentru educația copiilor, ca viitoare generație, pregătită să facă față provocărilor societății.

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ de la noi, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Această ipostază a formării a luat un avânt deosebit, dispunând și de o consistentă literatură în domeniu, ca și de o practică pe măsură, în țări precum România, Suedia, Danemarca, Norvegia, Finlanda.

Termenul „outdoor” (provine din limba engleză) sună modern, provocator, creativ și totuși parcă inaccesibil pentru cei care se ocupă de educația copiilor din țara noastră. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă și pe înțelesul cititorilor, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Acest termen de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc. . Educația outdoor este o formă de educație ce se desfășoară în aer liber, care, în accepțiunea sistemelor de educație din alte țări europene și nu numai, are la bază învățarea prin contactul direct cu elementele naturii și a mediului înconjurător apropiat. Sub umbrela educației outdoor se regăsesc mai multe domenii, cum ar fi: educația pentru natură și om, educația ecologică, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie) etc., și diferite activități, de tipul celor de dezvoltare personală, formarea abilităților de viață, abilităților practice, de relaxare, plimbări, drumeții și aventură etc.

Printre beneficiile și facilitățile oferite de activitățile de tip outdoor putem enumera următoarele, lăsând lista deschisă:

- Activitățile outdoor vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar/integrat.
- Fiecare activitate în parte are rolul de a aduce copilului experiențe noi, de a-l pune în situația de a găsi soluții singur sau de a aduce copilul în situația de a conlucra cu coechipierii pentru a ajunge la rezultatul dorit.
- Activitățile outdoor contribuie la completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor preșcolarilor, la organizarea rațională a activităților copiilor.
- Spre deosebire de învățământul tradițional, activitățile outdoor preferă formele deschise de muncă și activitate; în loc să stea liniștiți și să lucreze pasiv receptiv, copiii au voie să se deplaseze și să dobândească cunoștințe la prima mână.
- Prin activitățile outdoor copiii au posibilitatea de a-și structura propria analiză, confruntându-se cu noi și noi situații și construindu-și noi informații pe cunoștințele deja dobândite.
- Activitățile outdoor oferă posibilitatea plasării în cadrul vieții cotidiene a elementelor pe care copiii le învață la grupă, dezvoltarea spiritului practic și adaptarea la situațiile concrete de viață.
- Prin activitățile outdoor preșcolarii se raportează la mediu și învață să reflecteze asupra a ceea ce îi înconjoară.
- Activitățile outdoor înlocuiesc cărțile, planșele și alte materiale ilustrative axându-se pe dezvoltarea simțurilor, mișcare și acțiuni cu materiale concrete din mediul specific.
- Prin activitățile outdoor gândirea divergentă (creativitatea) și cea convergentă (soluționarea problemelor) sunt stimulate în aceeași măsură.
- Activitățile outdoor implică colaborarea cu ceilalți copii în scopul atingerii telurilor (încercare, realizare, explicare, cooperare, joc).

Din punct de vedere pedagogic, activitățile outdoor facilitează învățarea constructivă și exploatarea mai eficientă a resurselor temporale și personale și implică angajament, participare și activitate din partea copiilor. Prin activitățile outdoor copiii obțin cunoștințe și competențe de durată. Activitățile outdoor sunt bazate pe un efect de colaborare a copiilor cu adulții. educațional, indiferent de subiectul predat/învățat, care are loc într-un cadru natural. În cadrul acestui proces de învățare adultul în cazul IET, cadrul didactic/ educatorul, joacă un rol semnificativ: sursă de impulsione, observator, creator al condițiilor de învățare, pedagog care se concentrează pe procesul de gândire și de învățare al copiilor și care încurajează schimbul de experiențe. În cazul copiilor aceasta înseamnă stimulare, constatare, asociere, precum și corectarea și dezvoltarea competențelor lingvistice, deoarece copii beneficiază de posibilitatea utilizării continue a expresiilor verbale în scopul adresării de întrebări, de afirmare a concluziilor și pentru prezentarea rezultatelor activităților comune desfășurate în cadrul grupului.

Sensul restrâns și mult mai corect specifică faptul că Educația Outdoor reprezintă suma acțiunilor întreprinse de personalul calificat într-un mediu natural/sălbatic, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul copiilor.

„Educația din școală rămâne sărăcită dacă nu este complementată de ceea ce se poate adăuga dinafara perimetrului ei; Educația de tip outdoor nu eclipsează educația din sala de clasă, ci îi imprimă o altă demnitate și consistență. Este o formă de stimulare și „împlinire” a

ei, prin extensiuni, aplicații, prefațări de noi căutări. O școală inovativă va prelua și integra, în modul ei specific, astfel de situații, le va face aliat, sursă de revigorare, de întărire, de extensiune a ariei ei de acțiune. Și asta, pentru binele școlii și al celor care intră în ea, deopotrivă!”

(Constantin Cucoș).

Bibliografie:

1. Activități de tip outdoor – Posibilități și modalități de organizare cu preșcolarii. Cerc pedagogic, Zona Sfântu Gheorghe.
2. Baze teoretice ale Educației Outdoor. Disponibil: <http://outdoorlife.ro>.
3. Cucoș C. Doxologia, decembrie 2012.
4. Ionescu M., Radu, I. (coord). Didactica Modernă. Cluj Napoca: Editura Dacia, 2001.

EXPLORÂND LUMEA ÎN AER LIBER: CUM EDUCAȚIA OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ CREEAZĂ PERSONALITĂȚI COMPETITIVE?

Profesor învățământ preșcolar, COTUȚIU ANA
Grădinița cu Program Prelungit Nr.12 , Bistrița
Județul Bistrița-Năsăud

Introducere

Educația outdoor în învățământul preșcolar reprezintă o componentă esențială în dezvoltarea personalității copiilor. Prin implicarea lor în activități desfășurate în aer liber, copiii au ocazia să își dezvolte abilități sociale, emoționale și fizice, toate contribuind la formarea unei personalități competitive în viața lor ulterioară. În acest referat, vom explora premisele și beneficiile educației outdoor în grădiniță, precum și modalitățile în care aceasta poate contribui la dezvoltarea unei personalități competitive.

Premisa 1: Interacțiunea cu natura

Una dintre premisele cheie ale educației outdoor este interacțiunea cu mediul natural. Prin activități precum plimbările în parc, colectarea frunzelor sau observarea insectelor, copiii învață să aprecieze frumusețea naturii și să dezvolte un respect pentru mediu. Această interacțiune cu natura îi ajută să înțeleagă conceptele de echilibru și conservare, formându-le o atitudine responsabilă față de mediu.

Premisa 2: Dezvoltarea abilităților fizice

Educația outdoor promovează dezvoltarea abilităților fizice ale copiilor prin activități precum alergarea, săritul sau escaladarea. Aceste exerciții nu numai că contribuie la o stare de sănătate mai bună, dar și la dezvoltarea coordonării motorii și a rezistenței. Copiii învață să-și gestioneze corpul și să își depășească limitele, ceea ce le poate dezvolta încrederea în sine și determinarea.

Premisa 3: Abilitățile sociale și de comunicare

Educația outdoor oferă oportunități semnificative pentru dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare ale copiilor. În timpul activităților în aer liber, ei învață să lucreze în echipă, să își împartă resursele și să comunice eficient cu colegii lor. Aceste abilități sunt esențiale în dezvoltarea personalității competitive, deoarece în viața ulterioară vor avea nevoie să colaboreze și să comunice cu alții pentru a obține succesul.

Premisa 4: Dezvoltarea abilităților de reziliență și adaptabilitate

Educația outdoor în grădiniță oferă oportunitatea copiilor de a se confrunta cu situații neașteptate și schimbări ale mediului înconjurător. Această experiență îi învață să fie rezilienți și să se adapteze la diverse condiții și provocări. Dezvoltarea acestor abilități este esențială pentru a le permite copiilor să facă față cu încredere și înțelepciune schimbărilor și provocărilor viitoare din viața lor, pregătindu-i pentru competiția în lumea reală.

Beneficiile educației outdoor în grădiniță

- **Îmbunătățirea sănătății fizice:** Participarea la activități în aer liber ajută la menținerea unui stil de viață sănătos și la prevenirea obezității și a altor afecțiuni legate de sedentarism.
- **Dezvoltarea abilităților cognitive:** Prin explorarea mediului natural, copiii dezvoltă abilități de observație, gândire critică și rezolvare a problemelor.
- **Creșterea încrederii în sine:** Copiii învață să își depășească temerile și să aibă încredere în propriile abilități în timpul activităților outdoor, ceea ce contribuie la formarea unei personalități competitive.

- **Stimularea creativității:** Natura oferă un mediu bogat în stimuli care pot stimula imaginația și creativitatea copiilor.
- **Dezvoltarea respectului și a responsabilității:** Interacțiunea cu mediul natural învață copiii să aibă grijă de mediul înconjurător și să fie responsabili cu resursele naturale.

Concluzie

Educația outdoor în învățământul preșcolar este esențială pentru dezvoltarea unei personalități competitive. Premisele interacțiunii cu natura, dezvoltării abilităților fizice și a abilităților sociale și de comunicare contribuie semnificativ la formarea unor adulți pregătiți să facă față provocărilor vieții. Beneficiile educației outdoor, cum ar fi îmbunătățirea sănătății, dezvoltarea abilităților cognitive și stimularea creativității, confirmă importanța acestui tip de educație în formarea copiilor pentru viitor. Prin urmare, educația outdoor ar trebui să fie o componentă integrală a curriculumului învățământului preșcolar, oferind copiilor o bază solidă pentru dezvoltarea personalității competitive.

Bibliografie:

1. Life Long Learning Program, (2010-2012), Manual de educație outdoor, Primăria Catunele
2. Anghel, D., (2014), „Educația outdoor : o necesitate sau o provocare pentru actualul sistem de învățământ? , Tribuna învățământului, Cluj –Napoca

EDUCAȚIE PRIN ACTIVITĂȚILE OUTDOOR

Profesor învățământ primar, CRISTEA ILEANA
Școala Gimnazială „Grigore Silași” Beclean
Județul Bistrița-Năsăud

Educația outdoor reprezintă o metodă inovatoare de învățare care implică activități desfășurate în mediul natural, cu scopul de a dezvolta și îmbunătăți competențele și personalitatea copiilor și tinerilor. Această abordare educațională oferă premise solide pentru dezvoltarea unei personalități competitive în societatea actuală, din ce în ce mai complexă și competitivă. Educația outdoor are la bază mai multe premise și beneficii. Iată câteva dintre ele, împreună cu exemple concrete care ilustrează modul în care aceste premise pot fi aplicate în practică:

Conexiunea cu natura și mediu înconjurător

Educația outdoor oferă copiilor oportunitatea de a dezvolta o conexiune profundă cu mediul înconjurător. Ei pot observa și experimenta direct fenomenele naturale, plantele, animalele și ciclurile naturale. Această interacțiune îi sensibilizează cu privire la importanța conservării mediului înconjurător.

Exemplu: Organizarea unei excursii într-o pădure sau pe malul unui râu, unde copiii pot observa și interacționa cu natura. Ei pot studia plantele, pot observa păsările și pot înțelege ciclurile naturale, cum ar fi schimbările sezoniere.

Dezvoltarea abilităților sociale

Prin activitățile în aer liber, elevii învață să lucreze în echipă, să comunice eficient și să rezolve probleme într-un mediu dinamic și interactiv. Aceste abilități sociale sunt esențiale pentru dezvoltarea personalității competitive într-o societate în care colaborarea și comunicarea sunt la fel de importante ca și competiția individuală.

Exemplu: Organizarea unui joc sau a unei activități de orientare în care copiii trebuie să colaboreze pentru a găsi indicii sau a rezolva provocări. Aceasta îi ajută să învețe să asculte, să comunice și să lucreze împreună pentru a atinge un scop comun.

O activitate desfășurată la clasa a II-a: „**Vânătoarea de comori naturale**”. Am organizat o vânătoare de comori naturale, unde elevii au trebuit să găsească diverse obiecte în natură, cum ar fi frunze, conuri, pietre netede sau cioburi de sticlă (dacă acestea sunt în siguranță). Această activitate le poate dezvolta și abilitățile de observație.

Învățarea experiențială

Educația outdoor se bazează pe învățarea experiențială, în care copiii învață prin intermediul experiențelor practice. Această abordare le permite să-și dezvolte abilități practice și să-și înțeleagă mai bine potențialul și limitele.

Exemplu: O activitate de construire a unui adăpost rudimentar în pădure. Copiii trebuie să aplice cunoștințele despre mediul înconjurător și să rezolve probleme practice pentru a-și construi adăposturi temporare.

Gestionarea riscului și a stresului

Activitățile outdoor pot implica elemente de risc controlat, ajutând copiii să învețe cum să gestioneze stresul și să-și dezvolte reziliența.

Exemplu: Tiroliana sau escaladarea unui perete de stâncă pot oferi copiilor oportunități de a-și depăși temerile și de a-și dezvolta încrederea în propriile abilități.

Dezvoltarea caracterului

Prin aventurile outdoor, copiii pot învăța să-și descopere propriile limite și să-și dezvolte caracterul. Această auto-cunoaștere îi ajută să devină mai conștienți de propria persoană și să-și definească mai bine obiectivele și valorile personale.

Exemplu: O excursie lungă de drumeție în munți poate implica perseverență, determinare și capacitatea de a depăși obstacolele. Copiii învață să fie responsabili pentru propriile lor acțiuni și să-și dezvolte curajul.

Învățarea asertivității

Educația outdoor oferă ocazii de a învăța asertivitatea, adică abilitatea de a-și exprima opiniile și dorințele în mod respectuos și ferm.

Exemplu: Organizarea unei dezbateri în natură pe un subiect relevant pentru copii, unde fiecare trebuie să își exprime punctul de vedere și să asculte și să respecte opiniile celorlalți.

Este bine să oferim copiilor suficient timp pentru explorare și joc liber în natură, deoarece aceasta poate fi la fel de importantă ca și activitățile structurate. Învățarea în aer liber poate inspira curiozitatea și aprecierea pentru mediul înconjurător și poate stimula dezvoltarea cognitivă și socială a elevilor din clasa a II-a. Prin intermediul conexiunii cu natura, dezvoltării abilităților sociale și a experiențelor practice, copiii pot dezvolta abilități și trăsături esențiale pentru a face față cu succes cerințelor unei societăți competitive.

Beneficiile acestei abordări educaționale se extind dincolo de cunoștințele academice, contribuind la formarea unor indivizi echilibrați și încrezători în propria lor capacitate de a reuși în lumea de astăzi.

Bibliografie:

1. Twinkl - editură educațională online internațională britanică
2. Educația outdoor : *sursa* **outdoor**life.ro/servicii/**outdoor**-education/baze-teoretice/

ROLUL ȘI IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE

Profesor, CSILLAG ATTILA ERNO

Școala Gimnazială „Viorel Nimigeanu” Nimigea de Jos

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori – Descoperirea copilului)

În ultimii ani, relația dintre educația formală și cea non-formală s-a aflat din ce în ce mai frecvent în centrul discursului educațional internațional. În plan european, inițiativa promovării rolului important al activităților școlare și extracurriculare s-a concretizat în recomandările Consiliului Europei, prin Comitetul de Miniștri, în Recomandarea din 30 aprilie 2003. Acest document precizează direcțiile de acțiune referitoare la recunoașterea statutului echivalent al activităților educative școlare și extracurriculare, cu cel al educației formale, din perspectiva contribuției lor egale la dezvoltarea personalității libere a copilului și a integrării lui în societate. Documentul prevede:

- statutul activității educative școlare și extrașcolare ca dimensiune a procesului de învățare permanentă;
- necesitatea recunoașterii activității educative școlare și extrașcolare ca parte esențială a educației obligatorii;
- importanța activității educative școlare și extrașcolare pentru dezvoltarea sistemelor relaționate de cunoștințe, a abilităților și competențelor;
- oportunitatea oferită de activitatea educativă școlară și extrașcolară pentru crearea condițiilor egale/echitabile de acces la educație pentru dezvoltarea deplină a potențialului personal și reducerea inegalității și excluziunii sociale;
- stimularea implicării copiilor în promovarea valorilor și principiilor etice: dreptate, toleranță, pace, cetățenie activă, respectarea drepturilor omului;
- utilizarea potențialului activității educative școlare și extrașcolare ca mijloc complementar de integrare socială și participare activă a copiilor în comunitate;
- promovarea cooperării în vederea utilizării diverselor abordări didactice necesare ridicării standardelor calității procesului educațional;
- asigurarea resurselor umane și financiare pentru implementarea și recunoașterea valorică a programelor educative școlare și extrașcolare din perspectiva rezultatelor învățării;
- recunoașterea activității educative școlare și extrașcolare ca dimensiune semnificativă a politicilor naționale și europene în acest domeniu.

În școala contemporană, eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor. În acest cadru, învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială. Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare.

Activitățile extracurriculare nu intră în domeniul curriculumului oficial, dar au finalități menite să susțină în mod direct dezvoltarea competențelor promovate prin programele școlare; au caracter complementar activităților de învățare realizate la clasă, urmăresc lărgirea și adâncirea informației și cultivă interesul pentru diferite domenii de cunoaștere. Astfel de activități funcționează, în general, cu rol de „*curriculum suplimentar*”. (Cernea, 2000, p. 35)

Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură.

Activitatea extrașcolară este segmentul de educație, care asigură în mare parte transferul de cunoștințe, acumulate de către elevi în cadrul programului standard de ore obligatorii (curriculum formal) în practică, ceea ce oferă elevului deprinderi practice de a implementa în practică cunoștințele teoretice acumulate.

Educația non-formală completează educația formală într-un cadru instituționalizat situat în afara sistemului de învățământ, dar și în interiorul acestuia, constituind o punte între cunoștințele asimilate la lecții și informațiile acumulate informal. Școala contemporană, centrată pe elev, are un rol bine precizat în dezvoltarea uriașului potențial intelectual, reprezentat de inteligență și creativitate, care, pus în valoare, va asigura neîntrerupt progresul social-uman. Demersurile educaționale, vizând dezvoltarea personalității elevilor, impun participarea activă, conștientă și responsabilă a acestora în propria formare. Diferențierea și individualizarea demersului educativ trebuie să devină un scop și un mijloc în același timp. Dezvoltarea personalității elevilor este condiționată de folosirea unor metode adecvate, care să permită individualizarea învățământului, astfel încât fiecare elev să-și dezvolte la maximum capacitățile și aptitudinile creatoare prin procesul învățării. Cercetările relevă că învățarea activă este cea care duce la dezvoltarea psihică autentică a elevului, respectiv la o învățare eficientă, iar educația non-formală sprijină acest demers. Componentă importantă a educației nonformale, activitățile extrașcolare (extradidactice sau extracurriculare) oferă cele mai eficiente metode de formare a caracterului copilului încă din clasele primare. Ele au un rol foarte important datorită caracterului lor activ participativ, facilitând integrarea eficientă și rapidă a elevilor în colectivitate. Această integrare facilitează la randul ei procesul de autocunoaștere. Implicându-se în acest tip de activități, elevii devin „subiecți” conștienți ai acțiunii, trăind intens succesele sau insuccesele propriei lor activități. Ei devin capabili să-și orienteze curiozitatea nu numai asupra lumii exterioare, ci și asupra propriei persoane. Se formează astfel „imaginea de sine”, esențială în succesul școlar.

Activitățile școlare chiar dacă urmăresc însușirea de către elevi a unor cunoștințe temeinice, a unor priceperi și deprinderi, implicând în ansamblu o concepție științifică despre lume și viață și chiar dacă duc la formarea și dezvoltarea unei personalități creatoare, nu pot răspunde suficient dorinței de cunoaștere și de creație – însușiri caracteristice copiilor. Modernizarea și perfecționarea procesului instructiv-educativ impun îmbinarea activității școlare cu activități extracurriculare ce au numeroase valențe formative. Desfășurarea activităților școlare și extrașcolare permite și manifestarea creativității de grup, a relațiilor creative. În acest cadru și educatorul își poate afirma spiritul novator, creativitatea didactică. Activitățile extracurriculare sunt activități complementare activității de învățare realizată la clasă, urmăresc lărgirea și adâncirea informației, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale științei, atrag individul la viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, orientează elevii către activități utile care să întregască educația școlară, contribuind la formarea personalității. De aceea școala trebuie să fie deschisă spre acest tip de activitate care îmbracă cele mai variate forme. Multitudinea activităților extrașcolare desfășurate cu copiii conduc la dezvoltarea creativității acestora prin contactul pe care îl au cu mediul înconjurător, cu diverși factori din societatea din care face parte. Știm cu toții că elevii noștri sunt interesați de ceea ce facem la școală, mai ales pentru faptul că aducem întotdeauna ceva nou în viața cotidiană.

EDUCAȚIA OUTDOOR - ASPECT IMPORTANT ÎN ASIGURAREA DEZVOLTĂRII PERSONALE A COPILULUI DE VÂRSTĂ TIMPURIE

Profesor învățământ preșcolar CUCUL ADELINA MARIA,
Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura
Grădinița cu Program Prelungit „albă ca Zăpada” Beclean

„Omul învață să se comporte în modul lui specific de a fi din mai multe pricini (pentru el, pentru cei de lângă el, pentru societate) și prin intermediul mai multor instanțe (familie, școală, biserică, grupul de prieteni, comunitate, structuri asociative etc.)” spune pedagogul Constantin Cucoș.

Cercetări mondiale indică faptul că educația timpurie are o importanță fundamentală în formarea inteligenței, creativității, abilităților și aptitudinilor; ele arată că de calitatea educației la o vârstă fragedă depinde evoluția omului în întregul său: la 3 ani fiecare copil este înzestrat, toți mugurii dezvoltării potențialului său sunt activați: este creativ, este atent, doritor de învățare, are simțul dreptății, are umor, e capabil să se concentreze, e capabil de efort susținut, și cel mai important, este motivat.

Copilul începe să învețe încă din familie, apoi trece într-o altă etapă – grădinița, instituția abilitată de comunitate să facă așa ceva.

Grădinița este prima etapă de inițiere a copiilor în sistemul educațional, este debutul unei socializări sporite, învățarea respectării unor reguli și a unui program, într-un cuvânt primii pași spre independență.

În grădiniță, preșcolarul acumulează cunoștințe, își dezvoltă abilitățile și își formează deprinderi, aici este locul unde rutina, activitățile zilnice și disciplinarea pozitivă contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor. Toate aceste afirmații sunt adevărate, dar nu trebuie desconsiderate alte situații sau medii care acționează dincolo de sala de grupă.

De curând se observă o creștere a interesului cadrelor didactice pentru programe educaționale alternative în educația formală cât și cea nonformală.

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ de la noi, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Această ipostază a formării a luat avânt, dispunând și de o consistentă literatură în domeniu, ca și de o practică pe măsură, în țări precum Suedia, Danemarca, Norvegia, Finlanda.

Ce este educația outdoor?

Termenul „outdoor” (provine din limba engleză) sună modern, provocator, creativ și totuși parcă inaccesibil pentru cei care se ocupă de educația copiilor din țara noastră. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă și pe înțelesul cititorilor, putem spune că această formă de educație se bazează pe *învățarea în aer liber*.

Acest termen de educație outdoor, poate include *educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură*, etc..

Educația outdoor este o formă de educație ce se desfășoară în aer liber, care, în accepțiunea sistemelor de educație din alte țări europene și nu numai, are la bază învățarea prin contactul direct cu elementele naturii și a mediului înconjurător apropiat. Sub umbrela educației outdoor se regăsesc mai multe domenii, cum ar fi: educația pentru natură și om, educația ecologică, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie) etc., și diferite activități, de tipul celor de dezvoltare personală, formarea abilităților de viață, abilităților practice, de relaxare, plimbări, drumeții și aventură etc..

La „noi”, dacă sunt organizate activități de tip outdoor, de cele mai multe ori sunt reduse la plimbări în natură și ecologizarea unor spații verzi din apropierea grădiniței, la plantat puieți, adunat frunze, castane sau conuri, excursii la monumente istorice, jocul liber sau organizat în curtea grădiniței ori în parcul din vecinătatea instituției sau poate dacă timpul permite se mută mobilierul din sala de grupă în curte și se desfășoară acolo activitatea în stil tradițional.

De ce activități outdoor la grădiniță?

Este timpul să conștientizăm beneficiile și facilitățile acestui tip de educație, „să părăsim prispa” instituției/ clădirii pentru a ne aventura cu puțină creativitate și imaginație în natura ce încă ne înconjoară, „să rupem barierele” înălțate de rutină, indiferență, comoditate și uneori de necunoaștere, și, să oferim copiilor noștri o alternativă interesantă și mai atractivă. Mediul preșcolar oferă posibilitatea realizării în bune condiții a educației outdoor. Ținând seama de faptul că bucuria de a învăța determină o stare de bine a copilului, educatoarele trebuie să ofere multiple ocazii pentru a trezi în preșcolar plăcerea de a învăța și de a se simți bine în climatul educațional creat. Activitățile de tip outdoor reprezintă oportunități atât pentru producerea unei stări emoționale ce favorizează învățarea, cât și o modalitate de a forma, consolida sau exersa deprinderi și cunoștințe pe domeniile de activitate cuprinse în Curriculum-ul pentru educație timpurie.

Dintre **beneficiile și facilitățile** oferite de activitățile de tip outdoor putem decela următoarele, lăsând lista deschisă:

- Activitățile outdoor vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar/integrat.
- Fiecare activitate în parte are rolul de a aduce copilului experiențe noi, de a-l pune în situația de a găsi soluții singur sau de a aduce copilul în situația de a conlucra cu coechipierii pentru a ajunge la rezultatul dorit.
- Activitățile outdoor contribuie la completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor preșcolarilor, la organizarea rațională a activităților copiilor.
- Spre deosebire de învățământul tradițional, activitățile outdoor preferă formele deschise de muncă și activitate; în loc să stea liniștiți și să lucreze pasiv receptiv, copiii au voie să se deplaseze și să dobândească cunoștințe la prima mână.
- Prin activitățile outdoor copiii au posibilitatea de a-și structura propria analiză, confruntându-se cu noi și noi situații și construindu-și noi informații pe cunoștințele deja dobândite.
- Activitățile outdoor oferă posibilitatea plasării în cadrul vieții cotidiene a elementelor pe care copiii le învață la grupă, dezvoltarea spiritului practic și adaptarea la situațiile concrete de viață.
- Prin activitățile outdoor preșcolarii se raportează la mediu și învață să reflecteze asupra a ceea ce îi înconjoară.
- Activitățile outdoor înlocuiesc cărțile, planșele și alte materiale ilustrative axându-se pe dezvoltarea simțurilor, mișcare și acțiuni cu materiale concrete din mediul specific.
- Prin activitățile outdoor gândirea divergentă (creativitatea) și cea convergentă (soluționarea problemelor) sunt stimulate în aceeași măsură.
- Activitățile outdoor implică colaborarea cu ceilalți copii în scopul atingerii țelurilor (încercare, realizare, explicare, cooperare, joc).
- Din punct de vedere pedagogic, activitățile outdoor facilitează învățarea constructivă și exploatarea mai eficientă a resurselor temporale și personale și implică angajament, participare și activitate din partea copiilor.
- Prin activitățile outdoor copiii obțin cunoștințe și competențe de durată.
- Activitățile outdoor sunt bazate pe un efect de colaborare a copiilor cu adulții.

În cazul copiilor aceasta înseamnă stimulare, constatare, asociere, precum și corectarea și dezvoltarea competențelor lingvistice, deoarece copii beneficiază de posibilitatea utilizării continue a expresiilor verbale în scopul adresării de întrebări, de afirmare a concluziilor și pentru prezentarea rezultatelor activităților comune desfășurate în cadrul grupului.

Așadar, în sens larg am putea spune ca Educația Outdoor reprezintă procesul educațional, indiferent de subiectul predat/învățat, care are loc într-un cadru natural. În cadrul acestui proces de învățare adultul, cadrul didactic/ educatorul joacă un rol semnificativ: sursă de impulsione, observator, creator al condițiilor de învățare, pedagog care se concentrează pe procesul de gândire și de învățare al copiilor și care încurajează schimbul de experiențe.

Sensul restrâns și mult mai corect specifică faptul că Educația Outdoor reprezintă suma acțiunilor întreprinse de personalul calificat într-un mediu natural/sălbatic, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul copiilor.

Finalizez prin a stabili locul și rolul educației de tip outdoor în sistemul de învățământ, așa cum îl vede pedagogul Constantin Cucoș:” Educația din școală rămâne sărăcită dacă nu este complementată de ceea ce se poate adăuga dinafara perimetrului ei; Educația de tip outdoor nu eclipsează educația din sala de clasă, ci îi imprimă o altă demnitate și consistență. Este o formă de stimulare și „împlinire” a ei, prin extensiuni, aplicații, prefațări de noi căutări. O școală inovativă va prelua și integra, în modul ei specific, astfel de situații, le va face aliat, sursă de revigorare, de întărire, de extensiune a ariei ei de acțiune. Și asta, pentru binele școlii și al celor care intră în ea, deopotrivă.”

Bibliografie:

1. Baze teoretice ale Educației Outdoor. Disponibil: <http://outdoorlife.ro>.
2. Cucoș C. Doxologia, decembrie 2012.
3. Ionescu M., Radu, I. (coord). Didactica Modernă. Cluj Napoca: Editura Dacia, 2001.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR OUTDOOR ÎN DEZVOLTAREA COPILOR PREȘCOLARI

Profesor învățământ preșcolar, DANCIU TABITA-DANIELA
Școala Gimnazială Uriu

„Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale, omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte - VIAȚA.” C. Mihăescu

Educația outdoor, definită ca procesul de învățare și dezvoltare care se desfășoară în mediul natural și în aer liber, are un impact profund asupra dezvoltării copiilor, în special în contextul grădinițelor. Această formă de educație oferă oportunități valoroase pentru dezvoltarea fizică, cognitivă, socială și emoțională a copiilor într-un mod holistic. În continuare, vom explora importanța și beneficiile educației outdoor în grădiniță, evidențiind modul în care acest tip de experiență influențează dezvoltarea copiilor.

I. Dezvoltarea fizică și sănătatea

Unul dintre cele mai evidente beneficii ale educației outdoor în grădiniță este dezvoltarea fizică a copiilor și promovarea unui stil de viață sănătos. Prin jocuri și activități desfășurate în aer liber, copiii își dezvoltă abilitățile motorii, coordonarea și rezistența fizică. De exemplu, alergarea prin parc, cățărarea și participarea la jocuri de echipă îi ajută pe copii să-și dezvolte sistemul muscular și să-și îmbunătățească abilitățile motorii fine și grosiere. De asemenea, educația outdoor încurajează copiii să fie activi și să petreacă timp în aer liber, contribuind la prevenirea problemelor legate de sedentarism, cum ar fi obezitatea infantilă. Prin expunerea la soare și aerul proaspăt, copiii dezvoltă o stare generală de bine și își întăresc sistemul imunitar.

II. Învățarea prin experiență

Educația outdoor oferă o modalitate excelentă de a învăța prin experiență directă. Copiii pot explora mediul natural și pot experimenta fenomenele naturale în moduri interactive și captivante. De exemplu, o vizită în parc sau la grădina botanică poate să ofere oportunitatea de a studia plantele și animalele în habitatul lor natural. Prin această experiență directă, copiii devin mai conștienți de mediul înconjurător și dezvoltă o curiozitate naturală pentru lumea din jurul lor.

III. Dezvoltarea abilităților sociale și emoționale

Interacțiunea cu alți copii în timpul activităților outdoor îi ajută pe copii să dezvolte abilități sociale și emoționale esențiale. Ei învață să lucreze în echipă, să colaboreze și să împărtășească, ceea ce le dezvoltă empatia și abilitățile de comunicare. De asemenea, participarea la jocuri în aer liber și la activități de echipă îi ajută să-și controleze emoțiile și să gestioneze relațiile cu ceilalți.

IV. Încurajarea creativității și a imaginației

Educația outdoor stimulează creativitatea și imaginația copiilor. În natură, copiii pot crea jocuri și povestiri bazate pe ceea ce observă în mediul lor. Acest proces de creație îi ajută să-și dezvolte imaginația și să-și exploreze latura artistică. În acest fel, natura oferă un cadru ideal pentru activități de artă și creație, precum desenul, pictura sau sculptura cu materiale naturale.

V. Respectul pentru mediu și conștientizarea ecologică

Educația outdoor dezvoltă conștientizarea și responsabilitatea față de mediu încă de la o vârstă fragedă. Copiii învață să aprecieze natura și să înțeleagă importanța conservării resurselor naturale. Ei pot să participe la activități de plantare a copacilor, de reciclare și de curățare a mediului, ceea ce îi învață să aibă grijă de planetă și de viitorul acesteia.

VI. Dezvoltarea abilităților de rezolvare a problemelor

Educația outdoor în grădiniță oferă copiilor numeroase oportunități de a se confrunta cu provocări și de a dezvolta abilități de rezolvare a problemelor. Atunci când se confruntă cu obstacole în natură, cum ar fi traversarea unei poteci sau construirea unui adăpost în timpul unui joc imaginativ, copiii trebuie să găsească soluții creative și să-și pună abilitățile critice la treabă. Aceste experiențe le dezvoltă abilitățile de rezolvare a problemelor și îi învață să fie perseverenți în fața dificultăților.

VII. Stiluri de învățare diversificate

Educația outdoor oferă o alternativă importantă la învățarea tradițională din interiorul sălilor de clasă. Pentru unii copii, experiențele practice și activitățile în aer liber pot fi modalități mai eficiente de învățare decât metodele convenționale. Prin intermediul educației outdoor, educatorii pot adapta curriculumul pentru a se potrivi mai bine nevoilor individuale ale copiilor și pot să îi încurajeze să-și exploreze propria creativitate și interesul pentru învățare.

În concluzie, educația outdoor reprezintă o componentă esențială a dezvoltării copiilor. Această formă de învățare nu doar îi ajută pe copii să-și dezvolte abilitățile fizice, cognitive, sociale și emoționale, dar și să dezvolte o conexiune profundă cu natura și să înțeleagă importanța protejării mediului. Cu un curriculum bine gândit și cu sprijinul educatorilor, educația outdoor poate să fie o experiență educațională memorabilă și benefică pentru copii din grădiniță, pregătindu-i pentru un viitor de succes și dezvoltare continuă.

EDUCAȚIA OUTDOOR - PREMISELE DEZVOLTĂRII UNEI PERSONALITĂȚI COMPETITIVE

Prof. învă. preșcolar, FAZAKAȘ IULIA-ANCA
Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura
Grădinița cu Program Prelungit „Albă ca Zăpada” Beclean

Societatea în care trăim este caracterizată prin diversitate, interdependență și schimbare. Sunt realități pe care toată lumea le cunoaște și încearcă să găsească modalități de răspuns la aceste provocări ale lumii contemporane.

Curriculumul pentru învățământul preșcolar ne propune o nouă temă de dezbatere care vizează activitățile de tip outdoor și ne provoacă la o reorganizare a activităților de predare-învățare.

Noul tip de educație se bazează pe patru competențe fundamentale:

- A învăța să cunoști (să știi);
- A învăța să faci;
- A învăța să trăiești împreună cu ceilalți;
- A învăța să fii.

Grădinița este prima etapă de inițiere a copiilor în sistemul educațional, este debutul unei socializări sporite, învățarea respectării unor reguli și a unui program, într-un cuvânt primii pași spre independență. În grădiniță, preșcolarul acumulează cunoștințe, își dezvoltă abilitățile și își formează deprinderi, aici este locul unde rutina, activitățile zilnice și disciplinarea pozitivă contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor. Toate aceste afirmații sunt adevărate, dar nu trebuie desconsiderate alte situații sau medii care acționează dincolo de sala de grupă. Una dintre noile direcții care valorifică potențialul educogen al altor prilejuri educative este surprinsă de conceptul de „outdoor education”. Educația outdoor este o fereastră de oportunitate în educație, cea care începe dincolo de ușa instituției școlare și se desfășoară în drumeții, excursii, ateliere de creație, activități sportive, activități practic-gospodărești, jocuri diverse, concursuri, incursiuni în lumea reală (pădure, cartier, parc, grădină, spații culturale, comerciale, industriale etc.) și care este conexată la conținuturile curriculumului preșcolar, fiind un mediu de explorare, de aplicare, de verificare sau experimentare a unor cunoștințe și deprinderi.

Educația outdoor reprezintă în contextul educativ românesc, un concept relativ nou dar în același timp și o modalitate clasică de desfășurare a activităților extracurriculare în grădinița de copii. Încercând să oferim o definiție simplă, pe înțelesul tuturor, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Activitățile specifice educației outdoor, oferă celor mici posibilitatea de a intra în contact direct cu natura, cu mediul înconjurător sau cu mediul nonformal, altul decât grupa în care își petrec majoritatea timpului. Totodată, educația outdoor are rolul de a facilita procesul de învățare al preșcolarilor care întâmpină dificultăți, stimulându-le interesul și motivându-i prin însuși cadrul în care se desfășoară activitățile educaționale. Excursiile, plimbările în aer liber, vizitele la muzee au fost mereu prilej de transmitere către copii de informații, priceperi și deprinderi, niciodată nefiind organizate doar de dragul de a fi organizate. Ele sunt menite să familiarizeze copiii cu natura și să le formeze deprinderi și priceperi de cunoaștere prin experiență, bazându-se desigur pe cunoștințele dobândite în activitățile de educație formală.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor. Necesitatea asigurării unei stări de bine în grădiniță, în rândul preșcolarilor și al educatorilor, se referă la calitatea vieții mediului educațional, acest

concept reunind elemente ce țin de dezvoltarea psihologică și emoțională a copiilor, de comportamentul social, de îmbunătățirea muncii în echipă, de dezvoltarea unei personalități competitive, de dezvoltarea competențelor de conducere a unui grup, de relaționare sau de capacitatea mediului de învățare de a fi prietenos, suportiv, de a promova colaborarea, diversitatea sau disponibilitatea pentru dezvoltare.

Copiii care stau din ce în ce mai mult în casă, în fața monitoarelor de orice fel, cunosc natura numai din „poze” și din filme. Este momentul și avem obligația de a-i scoate „afară”. Este motivul pentru care de câțiva ani a apărut conceptul de „activitate outdoor”, ca alternativă pentru educația formală, tradițională. Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare, facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți, duce la dezvoltarea personală, contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă, oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale și mentale care asigură bunăstarea societății.

Mișcarea fizică ajută la dezvoltarea psihică a copilului, previne labilitatea emoțională, modelează temperamentul și atitudinile. Unii specialiști ai domeniului apreciază că: „Educația fizică este fiziologică prin natura exercițiilor sale, pedagogică prin metodă, biologică prin efectele sale și socială prin organizare și activitate, în centrul căreia stă omul”. Pe toți, sportul, mișcarea, ne fac să ne recâștigăm demnitatea, tonusul, să ne integrăm mai bine în societate. Pe lângă beneficiile asupra sănătății, sportul va îmbunătăți și comportamentul, învățându-l pe copil ce înseamnă competiția și spiritul de echipă, îl va face ambițios și mai disciplinat. În plus, acesta va câștiga încredere în forțele proprii, se va orienta mai ușor în spațiu și va învăța să se descurce singur.

Fără îndoială că, prin desfășurarea activităților outdoor în grădiniță, se urmărește socializarea, dar și educarea pentru o viață sănătoasă, trăind totodată experiențe inedite în cadrul feeric al naturii. Pe lângă cultivarea respectului pentru mediul înconjurător, participanții sunt puși în situația de a-și cunoaște și chiar de a-și depăși propriile limite, fapt ce contribuie decisiv la creșterea stimei de sine, la dezvoltarea personală și la creșterea șanselor de integrare socială a acestora. Suntem de părere că există și alte beneficii directe precum: creșterea disponibilității spre comunicarea cu părinții, gestionarea fricii de vorbit și acționat în public, înțelegerea, acceptarea și respectarea regulilor prezente în familie și societate, îmbunătățirea performanțelor școlare, descoperirea aptitudinilor și talentelor, creșterea încrederii în sine, capacitatea de a se integra rapid într-un grup de copii cu aceeași vârstă, dezvoltarea aptitudinilor de leader. Aceste activități îi pregătesc pe copii să facă față provocărilor vieții: le trezesc interesul de a participa la sarcini noi și complexe, îi încurajează să nu se sperie de situații imprevizibile și să găsească cea mai bună soluție, își dezvoltă abilitățile de comunicare fiind orientați către cooperare și colaborare, fără de care nu poate fi atins obiectivul comun al echipei. Trecând poduri sau râuri imaginare, copiii învață să recunoască meritele celorlalți, să le respecte ideile, sentimentele și nevoile, îi ajută să învețe din greșeli. Nu există eșec ci doar feed-back la sfârșitul unei activități outdoor. Dacă tinerii părinți nu pot, nu știu sau nu doresc, noi, cadrele didactice trebuie să ne considerăm răspunzătoare pentru sănătatea fizică și comportamentală a copiilor noștri.

Iată câteva idei distractive ce pot fi realizate, în natură, toamna cu preșcolarii!

1. Panglici, vopsea sau creioane – Folosiți panglici pentru a împodobi frumos gardul sau creioane pentru a crea modele inedite (puneți hârtie subțire deasupra frunzelor sau scoarței de copac și colorați cu creionul hârtia).
2. Artă în natură – Folosiți bețișoare, semințe, fructe de pădure, castane, frunze, scoarță și conuri de pin pentru a crea propria capodoperă, puteți adăuga și vopsea.
3. Distracție și jocuri – Săriți și jucați-vă într-o grămadă de frunze de toamnă, jucați „X și 0” cu bețe și castane sau faceți o cursă cu obstacole naturale în aer liber.
4. Mergeți la o scurtă plimbare – Săriți în bălți și mergeți la o vânătoare de frunze. Câte culori puteți găsi?

5. Adăposturi pentru animale – Creați un hotel pentru insecte, adunați bețișoare și frunze și construiți o groapă pentru arici sau creați alte locuri de hibernare.
6. Vânătoare – Mergeți la o vânătoare de insecte sau la vânătoarea semnelor de toamnă și observați schimbările petrecute în natură în anotimpul toamna (numărați ghinde, conuri de pin, veverițe, castane și multe altele).
7. Mâncare – Mergeți la cules de mure sau faceți o cafenea pentru păsări folosind diverse semințe.
8. Dovleci – Sculptați o față amuzantă dintr-un dovleac pentru a-i înveseli pe ceilalți.
9. Elicoptere – Folosiți semințe de paltin pentru a realiza elicopterele și faceți o cursă cu prietenii.
10. Carduri de identificare – Găsiți cât mai multe frunze, copaci sau insecte.

Așadar, activitățile educației de tip outdoor se desfășoară întotdeauna în natură și nu au ca finalitate rezultate palpabile (diplome, atestate), ci produse vizibile la nivelul comportamentului copiilor. Dacă învățarea clasică, în sala de grupă, are un aspect cognitiv, activitatea de tip outdoor are un aspect pur practic, informal și experiențial. Activitățile outdoor sunt memorabile și totodată au un impact major asupra sudării echipei și detensionării conflictelor. Într-o lume în care suntem dependenți de autoturism și nu mai știm să mergem pe jos, avem o alternativă: să mergem în natură, să observăm ceea ce ne înconjoară, să descoperim lucruri noi. În același timp, educația outdoor reprezintă o modalitate prin care este stimulat potențialul creativ al cadrului didactic. Educatoarea este pusă în situația în care să găsească soluții de învățare astfel încât rezultatul să se poată citi pe fața copiilor, dar în același timp să îmbine utilul cu plăcutul. Expresia feței unui copil când se află afară (chiar dacă este rece), constituie un feed-back mult mai relevant decât rezultatul obținut în urma unei evaluări scrise (fișe).

Cât mai mult timp în natură! Să dăm posibilitate copiilor noștri să descopere măcar o parte mică din copilăria noastră în aer liber.

Bibliografie:

1. Ciolan, L. (2008), *Învățarea integrată, fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, București: Editura Polirom; □
2. Popescu, F. (2014), *Activitățile de tip outdoor-modalități de integrare în curriculum preșcolar*, R.Î.P. nr.1-2/2014 p.27-29;
3. *** (2010-2012), *Manual de educație outdoor -Liflong Learning Programme*;
 ➤ https://isj.sv.edu.ro/images/Docs/RED/2020/invatamante_prescolar/activitati_outdoor/Activitati_outdoor_Costiuc_Adriana.pdf
 ➤ <https://gradinitacastelulfermecatpitesti.ro/wp-content/uploads/2022/03/LUCRARILE-SIMPOZIONULUI-PRIMAVERA-ANOTIMPUL-RENASTERII-SI-AL-ACTIVITATILOR-OUTDOOR.pdf>
 ➤ https://isj.sv.edu.ro/images/Docs/RED/2020/invatamante_prescolar/activitati_outdoor/Educatia_outdoor_Chelaru_Elena.pdf

PREMISELE DEZVOLTĂRII UNEI PERSONALITĂȚI COMPETITIVE PRIN EDUCAȚIA OUTDOOR

Profesor învățământ preșcolar, HORDOUAN SIMONA ALEXANDRINA

Educatoare, NISTOR ANGELA LAURA

Liceul Tehnologic „Ion Căian Românul” Căianu-Mic

Județul Bistrița-Năsăud

Educația reprezintă un element indispensabil pentru dezvoltarea corectă și completă a unei persoane, iar drumul pe care îl alegem în viață se bazează pe cunoaștere. Cercetări mondiale indică faptul că educația timpurie are o importanță fundamentală în formarea inteligenței, creativității, abilităților și aptitudinilor; ele arată că de calitatea educației la o vârstă fragedă depinde evoluția omului în întregul său: la 3 ani fiecare copil este înzestrat, toți mugurii dezvoltării potențialului său sunt activați: este creativ, este atent, doritor de învățare, are simțul dreptății, are umor, e capabil să se concentreze, e capabil de efort susținut, și cel mai important, este motivat. Copilul începe să învețe încă din familie, apoi trece într-o altă etapă – grădinița, instituția abilitată de comunitate să facă așa ceva.

Grădinița este prima etapă de inițiere a copiilor în sistemul educațional, este debutul unei socializări sporite, învățarea respectării unor reguli și a unui program, într-un cuvânt primii pași spre independență. În grădiniță, preșcolarul acumulează cunoștințe, își dezvoltă abilitățile și își formează deprinderi, aici este locul unde rutina, activitățile zilnice și disciplinarea pozitivă contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor. Toate aceste afirmații sunt adevărate, dar nu trebuie desconsiderate alte situații sau medii care acționează dincolo de sala de grupă.

Educația outdoor este o fereastră de oportunitate în educație, cea care începe dincolo de ușa instituției școlare și se desfășoară în drumeții, excursii, ateliere de creație, activități sportive, activități practic-gospodărești, jocuri diverse, concursuri, incursiuni în lumea reală (pădure, cartier, parc, grădină, spații culturale, comerciale, industriale etc.) și care este conexată la conținuturile curriculumului preșcolar, fiind un mediu de explorare, de aplicare, de verificare sau experimentare a unor cunoștințe și deprinderi.

Activitățile outdoor vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar/integrat. Fiecare activitate în parte are rolul de a aduce copilului experiențe noi, de a-l pune în situația de a găsi soluții singur sau de a aduce copilul în situația de a conlucra cu coechipierii pentru a ajunge la rezultatul dorit. Activitățile outdoor contribuie la completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor preșcolarilor, la organizarea rațională a activităților copiilor. Spre deosebire de învățământul tradițional, activitățile outdoor preferă formele deschise de muncă și activitate; în loc să stea liniștiți și să lucreze pasiv-receptiv, copiii au voie să se deplaseze și să dobândească cunoștințe la prima mână. Prin activitățile outdoor copiii au posibilitatea de a-și structura propria analiză, confruntându-se cu noi și noi situații și construindu-și noi informații pe cunoștințele deja dobândite. Activitățile outdoor oferă posibilitatea plasării în cadrul vieții cotidiene a elementelor pe care copiii le învață la grupă, dezvoltarea spiritului practic și adaptarea la situațiile concrete de viață. Prin aceste activitățile preșcolarii se raportează la mediu și învață să reflecteze asupra a ceea ce îi înconjoară. Tipul aceste de activități înlocuiesc cărțile, planșele și alte materiale ilustrative axandu-se pe dezvoltarea simțurilor, mișcare și acțiuni cu materiale concrete din mediul specific. Activitățile outdoor implică colaborarea cu ceilalți copii în scopul atingerii țelurilor (încercare, realizare,

explicare, cooperare, joc). Din punct de vedere pedagogic, activitățile outdoor facilitează învățarea constructivă și exploatarea mai eficientă a resurselor temporale și personale și implică angajament, participare și activitate din partea copiilor. Activitățile outdoor sunt bazate pe un efect de colaborare a copiilor cu adulții. În cazul copiilor aceasta înseamnă stimulare, constatare, asociere, precum și corectarea și dezvoltarea competențelor lingvistice, deoarece copiii beneficiază de posibilitatea utilizării continue a expresiilor verbale în scopul adresării de întrebări, de afirmare a concluziilor și pentru prezentarea rezultatelor activităților comune desfășurate în cadrul grupului.

Factori importanți pentru activitățile outdoor

Aceste activități sunt apreciate de către copii și de către factorii educaționali în măsura în care îndeplinesc o serie de condiții :

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor;
- organizează procesul de învățare într-o manieră plăcută, relaxantă;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc și un scop educativ;
- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Activitățile outdoor se desfășoară corespunzător anotimpurilor, evenimentelor sau fenomenelor studiate. Ele pot fi planificate la începutul/pe parcursul/la sfârșitul unității de învățare sau la activitățile de evaluare. În cadrul acestui proces de învățare adultul însoțitor joacă un rol semnificativ: sursă de impulsivitate, observator, creator al condițiilor de învățare, pedagog care se concentrează pe procesul de gândire și de învățare al copiilor și care încurajează schimbul de experiențe. De asemenea, sunt oferite și posibilități de descoperire a modului în care copii percep lumea și soluționează problemele. Copiii le plac astfel de activități. Anturajul plăcut, atmosfera benefică, confortabilă, materialele autentice, comunicarea liberă, bucuria descoperirii noului fac ca învățarea să fie o plăcere. Grădinița care le oferă ocazia aceasta va deveni un loc la care merg cu încântare și interes, iar activitatea de studiu va da rezultate mult mai bune dacă este îmbinată și cu câteva momente de distracție și detensionare. Educația *outdoor* este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber. Realizând o sinteză a lucrărilor și studiilor de specialitate, am identificat câteva caracteristici cheie ale acestui tip de educație:

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura în același timp fiind și o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – în cadrul unui mediu relaxant, liber, procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente sociale;
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – unii elevi care au un nivel scăzut de performanță școlară pot deveni mai motivați;
- dezvoltă spiritul de echipă;
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea elevului.

Există o serie de programe de educație outdoor care pot fi utile: programe axate pe sănătate și pe educație fizică, pe știința mediului, etc. Spre exemplu un program de educație outdoor axat pe educație fizică și sport ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate (programul ar include exerciții fizice, plimbări în aer liber, discuții cu elevi, specialiști, organizarea și desfășurarea unor activități practic-gospodărești – stabilirea unor meniuri sănătoase, etc.).

Un program de educație outdoor axat pe știința mediului va avea ca efect informarea elevilor cu privire la problemele de mediu din comunitatea lor, conștientizarea cu privire la impactul pe care acțiunile lor le au asupra mediului (se pot organiza diferite activități relevante în abordarea problemei identificate în funcție de creativitatea cadrului didactic).

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al copilului. Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, de a fi inclus social, de a fi activ și responsabil, de a se simți în siguranță.

Toate nevoile precizate mai sus își au rolul și locul lor în dezvoltarea personală a copilului, dar aș situa pe prim plan nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor, ea fiind o modalitate de succes, de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale), copilul să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități. Mediul din interiorul celor 4 pereți ai clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce, acel din afara clasei este unul care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze. Dintre formele de educație formală, informală și non-formală, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă și oferă utilitate practică imediată cunoștințelor învățate. Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățământ. În învățământul preșcolar, adevărata muncă a educatoarei este în spatele documentului curricular. Nimic nu poate fi mai provocator din punct de vedere profesional decât a te întrece cu programa de studiu utilizată la grupă, găsindu-i noi înțelesuri, abordări, strategii de aplicare, etc.

Voi enumera câteva exemple practice de activități care se pot desfășura în aer liber:

Limbă și Comunicare (DLC)

- punerea în scenă a unei povești (Scufița Roșie sau Capra cu trei iezi), după ce în prealabil a fost citită. Se poate solicita preșcolarilor să schimbe firul povești (pentru a evita haosul și dezorganizarea, copiii sunt anunțați cu o zi înainte);
- începerea unei povești alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc.) – Poveștile copacilor: așezați grupuri mai mici de copii lângă un copac. Ce sunete se aud? De unde vin? Dacă copacul ar vorbi, ce poveste ar spune?

Există o varietate de activități ce pot fi derulate în aer liber în cadrul cărora copiii își pot dezvolta imaginația, creativitatea, limbajul și exprimarea.

Domeniul Științe (DS)

Activități matematice:

- adunați o grămadă de pietre din care educatorul și fiecare copil își vor alege câte una, comparându-le (cine are piatra cea mai mare/mică);
- să adune cât mai multe frunze, să le sorteze după culoare, formă, mărime;

Cunoașterea mediului se pliază cu activitățile ecologice. Totul pornește de la deprinderile simple: hârtiile, ambalajele nu se aruncă la întâmplare ci se depozitează ordonat în containere speciale. Spațiile verzi cu flori și copaci trebuie curățate, puneți accent pe condițiile optime de dezvoltare a unei plante;

Domeniul Estetic și Creativ (DEC)

Educația plastică oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișele cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități, capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile.

Educație muzicală

- organizați concursuri muzicale în aer liber sau mergeți cu copiii la un concert, în acest fel se pot descoperi elevi cu talent care pot urma o carieră în acest domeniu.

Domeniul Om și Societate (DOS)

- creați un spațiu de reflecție în aer liber, lansați discuții despre frumusețe utilizând elemente din natură: o frunză, o floare etc.;
- identificați o faptă bună făcută de un copil, încurajați-i să discute despre ea – de ce e important să faci bine celor din jurul nostru?

Domeniul Psihomotric(DPM)

- există o varietate de activități sportive, diferite exerciții, toate acestea contribuind la dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-un mod armonios. Acest domeniu se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva poți desfășura activitatea de educație fizică mai frumos decât în aer liber.

Ar trebui să se considere educația outdoor ca parte semnificativă în sistemul de învățământ, ca un întreg șir de oportunități de învățare.

Bibliografie:

1. Ionescu Miron, Radu Ioan, 2001, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca;
2. Răileanu Daniela, Grama Filofteia, 2010, Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura DPH, București;
3. Glava Adina, Glava Cătălin, 2002, Introducere în pedagogia preșcolară, Editura Dacia, Cluj Napoca.
4. <http://www.doxologia.ro/puncte-de-vedere/este-importanta-educatia-de-dincolode-usa-clasei>

ÎNVĂȚĂM ȘI EXPERIMENTĂM PRIN ACTIVITĂȚI OUTDOOR

Profesor, HOROBA DANIELA,
Școala Gimnazială „Grigore Silași” Beclean

Prima școală de educație experiențială outdoor – *Outward Bound*, apare în anul 1941, fiind fondată de Kurt Hahn.

Educația outdoor se definește ca fiind suma acțiunilor întreprinse de personal calificat, în principal educatori, într-un mediu natural, folosind metode experiențiale pentru a produce schimbări la nivelul abilităților intelectuale, fizice inter și intrapersonale și al comportamentului față de mediu.

Programele de educație outdoor se desfășoară în natură și au de cele mai multe ori, un caracter nonformal. Din fericire, în prezent există din ce în ce mai multe inițiative și proiecte de tip Outdoor.

În educația outdoor, copilul învață în mod practic, activ, prin experiențe personale la care mai apoi reflectă, pentru a extrage învățături. Acest mod de învățare, caracteristic educației outdoor, este unul experiențial. Întrucât acest tip de educație are loc în cadrul unui proces elaborat, are la bază ținte/obiective care se realizează prin activități structurate și organizate în timpul programului școlar și conduce la rezultate dezirabile, poate ajusta și ajuta educația formală.

Educația outdoor se adresează următoarelor nivele de învățare: afectiv, motric, cognitiv.

Prin activitățile de tip outdoor se dobândește:

- dezvoltarea complexă (globală, multilaterală) a copiilor;
 - călirea organismului; dobândirea și menținerea sănătății; recrearea copiilor;
 - cunoștințe sporite despre mediul înconjurător;
 - identificarea relațiilor dintre componentele mediului și modalitățile în care se poate contribui la protecția sa;
 - o mai bună cunoaștere a propriei persoane, a propriilor limite și cum se pot depăși;
 - comunicare îmbunătățită și colaborare în cadrul unui grup;
 - dezvoltarea creativității și a capacității de a găsi soluții practice la probleme concrete;
- capacitate de adaptare;

Sarcinile cadrului didactic sunt orientate în următoarele direcții:

- Să creeze situații de învățare concretă în mediul înconjurător, valorificând cunoștințe, deprinderi și atitudini pozitive, dobândite în context formal, nonformal sau informal;
- Să faciliteze contactul copiilor cu materiale naturale cât mai diverse, pe care să le poate explora cu toate simțurile, pentru a le cunoaște, a și le apropia, a le aprecia/îndrăgi;
- Să stimuleze însușirea și dezvoltarea unor calități motrice, prin exersarea acestora, în condițiile mediului natural sălbatic sau cât mai aproape de acesta;

Educația outdoor presupune ca procesul de predare – învățare - formare să se petreacă în natura și spații sociale/culturale. Obiectivul unui asemenea tip de educație îl reprezintă plasarea în cadrul vieții cotidiene a elementelor pe care elevii le învață la școală, dezvoltarea spiritului practic și a adaptării la situațiile concrete de viață, modalități de înțelegere a elementelor educaționale predate la grupă.

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun “cei 4 pereți ai sălii de clasă”. De asemenea, poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine

puternic, competitiv, motivant și de natură să formeze și să schimbe comportamente, ceea ce, pe noi, profesorii, nu face decât să ne ajute și să îi cunoaștem mai bine pe elevi.

Creativitatea este naturală la toți copiii, dar o pierdem când creștem și devenim adulți. Există o legătura strânsă între succes, fericirea în viața și creativitate.

Procesul creator în cadrul activităților outdoor presupune parcurgerea următoarelor etape: pregătirea acțiunii complexe bazată pe identificarea problemei, analiza datelor problemei, premise, principii, resurse posibile necesare, acumularea și selecționarea informației necesare pentru abordarea corectă a problemei, prelucrarea și sistematizarea informației stocate, elaborarea strategiei de rezolvare.

Un aspect important al activităților outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor, pe lângă nevoile de bază ale unei persoane și anume: nevoia de a fi respectat, nevoia de a fi inclus social, nevoia de a te simți în siguranță.

Derularea diferitelor activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, să își exprime opiniile, va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți. Elevii pot fi consultați cu privire la activități. Copiii desfășoară activitățile în echipă, fiecare membru, fiind important în interiorul echipei.

Ține de noi, cadrele didactice, să oferim copiilor cât mai multe situații instructiv-educative posibile, în care să-și poată recunoaște forțele și slăbiciunile, pentru ca mai târziu să știe când și cum să le poată aplica în situații reale de viață.

Bibliografie:

1. ***, (2010), *Manualul 100 de idei de educație nonformală*, Organizația Națională Cercetării României în parteneriat cu Asociația Creativ.
2. [http://www.tribunainvatamantului.ro/educatia-outdoor-o-necesitate-sau-o-provocare-pentru-actualul sistem de învățământ](http://www.tribunainvatamantului.ro/educatia-outdoor-o-necesitate-sau-o-provocare-pentru-actualul-sistem-de-invatamant)

EDUCAȚIA OUTDOOR, AVENTURĂ, EXPERIENȚĂ ȘI ÎNVĂȚARE

Profesor învățământ preșcolar, IUĂNUȚIU NARCISA-MIHAELA

Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura

Grădinița cu Program Prelungit „Albă ca Zăpada” Beclean

În general, educația de tip outdoor poate fi definită ca orice formă de activitate de învățare care se desfășoară în afara sălii de grupă. Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal.

Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură. Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura, protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului, educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu.

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare, un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun cei patru pereți ai unei săli de grupă poate oferi nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc. Facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți în acest sens, educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod usual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, și mult mai capabili.

Educația outdoor este cea care începe dincolo de ușa grupei și se consumă în drumeții, excursii, incursiuni în pădure, parc, cartier, centru comercial, industrial, bibliotecă și care este conexată la conținuturile școlare, fiind un mediu de explorare, de aplicare, de punere la probă sau experimentare a unor cunoștințe prevăzute de programa școlară. În țări precum Finlanda, Suedia, Norvegia, Danemarca educația outdoor a luat un avânt deosebit, dispunând și o literatură de specialitate în domeniu ca și o practică pe măsură.

Mediul înconjurător devine locul de aplicare a cunoștințelor sau de descoperire de noi probleme a căror rezolvare se produce la fața locului. Scăpând de rutina sălii de grupă, activitățile de învățare capătă un caracter atractiv și mai aplicat. Învățarea outdoor nu înseamnă doar un nou loc al învățării, ea presupune o schimbare de optică, o nouă filozofie de acțiune, o nouă instrumentalizare și perspectivă asupra învățării, o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială și prin punerea în situație. Educația în aer liber este o formă organizată de învățământ care se desfășoară în aer liber, pregătește pentru viața în aer liber.

Scopurile educației în aer liber sunt:

- ✓ dezvoltarea modului de învingere a greutăților;
- ✓ dezvoltarea unei relații mai strânse cu mediul înconjurător;
- ✓ învățarea modului de învingere a greutăților;

Aceste scopuri se pot aplica la: îmbunătățirea capacității de rezolvare a problemelor, înțelegerea și compasiunea pentru mediul înconjurător, îmbogățirea muncii în echipă, promovarea spiritualității;

De cele mai multe ori educația primită la grădiniță are un aspect teoretic(cognitiv). Profesorii au de urmat o programă încărcată și prea puțin timp la dispoziție ca să o predea unei grupe numeroase. În educația outdoor copiii învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale la care apoi reflectă pentru a extrage învățăturile. Acest mod de învățare, se numește experiențial-Inveți cu creierul, mâinile și inima!

La grupele mari de preșcolari, în funcție de nivelul vârstei, activitățile se pot ține în aer liber și pot îmbrăca diferite modalități de realizare, punerea în scena a a unei povești, după ce în prealabil aceasta a fost citită în sală.

Putem solicita copiilor să schimbe firul epic al poveștii pentru a evita haosul și dezorganizarea, pregătim copiii pentru activitate cu o zi înainte, îi sprijinim în acest proces, fără însă a interveni în deciziile lor pentru stabilirea unui nou fir epic, activitatea nu presupune o repetiție propriu-zisă, este indicat să lăsăm elevii să fie spontani, ei se vor gândi în prealabil cum să schimbe firul epic, însă pentru exemplificare ei vor fi încurajați să improvizeze identificăm anumite elemente naturale cu care copiii pot scrie pe pământ, pe pietre sau Frunze, începem o poveste alegând un obiect din natură , un copac, o floare etc. și îi încurajăm să continue povestea.

Educația outdoor reprezintă suma acțiunilor întreprinse de profesori, instructori, trainer, formatori, într-un mediu natural, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul participanților. Educația din școală rămâne sărăcită dacă nu este completată de ceea ce se poate adăuga dinafara perimetrului ei. O grădiniță inovativă va prelua și va integra astfel de situații, le va face aliat, sursă de întărire, de revigorare, de extensie a ariei ei de acțiune.

Bibliografie:

1. Anghel Diana -Tribuna învățământului
2. Cucoș, C., Doxologia, decembrie 2012
3. Ionescu, M. , Radu, I. (coord) - Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001.

EDUCAȚIA OUTDOOR ÎN CONTEXTUL PEDAGOGIEI CONTEMPORANE

Profesor învățământ preșcolar, LIBER IUDIT
Școala Gimnazială „Grigore Silași” Beclean, structura
Grădinița cu Program Prelungit „Albă ca Zăpada” Beclean, secția maghiară

Activitățile outdoor vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Mișcarea fizică ajută la dezvoltarea psihică a copilului, previne labilitatea emoțională, modelează temperamentul și atitudinile. Unii specialiști ai domeniului apreciază că: educația fizică este fiziologică prin natura exercițiilor sale, pedagogică prin metodă, biologică prin efectele sale și socială prin organizare și activitate, în centrul căreia stă omul.

Pe toți, sportul, mișcarea, ne fac să ne recâștigăm demnitatea, tonusul, să ne integrăm mai bine în societate. Pe lângă beneficiile asupra sănătății, sportul va îmbunătăți și comportamentul, învățându-l pe copil ce înseamnă competiția și spiritul de echipă, îl va face ambițios și mai disciplinat. În plus, acesta va câștiga încredere în forțele proprii, se va orienta mai ușor în spațiu și va învăța să se descurce singur.

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei 4 pereți ai unei săli de clasă poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc.

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți în acest sens – cum spuneam mai sus, educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili:

- Dezvoltare personală atât al celor care o aplică, cât mai ales al copiilor;
- Dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între copii, copii-educatoare duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii.

Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății. Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată și permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclus social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță. Nevoia de a se simți respectat-derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți, copiii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil - activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o formă de învățare organizată și

structurată, astfel că educatoarea trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor copiilor în activitățile propuse.

Nevoia de a fi activ - implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului.

Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca preșcolarii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

Integrarea educației outdoor în curricula școlară reprezintă în prezent un aspect important în asigurarea dezvoltării personale și profesionale a copilului, mai ales pentru că contextul actual este caracterizat de lipsa interesului și motivației spre învățare ale copiilor, accentuarea gradului de neimplicare în viața școlară, existența unor preocupări care afectează negativ comportamentul copilului, lipsa respectului pentru școală ca instituție, pentru profesor, familie. După cum am arătat anterior, educația outdoor împăunează mediul academic, oferă oportunități interactive de învățare, care dacă sunt implementate corect duc la minimizarea aspectelor negative existente în actualul sistem educațional.

O modalitate de implicare a părinților în activitățile grădiniței, ușor de realizat, o reprezintă activitățile outdoor, văzute ca o „combinație de activități în aer liber, de educație de mediu și de dezvoltare socială și personală”, activități la care se dorește și participarea părinților. Unii părinți au mai mult timp să se implice, alții mai puțin. Este ideal un mediu școlar care să întâmpine deschis părinții și să le dea informațiile necesare. Toți părinții au nevoie de sfaturi și de sprijin.

„Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.” (C. Mihăescu)

Societatea în care trăim este caracterizată prin diversitate, interdependență și schimbare. Sunt realități pe care toată lumea le cunoaște și încearcă să găsească modalități de răspuns la aceste provocări ale lumii contemporane.

Noi, educatoarele, am dezbătut probleme legate de educația experiențială în anul școlar trecut și am demonstrat aplicativ superioritatea strategiilor cooperante față de cele competitive și individuale în dezvoltarea proceselor cognitive ale copiilor, abilităților de comunicare și îmbunătățirea motivației în procesul de învățare. Abordarea integrată a curriculum-ului preșcolar, prin învățarea experiențială, oferă o mai bună organizare pedagogică a actului educațional, ce duce la o învățare temeinică, ușoară și plăcută, având un pronunțat caracter activ-participativ. Pornind de la modelul educațional din școala lui Kurt Hahn, care a pus bazele primei Școli de Educație Experiențială Outdoor-Outward Bound, prin care principala sarcină a educației este să asigure supraviețuirea următoarelor calități: „o curiozitate inovatoare, o voință invincibilă, tenacitate în atingerea țelului, lepădare de sine și, deasupra tuturor, compasiune”, promovarea pe care o ridică practicarea acestor activități este dacă devin realizabile și pot fi desfășurate de toți copiii.

Educația Outdoor este cea care începe dincolo de ușa clasei și se consumă în aer liber, fiind un mediu de explorare, de aplicare sau de experimentare a unor cunoștințe prevăzute de curriculum-ul educației timpurii. Acest tip de educație oferă copiilor o sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, provocator, determinând un proces de educare puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale.

Învățarea outdoor nu înseamnă doar un nou loc al învățării, ea presupune o schimbare de optică, o nouă filozofie în acțiune, o nouă instrumentalizare și perspectivă asupra învățării, o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială, prin punerea în situație, dar nu imposibil de realizat pentru dascăli receptivi și inovativi.

Bibliografie:

1. Cucoș, C. (2002), *Pedagogie*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași
2. Ionescu, M. Radu, I. (coord.), (2001), *Didactica Modernă*, Editura Dacia, Cluj Napoca
3. Popescu, F. (2014), Activitățile de tip outdoor- modalități de integrare în curriculum preșcolar R.Î.P. nr.1-2/2014, p. 27-29
4. Stamenovski, C. (2014), Educația outdoor în grădiniță, R.Î.P. nr.3-4, p. 32
5. Șerban, G. (2014), Un tip de educație nonformală: outdoor education- resurse teoretice pentru predare- învățare în activitățile outdoor, R.Î.P nr. 1-2, p. 21-26

AVANTAJELE UTILIZĂRII ACTIVITĂȚILOR OUTDOOR ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII PREȘCOLARILOR

Profesor învățământ preșcolar, MAFTEAN ANGELICA ANIȘOARA
Grădinița cu Program Normal Nr. 2 Voitinel, Suceava
Județul Suceava

„Ce aud – Uit, Ce văd – Îmi amintesc, Ce fac – Înțeleg”. - Vechi proverb chinezesc

John Dewey, filozof, psiholog și pedagog american afirma că ”Orice proces de cunoaștere este un angajament de a transforma realitatea din partea omului. Semnificațiile emergente conturează noi metode de transformare și operare cu scopul de a face realitatea mai conformă cu scopurile umane.” Datorită conceptului ”Learning by doing”, ideile lui Dewey reprezintă baza ipotezelor teoretice ale Educației Outdoor.

O atenție deosebită pentru mediu și respectul pentru natură s-a accentuat tot mai mult în ultimii ani. În ciuda răspândirii din ce în ce mai masive a urbanizării, o parte a societății consideră că este important să se dedice spațiu intervențiilor pentru dezvoltarea de programe care vizează utilizarea mediului exterior.

Caracterul distinctiv al Educației Outdoor se configurează ca un construct care vede abordarea senzorial-experiențială a dezvoltării psihologice a copilului și a învățării acestuia într-un context de relații care îi caracterizează viața socială. Este important să se creeze un mediu extern stimulativ care să încurajeze contactul copilului cu natura, societatea și contextul socio-cultural al acestuia. Locul de joacă, grădina și curtea grădiniței reprezintă resurse reale pentru dezvoltarea copilului, astfel încât, învățarea bazată pe loc să ia contur împreună cu ocazia de a explora și experimenta.

În ultimii ani, Educația Outdoor a devenit subiectul unor multiple studii de cercetare care demonstrează efectele pozitive ale practicilor metodologiei de predare în contexte educaționale în aer liber asupra dezvoltării psihologice, fizice, emoționale și cognitive a copilului. Prin învățarea senzorial-experiențială s-a evidențiat că Educația Outdoor îmbunătățește munca în echipă, facilitează dezvoltarea abilităților de leadership și de problem-solving, are efecte pozitive asupra abilităților motrice, lingvistice și colaborative. De asemenea, promovează reducerea comportamentelor antisociale și deviante în contexte sociale (FjØrtoft, 2001; Moore, 1996; Pyle, 2002; Malone et Tranter, 2003).

În contextul educativ românesc, Educația outdoor este un concept relativ nou însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. De curând, a crescut interesul cadrelor didactice pentru programe educaționale alternative în educația nonformală, cum ar fi: educația outdoor sau educația în aer liber, învățarea prin aventură sau activități extrașcolare cu caracter interdisciplinar.

În sprijinul introducerii elementelor educației outdoor în aplicarea eficientă a conținuturilor pentru învățământul preșcolar, ne-am propus să identificăm o serie de avantaje, care ar putea contribui la dezvoltarea socio-emoțională și cognitivă a personalității copiilor:

- îmbunătățirea muncii în echipă, ameliorarea relațiilor sociale și dezvoltarea personală;
- înțelegerea și aprecierea de sine, a celor din jur și a lumii naturale;
- învățarea modului de învingere a greutăților ce apar în viață;
- dezvoltarea abilităților socio-personale;
- oferirea unui cadru stimulativ de învățare;
- crearea unor efecte pozitive asupra stării de sănătate;
- testarea rezistenței la efort fizic și mental a organismului;
- dezvoltarea personalității și a încrederii în sine;

- dezvoltarea imaginației creatoare, a creativității, a simțului responsabilității și a gândirii pozitive;
- dezvoltarea unor abilități de leadership, organizare, coordonare, evaluare;
- formarea capacității de a lua decizii potrivite, în concordanță cu gestionarea priorităților;
- dezvoltarea curiozității și a motivației cu scopul evitării plictiselii;
- promovarea spiritualității și a responsabilității protejării naturii;
- dezvoltarea unei relații mai strânse cu mediul înconjurător;
- declanșarea unor efecte formativ-educative mai puternice și mai durabile privind implicarea directă și activă în situații concrete și complexe;
- dezvoltarea perseverenței, a toleranței și spiritului de fair-play (Catalano, 2014).

De ce activități outdoor la grădiniță?

Este necesar să conștientizăm beneficiile și facilitățile acestui tip de educație, să ne aventurăm cu puțină creativitate și imaginație în natura ce încă ne înconjoară, ”să rupem barierele” înălțate de rutină, indiferență, comoditate și uneori de necunoaștere, și să oferim copiilor noștri o alternativă mai interesantă și mai atractivă. Mediul preșcolar oferă posibilitatea realizării în bune condiții a educației outdoor.

Ținând seama de faptul că bucuria de a învăța determină o stare de bine a copilului, educatoarele trebuie să ofere multiple ocazii pentru a trezi în preșcolar plăcerea de a învăța și de a se simți bine în climatul educațional creat. Activitățile de tip outdoor reprezintă oportunități atât pentru producerea unei stări emoționale ce favorizează învățarea, cât și o modalitate de a forma, consolida sau exersa deprinderi și cunoștințe pe domeniile de activitate cuprinse în Curriculum-ul pentru educație timpurie.

Educația outdoor poate fi planificată și implementată în toate domeniile experiențiale. În cadrul Domeniului Limbă și comunicare, se poate avea în vedere desfășurarea unei activități în afara clasei în care se va pune în scenă o poveste care a fost prezentată în prealabil, iar preșcolarii pot fi solicitați să modifice anumite etape ale poveștii folosind problematizarea. Și Domeniul Științe oferă oportunități prin compunerea sau rezolvarea de probleme. Astfel, se pot aduna pietre de diferite dimensiuni cu scopul comparării între ele, pot fi numărate și apoi aranjate după mărime și formă sau putem formula sarcina de a realiza conturul diferitelor figuri geometrice (mai mari sau mai mici). În activitățile de cunoaștere a mediului, activitățile outdoor pot lua forma plantării și îngrijirii plantelor din parcul grădiniței, vizite sau excursii tematice la grădina zoologică sau la grădina botanică. Și Domeniul Psihomotric permite organizarea și desfășurarea unor activități de tip outdoor.

Caracteristicile cheie ale educației outdoor sunt următoarele:

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor necologice le au asupra mediului;
- se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impune sala de grupă, poate oferi preșcolarilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;
- facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți în acest sens – educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili;
- contribuie la dezvoltare personală atât a celor care o aplică, cât mai ales a copiilor;

- facilitează dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între copii, copii-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii;
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății în general.

Dacă educația la clasă are un aspect teoretic (cognitiv), în Educația Outdoor copiii învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale la care apoi reflectă pentru a extrage învățăturile. Acest mod de învățare, se numește experiențial: Înceți cu creierul, mâinile și inima!

Pedagogul Constantin Cucoș vede astfel locul și rolul educației de tip outdoor în sistemul de învățământ: ”Educația din școală rămâne săracită dacă nu este complementată de ceea ce se poate adăuga dinafara perimetrului ei; Educația de tip outdoor nu eclipsează educația din sala de clasă, ci îi imprimă o altă demnitate și consistență. Este o formă de stimulare și „împlinire” a ei, prin extensiuni, aplicații, prefațări de noi căutări. O școală inovativă va prelua și integra, în modul ei specific, astfel de situații, le va face aliat, sursă de revigorare, de întărire, de extensiune a ariei ei de acțiune. Și asta, pentru binele școlii și al celor care intră în ea, deopotrivă!” [3, p.3].

Orice activitate în aer liber, indiferent de locație, implică și elemente de risc. Siguranța preșcolarilor implicați în educația experiențială este foarte importantă de aceea, este necesar un plan de gestionare a acestor riscuri, astfel încât cei mici să participe la activități într-un context sigur din punct de vedere al comunității.

Bibliografie:

1. Catalano, H. (2018), Procesul de învățământ direcții epistemice, pragmatice și experiențiale, Editura Didactică și Pedagogică, București.
2. Cucoș, C. - Doxologia, decembrie 2012
3. Dewey J., Experience and Education, Collier-Macmillan, London, 1963.
4. Ionescu, M., Radu, I. (coord) - Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001
5. Lungu E. Activitățile de tip outdoor. ISJ Iași, Cerc pedagogic învățământ preșcolar, Secelean, R.-N., 2013.
6. Manual de educație outdoor - Lifelong Learning Programme 2010-2012

Webografie:

1. file:///C:/Users/Home/Downloads/ISJ%20SV/articolo_progetto_crudeli.pdf accesat la 24 septembrie, 2023
2. outdoorlife.ro/servicii/outdoor-education/baze-teoretice/accesat la 24 septembrie 2023

ROLUL EDUCAȚIEI OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ

Profesor învățământ preșcolar, MESAROS IOANA
Grădinița cu Program Prelungit „Trenulețul veseliei” Bistrița

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc.

O modalitate de implicare a părinților în activitățile din grădiniță, ușor de realizat, o reprezintă activitățile outdoor, văzute ca o „combinație de activități în aer liber, de educație de mediu și de dezvoltare socială și personal”, activități la care se dorește și participarea părinților. Unii părinți au mai mult să se implice, alții mai puțin. Este ideal un mediu școlar care să întâmpine deschis părinții și să le dea informațiile necesare. Toți părinții au nevoie de sfaturi și de sprijin. Activitățile outdoor „vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practice gospodărești etc.

Caracteristicile cheie ale educației outdoor:

- *Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura* – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- *Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare* – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun “cei 4 pereți ai unei săli de clasă” poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;
- *Educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens* – educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod usual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili;
- *Contribuie la dezvoltare personală atât a celor care o aplică, cât mai ales a elevilor;*
- *Facilitează dezvoltarea spiritului de echipă* – conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii;
- *Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății*

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea muncii în echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare
- Oferirea unui cadru stimulativ de învățare

- Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată – permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Aspecte practic-aplicative de realizare a educației outdoor. De cele mai multe ori educația primită la școală are un aspect teoretic(cognitiv). Profesorii au de urmat o programă încărcată și prea puțin timp la dispoziție ca să o predea unei clase numeroase. În educația outdoor copiii învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale la care apoi reflectă pentru a extrage învățăturile. Acest mod de învățare, se numește experiențial - *Înveți cu creierul, mâinile și inima!*.

În cadrul domeniului Limbă și comunicare, la grupele mari de preșcolari, clasa pregătitoare și chiar la clasa I, în funcție de nivelul vârstei, activitățile se pot ține în aer liber și pot îmbrăca diferite modalități de realizare:

- punerea în scenă a unei povești, după ce în prealabil aceasta a fost citită în sala de grupă.
- identificăm anumite elemente naturale cu care elevii pot scrie: pe pământ, pe pietre sau frunze
- începem o poveste alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc) și încurajăm elevii să continue povestea - poveste cu început dat
- creem împreună cu elevii un loc sau mai multe locuri de citit (atunci când avem ca mijloc de realizare Lectura educatoarei la grădiniță, putem merge în acel loc)
- încurajăm elevii să compună poezii cu diverse obiecte din jur (copaci, iarba, etc).

Matematica oferă și ea oportunități care mai de care mai diversificate, prin compunerea sau rezolvarea de probleme, preșcolarii, elevii sunt puși în situația de a evalua în cifre exacte anumite aspecte, spre exemplu:

- se pot aduna o gramadă de pietre din care profesorul și fiecare elev își vor alege una, compară piatra aleasă de noi cu cea a copiilor, cine are piatra cea mai mare sau piatra cea mai mică, se desenează cu creta (la școală) semnele $< > =$.
- în curtea școlii sau grădiniței copiii sunt puși să formeze diferite figuri geometrice, astfel vor învăța într-un mod interactiv.
- se poate măsura curtea școlii sau poate grădina cu flori, etc.

Există o serie de programe de educație outdoor care pot fi utile în diferite contexte și în funcție de nevoile existente/identificate, astfel ca se pot utiliza astfel de programe axate pe sănătate și educație fizică, știința mediului, management și psihologie.

Un exemplu de program de educație outdoor axat pe educație fizică ar putea avea efect preventiv-educativ-terapeutic, ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate crescută din școală (programul ar putea include exerciții fizice, plimbări în aer liber, discuții libere cu elevii într-un cadru relaxant și motivant); un program de educație outdoor axat pe știința mediului ar avea ca efect informarea elevilor cu privire la problemele de mediu din comunitatea lor, conștientizarea cu privire la impactul pe care acțiunile lor le au asupra mediului (se poate organiza o activitate de ecologizare, sau orice alte activități relevante în abordarea problemei identificate - o caracteristică importantă a educației outdoor este aceea că permite un grad ridicat de creativitate).

Valorificarea educației outdoor în dezvoltarea emoțională și socială a copiilor - premisă a dezvoltării cognitive. Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor; pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclus social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță.

Nevoia de a se simți respectat – derularea de diferite activități în aer liber incurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima

propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți ca deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o formă de învățare organizată și structurată, astfel ca profesorul trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor elevilor în activitățile propuse); sub supravegherea profesorului/educatorului, fiecare copil primește diferite responsabilități și sarcini pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează pentru o activitate de ecologizare, un elev poate primi sarcina de a curăța pomii, un elev are sarcina de a uda florile – este important însă ca prin comunicarea cu elevul, profesorul să-i însușească sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului.

Nevoia de a fi activ – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale elevului. Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca elevii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

Nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră ca mediul din interiorul clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Nevoia de a se simți în siguranță - un aspect pe care literatura de specialitate îl consideră important în abordarea educației outdoor este că aceasta trebuie să țină cont de această nevoie. Interiorul clasei este mult mai sigur pentru elevi, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ. Profesorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului, despre care vom vorbi mai târziu întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să nege utilitatea utilizării educației outdoor. Întrucât educația outdoor se adresează unui public larg, indiferent de vârstă, nevoile sunt similare și pentru cei mici și pentru cei mari, acest tip de educație trebuie să acorde locul cuvenit acestor nevoi indiferent de vârsta preșcolarului.

Concluzii. Educația outdoor reprezintă suma acțiunilor întreprinse de profesori, instructori, trainer, formatori, într-un mediu natural/sălbatic, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul participanților. Educația din școală rămâne sărăcită dacă nu este completată de ceea ce se poate adăuga dinafara perimetrului ei. O școală inovativă va prelua și va integra astfel de situații, le va face aliat, sursă de întărire, de revigorare, de extensie a ariei ei de acțiune.

Bibliografie:

1. Cucos, C - Doxologia, decembrie 2012.
2. Ionescu, M. , Radu, I. (coord) - Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001.
3. Manual de educație outdoor - Liflong Learning Programme 2010-2012.

CURRICULUM PREȘCOLAR ȘI EDUCAȚIA OUTDOOR

Profesor învățământ preșcolar, MESAROȘ LIVIA VIORICA
Școala Gimnazială „Iuliu Prodan” Chiochiș

Educația outdoor este un concept nou în contextul educațional românesc. În această societate în care educația încearcă din răspuțeri să-și croiască un drum pe care elevii să pășească cu încredere spre un țel pe care fiecare îl visează, un drum din care informațiile inutile cu care sunt asaltați să dispară, unde stresul să fie la limite normale, educația în aer liber apare parcă să ne aducă aminte de întoarcerea în natură, la un mod de învățare recreativ. Nevoia omului de a evada în spațiul natural pentru regăsire este binecunoscut. Avem nevoie de natură așa cum și natura are nevoie de noi, oamenii. Copiii de azi au nevoie să învețe asta!

Este bine de știut faptul că în grădiniță interdisciplinaritatea ocupă de multă vreme un loc important în desfășurarea procesului instructiv-educativ. Acest proces trebuie construit astfel încât să permită crearea unui climat de învățare flexibil, ajustat în funcție de nevoile preșcolarului. Curriculumul preșcolar desemnează obiectivele cadru și de referință, conținuturile învățării formale, strategii, metode și mijloace, precum și modalități de evaluare focalizate pe componenta educativă-instituțională. Abordarea integrată și interdisciplinaritatea în învățământul preșcolar pun accent pe dezvoltarea globală a copilului, ceea ce nu se întâmplă în mod consecvent și susținut în celelalte cicluri ale educației. Totuși educația formală este recunoscută ca fiind principala formă prin care copiii învață, celorlalte forme neacordându-li-se foarte mare atenție, chiar dacă pe alocuri impactul lor este mai mare. Din acest punct de vedere, învățământul preșcolar poate fi considerat precursor al implementării unui sistem integrator de predare-învățare-evaluare, de unde nu lipsesc nici elemente de educație nonformală și educație outdoor. Lipsește, poate, un sistem de evaluare care să permită integrarea tuturor formelor educației în acest act evaluativ, care ne demonstrează, de altfel, un progres real al celor educați și nu o statistică de numere și cifre.

Toate activitățile desfășurate în grădiniță pun accent atât pe informații, cât și pe utilizarea lor în viața reală și dezvoltarea unor abilități/ comportamente în situații concrete. De aceea, nu lipsesc ieșirile în aer liber, vizitele organizate în cadrul unor proiecte tematice, drumețiile și chiar excursiile, activități care maximizează efectele procesului de învățare și care arată copilului preșcolar cum să facă ceea ce teoretic știe.

Introducerea educației outdoor în învățământul preșcolar nu ar trebui privită ca o noutate absolută. Trebuie doar gândit modul corect în care asemenea activități se pot organiza, momentul propice când acestea pot veni în completarea educației formale. Activitățile de tip outdoor nu sunt activități ce se desfășoară în afara clasei, ci sunt activități de educație nonformală care contribuie la familiarizarea copiilor cu natura, la dezvoltarea unor priceperi și deprinderi de cunoaștere prin experiență, bazându-se pe cunoștințele asimilate în cadrul formal.

Obstacole în implementarea activităților outdoor:

- la nivel contextual nu există o viziune clară asupra educației românești, ceea ce face ca educația outdoor să nu fie complementară cu cea formală;
- lipsa fondurilor necesare punerii în aplicare a diferitelor activități outdoor;
- lipsa unor abilități de cooperare și relaționare a participanților direcți;
- teama, reticența la riscurile care pot apărea în desfășurarea unor astfel de activități.

Introducerea educației outdoor în educația preșcolară reprezintă un aspect important în asigurarea dezvoltării personale a copilului preșcolar, mai ales în contextul actual care este caracterizat de existența unor preocupări care afectează negativ comportamentul copilului:

lipsa interesului și a motivației pentru învățare, lipsa respectului pentru instituția de învățământ, preocupările statice, în spații închise, observate deopotrivă la copii și părinți, lipsa unui program de recreere, de petrecere a timpului liber în natură.

Orice activitate care se desfășoară în afara sălii de grupă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Un aspect important al educației outdoor este acela că răspunde atât nevoilor individuale ale copilului cât și celor care îl particularizează în grupul din care face parte:

- nevoia de a fi responsabil;
- nevoia de a fi activ;
- nevoia de a fi inclus social;
- nevoia de a se simți în siguranță;
- nevoia de a experimenta;
- nevoia de a investiga;
- nevoia de a cunoaște nemijlocit elementele mediului înconjurător;
- nevoia de mișcare și descărcare energetică.

Aceste nevoi sunt satisfăcute în învățământul preșcolar prin intermediul Curriculum pentru educație timpurie care prevede ca obligatorie o secvență de mișcare în aer liber indiferent de condițiile meteorologice existenta la un moment dat.

Bibliografie:

1. Scrisoare metodică pentru anul școlar 2014-2015
2. Life long learning, „Manual de educație outdoor”, Primăria Cătunele, 2012.
3. www.outdoored.com
4. www.outdoor-nature-child.com

PREMISELE DEZVOLTĂRII UNEI PERSONALITĂȚI COMPETITIVE PRIN EDUCAȚIA OUTDOOR

Profesor învățământ primar, MITITEAN NICOLETA CRISTINA
Școala Gimnazială Nușeni

Educația este un proces gradual de învățare și cultivare a noilor cunoștințe, abilități și valori. Aceasta are rolul de a aduce schimbări pozitive în viața și comportamentul uman, facilitând dezvoltarea unor calități umane și explorarea de noi orizonturi cognitive. Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal.

Educația outdoor poate fi definită pur și simplu ca învățare experiențială în, pentru sau despre exterior. Cu toate acestea, termenul „outdoor-educație în aer liber” este folosit pe scară largă pentru a se referi la o serie de activități organizate care au loc într-o varietate de moduri în medii predominant în aer liber. Definițiile comune ale educației în aer liber sunt dificil de realizat deoarece interpretările variază în funcție de cultură, filozofie și condițiile locale. Educația modernă în aer liber își datorează începuturile unor inițiative separate. Campingul organizat a fost evident la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX în Europa, Marea Britanie, SUA, Australia și Noua Zeelandă. Mișcarea de cercetași, înființată în Marea Britanie în 1907 de Robert Baden-Powell, folosește educația non-formală, cu accent pe activități practice în aer liber. Primul centru Outward Bound la Aberdyfi din Țara Galilor a fost înființat în timpul celui de-al doilea război mondial. Școlile forestiere din Danemarca sunt exemple de programe europene cu scopuri și obiective similare. Educația în aer liber are loc, într-o formă sau alta, în majoritatea, dacă nu în toate țările lumii. Cu toate acestea, poate fi implementată foarte diferit, în funcție de contextul cultural. Unele țări, de exemplu, consideră educația în aer liber ca fiind sinonimă cu educația pentru mediu, în timp ce alte țări tratează educația în aer liber și educația pentru mediu ca fiind distincte.

Cercetările au sugerat că învățarea în aer liber crește încrederea, abilitățile sociale, comunicarea, motivația, abilitățile fizice, cunoașterea și înțelegerea. De asemenea, s-a constatat că sporește stima de sine a copiilor, încrederea în sine, capacitatea de a lucra în grup și atitudinea pozitivă față de învățare. Educația formală are meritul de a fi organizată și structurată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care are nevoie un individ în formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și oriunde, pe tot parcursul vieții, educația non-formală vine cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natura, psihică, socială, emoțională prin diferite metode interactive, participative, iar educația outdoor " scoate la aer " cele 3 forme de educație, le revigorează, le adaugă prospețime și își extinde acțiunea benefică în diferite domenii (dezvoltare durabilă, protecția mediului, dezvoltare personală și profesională). Principalele aspecte care atrag la educația non-formală sunt caracterul voluntar al acesteia pe de-o parte, dar și faptul că se bazează mai mult pe practică decât pe teorie. Deși se desfășoară totul într-un mod organizat, persoana în cauză alege de bunăvoie să se implice, fără să aștepte în schimb recompense financiare sau recompense specifice educației formale: notele. De asemenea nu se aplică nici pedepse, cum ar fi absențele, scăderea notei la purtare și altele. Există totuși obiective clare de învățare atașate activităților desfășurate într-un cadru non-formal, dar atingerea lor se realizează într-un alt mod decât acela al predării, care este metoda de bază din instituțiile de învățământ.

În sistemul de învățământ preuniversitar din România, există încercări, cel puțin la nivel de programă, de a combina cele două tipuri de educație (formală și non-formală), prin

introducerea de materii precum "Joc și mișcare", în învățământul primar, de exemplu. Din anul școlar 2015-2016, în programa școlară a ciclului primar, avem o nouă disciplină – *Joc și mișcare*. Poate fi considerată o completare a educației fizice pentru că disciplina este integrată ariei Educație fizică, sport și sănătate și are rolul de a completa experiențele dobândite la educație fizică și nu pentru că este o disciplină cu o programă diferită. Cred că cel mai mult se bucură elevii din clasele a III-a și a IV-a. La această disciplină se urmărește mai mult potențarea influențelor mișcării sub formă de joc. Educația outdoor se pliază cel mai bine pe cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificarea a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură și celor care o implementează (profesorilor) și celor care fac obiectul învățării (elevii).

Educația outdoor este o formă de educație ce se desfășoară în aer liber, care, în accepțiunea sistemelor de educație din alte țări europene și nu numai, are la bază învățarea prin contactul direct cu elementele naturii și a mediului înconjurător apropiat. Sub umbrela educației outdoor se regăsesc mai multe domenii, cum ar fi: educația pentru natură și om, educația ecologică, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie) etc., și diferite activități, de tipul celor de dezvoltare personală, formarea abilităților de viață, abilităților practice, de relaxare, plimbări, drumeții și aventură etc. Iată doar câteva dintre beneficiile activităților outdoor desfășurate în mediul școlar:

- Dezvoltă creativitatea, imaginația și spiritul antreprenorial;
- Asigură o condiție fizică armonioasă;
- Dezvoltă autodisciplina, empatia și compasiunea;
- Dezvoltă abilitățile și deprinderile practice;

Educația outdoor poate reprezenta o soluție viabilă prin abordarea integrată a științelor, apropiată modului în care copilul înțelege mediul. Un copil nu percepe lumea prin fenomene și procese biologice, fizice sau chimice, ci ca ansamblul și complexitatea mediului cu ale cărui probleme înțelegerea sa este confruntată. Studiul disciplinei Științe ale naturii sau Explorarea mediului, trebuie realizate în strânsă legătură cu particularitățile psiho-fizice ale școlarului, asigurându-se trecerea de la cunoașterea concretă, nemijlocită la cunoașterea abstractă, mijlocită de cuvânt și imagine în concordanță cu procesele gândirii, pentru că rațiunea de a fi a curriculum-ului nu este conținutul, ci elevul, cu tot ceea ce trebuie să reprezinte el ca produs al unui demers educațional. Științe ale naturii și Explorarea mediului, ca disciplină de învățământ trebuie să vizeze observarea și perceperea lumii în întregul său cu componentele, procesele și fenomenele caracteristice, iar învățarea să se realizeze prin înțelegere și aplicare, nu prin teoretizare excesivă. Spațiul oferit de grădina, sere, curtea școlii, parcurile sunt medii de învățare unde jocul inițiat neîntrerupt și activitatea cooperativă și investigativă sunt esențiale în această abordare a educației. Beneficiile asupra sănătății fizice și mentale obținute din aceste experiențe din exteriorul clasei au fost accentuate, ceea ce a condus la o conștientizare generală a mediului de predare în aer liber complementar mediului educațional interior. Educatorii și învățătorii profesioniști trebuie să-și planifice activitățile didactice într-un spațiu educațional, atât în interior, cât și în aer liber, pentru a oferi un context

pozitiv pentru învățare și predare. Copiii trebuie să aibă oportunități de a se juca și a învăța în interior și în aer liber.

Mediul de învățare în aer liber ar trebui conceput cu intenționalitate pentru a inspira și motiva implicarea școlii și trebuie să se potrivească nevoilor fiecărui individ. Spațiile în aer liber trebuie să susțină incluziunea, să răspundă nevoilor indivizilor și să ofere diverse experiențe bazate pe joc. Zona de joacă în aer liber ar trebui să fie un mediu primitiv și stimulant din punct de vedere estetic, care să permită învățarea investigativă, dezvoltarea fizică, alfabetizarea, matematica și artele expresive. Acest tip de mediu permite elevilor să învețe prin joacă, să descopere și să exploreze într-un mediu prietenos, sigur, care va dezvolta abilitățile creative și de rezolvare a problemelor copiilor și va sprijini inteligențe multiple.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru învățământul primar
2. R.M. Niculescu-Teoria si managementul curriculum-ului 2003
3. Cucoș, C. *Pedagogie*. Ediția a II-a, Iași, Polirom, 2006;
4. MANUAL DE EDUCAȚIE OUTDOOR.

PREMISELE DEZVOLTĂRII UNEI PERSONALITĂȚI COMPETITIVE PRIN EDUCAȚIA OUTDOR

Profesor învățământ preșcolar, MIZGAN LAURA VALENTINA

Grădinița cu Program Normal Dobric

Profesor învățământ preșcolar, BRICIU SANDA IRINA

Creșa cu Program Normal Dobric

Fondatorul primei școli de Educație Outdoor a fost Kurt Hahn. Educația outdoor este o educație experiențială iar cel care a contribuit substanțial la dezvoltarea educației experiențiale a fost Kurt Hahn. Educația outdoor se bazează pe educația în aer liber.

Educația outdoor are un caracter nonformal, pentru că activitatea se desfășoară în natură și finalitatea acestora reprezintă schimbări vizibile produse la nivelul comportamentului participanților. Această formă de educație reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare, diverse, interesante, atractive și stimulative pentru copii de orice vârstă.

În educația actuală este în creștere tendința spre un stil de viață mai sedentar, deconectat de lumea naturală, copiii petrec din ce în ce mai mult timp în fața ecranelor, acest fapt ar trebui să reprezinte un motiv de îngrijorare. Jocul desfășurat în spații deschise este considerat deseori nesigur de aceea este evitat.

Prin educația în aer liber, copiii învață câteva dintre abilitățile necesare pentru viața adultă, inclusiv competența socială, rezolvarea problemelor, gândirea creativă, dezvoltarea competitivității, susține încrederea în forțele proprii, entuziasmul, curajoul și nu în ultimul rând le facilitează descătușarea de energiile negative. Derularea activităților de tip outdoor conduce la îmbunătățirea percepției asupra mediului și înțelegerea, practicarea regulilor cu privire la protecția acestuia, copiii învață să devină mai responsabili de ceea ce se întâmplă cu mediul înconjurător.

Educația outdoor poate favoriza dezvoltarea unei personalități competitive deoarece prin intermediul educației outdoor copiii participă la jocuri și competiții sportive. Participarea la concursuri școlare sau competiții sportive are multe aspecte pozitive asupra personalității copiilor de ori ce vârstă. Competitiile sunt o modalitate interesantă de a menține viu interesul copilului pentru ceea ce face și pentru ceea ce se întâmplă în jurul său. Când castiga, dar mai ales când pierde, copilul învață că trebuie să depună efort ca să devină mai bun și trebuie să își dezvolte spiritul de fair-play. Educația Outdoor îi ajută pe copii să își dezvolte perseverența, toleranța și spiritul de fair-play (Catalano, 2014).

Participarea regulată la concursuri și competiții îmbunătățește încrederea în forțele proprii dar și perseverența. Interacțiunea cu ceilalți participanți ajută la gestionarea emoțiilor negative ca frica de eșec, anxietatea, teama de a-i dezamăgi pe ceilalți, lipsa de încredere, timiditatea și îi ajută pe copii să își dezvolte toleranța.

Orice concurs înseamnă o întrecere pentru un premiu, așa că reprezintă o motivație puternică pentru a exersa ca să castige. Pe termen lung copilul va deveni mai concentrat și mai determinat atunci când desfășoară o activitate ce presupune atenție și efort susținut.

Lumea în care trăim înseamnă competiție în fiecare zi concurăm pentru anumite scopuri fără să conștientizăm că suntem într-o continuă competiție. Concurăm pentru orice, de la admiterea la o facultate bună la o slujbă bine platită, competitivitatea ne caracterizează chiar dacă uneori nu ne dăm seama. Așa că un concurs școlar este doar o formă de antrenament.

Copiii sunt curioși și entuziași, iar interacțiunile din cadrul competițiilor îi ajută să își facă prieteni noi, să aibă experiențe de învățare noi, să cunoască locuri și oameni, ceea ce poate fi cu adevărat incitant la vârsta lor și îi ajută să învețe să socializeze.

În același timp, sporturile competitive îl învață pe cel mic ce este lucrul sau munca în echipă, cum să fie un coechipier bun, regulile fairplay-ului, învață cum să depășească provocările, învață să își controleze emoțiile, învață să se mândrească și cu realizările lui dar și a întregii echipe.

Activitatea outdoor se desfășoară în contexte diferite promovând cadre de învățare și conținuturi inedite. Metodele utilizate stimulează implicarea, motivația, creativitatea și participarea activă a copiilor, iar procesul învățării este orientat spre participant bazându-se pe experiența și cunoștințele anterioare.

Educația outdoor poate fi inclusă în sfera noilor dimensiuni ale educației și atribuită educației nonformale. Educația outdoor este văzută ca formă a educației care subsumează activitățile extracurriculare și extrașcolare.

Bibliografie:

1. Albușescu I., Catalano, H. (2019), Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar. Ghid pentru pregătirea examenelor de titularizare, definitivat și gradul didactic II, Editura Didactica Publishing House, București.
2. Albușescu I., Catalano, H. (2020), Sinteze de pedagogie generală. Ghid pentru pregătirea examenelor de titularizare, definitivat și gradul didactic II (profesori de toate specializările), Editura Didactica Publishing House, București.
3. Borșeanu, S., Brănișteanu, R., Clapou, C., Preda, V. (2016), Educația outdoor. Material de sprijin pentru educatoare, Editura Trend, Pitești.
4. Catalano, H. (2014), The Implications of the Elements of Outdoor Education in the Preparatory Class, International Journal of Education and Research (IJER), pp. 545-550.

ACTIVITĂȚILE EDUCAȚIONALE ÎN AER LIBER – FACTORI DECISIVI ÎN DEZVOLTAREA UNEI PERSONALITĂȚI ECHILIBRATE

Profesor învățământ preșcolar, MOLDOVAN MARIA
Grădinița cu Program Prolungit „Trenulețul veseliei” Bistrița

Educația, antrenamentul și recreerea în aer liber promovează învățarea activă prin experiență personală directă și oferă entuziasm, distracție și aventură într-un cadru de siguranță.

Învățarea activă și aventura în aer liber pot avea loc într-o varietate de medii: rural și urban, local și mai îndepărtat. Educația, antrenamentul și recreerea în aer liber implică atât tinerii, cât și adulții într-o gamă largă de experiențe, inclusiv activități de aventură pe uscat și pe apă și activități cu accent asupra mediului. Metodele utilizate includ învățarea axată pe abilități, rezolvarea problemelor, formarea echipelor și călătorii și activități autonome, experiența rezidențială fiind o caracteristică deosebit de apreciată. Experiența provocatoare în aer liber are un impact puternic asupra dezvoltării intelectuale, fizice, spirituale, sociale și morale a unui copil. Utilizarea învățării în aer liber aduce o contribuție majoră la educația fizică și de mediu și îmbunătățește multe alte domenii de curriculum, contribuie la creșterea stimei de sine și la conștientizarea socială și dezvoltă abilități pentru viață și lumea muncii. Sunt cultivate calități precum simțul responsabilității și un scop în viață.

Marea Britanie are o tradiție îndelungată în domeniul educației, antrenamentului și recreerii în aer liber, reflectând beneficiile puternice ale explorării și aventurii în moștenirea britanică: realizări excepționale în explorare și aventură, pe mare, în munți și în lumea naturii, se regăsesc puternic în istoria țării. Reflectând această moștenire, Marea Britanie a deschis calea în utilizarea învățării în aer liber și a aventurii pentru dezvoltarea tinerilor.

Construirea încrederii în sine și a stimei de sine este fundamentală pentru dezvoltarea oricărui copil. Activitățile în aer liber oferă alternative valoroase, adesea necompetitive, căi de realizare, precum și oportunități de dezvoltare a independenței și a încrederii în sine. Înfruntând cu succes provocările pe care le oferă activitățile în aer liber, depășind temerile și temerile pe parcurs, copiii fac progrese majore în creșterea încrederii în sine, cu implicații pentru toate aspectele dezvoltării lor. O atitudine pozitivă față de învățare este esențială pentru ca copiii să profite la maximum de educația lor.

Participarea la activități în aer liber interesante și plăcute cu profesorii și colegii întărește o atitudine pozitivă față de educație și contribuie în mod semnificativ la etosul general al școlii. Experiența directă în aer liber stimulează și întărește învățarea în multe domenii ale curriculum-ului, iar utilizarea învățării în aer liber îi încurajează pe tineri să-și asume o responsabilitate mai mare pentru propria lor învățare. Cetățenii de succes de mâine vor avea capacitatea de adaptare pentru a face față unei lumi a muncii în schimbare rapidă și vor avea responsabilitatea de a fi un membru eficient al unei comunități.

Experiențele provocatoare în aer liber promovează dezvoltarea abilităților de comunicare, de rezolvare a problemelor și de luare a deciziilor, care sunt valabile într-o gamă largă de ocupații. Orizonturile copiilor sunt largite, noile provocări sunt apreciate mai degrabă decât evitate, iar perseverența și determinarea sunt întărite. Învățarea în aer liber este mai eficientă atunci când adulții se concentrează pe ceea ce copiii trebuie să poată face, mai degrabă decât pe ceea ce trebuie să aibă copiii. O abordare care ia în considerare experiențele mai degrabă decât echipamentele, plasează copiii în centrul învățării și asigură că învățarea

individuală a copiilor și nevoile de dezvoltare sunt luate în considerare și satisfăcute în mod eficient.

Will Nixon reamintește cititorilor că: „Folosirea lumii reale este modul în care a avut loc învățarea pentru 99,9% din existența umană. Numai în ultima sută de ani l-am pus într-o cutie mică numită sală de clasă.” Dovezile dintr-o serie de studii arată că, cea mai eficientă modalitate de învățare este prin participare și solicită educatorilor să depună un efort special pentru a crea oportunități copiilor de a participa la învățarea lor.

Unele obiective tipice ale educației în aer liber sunt: învăța cum să depășești adversitatea; sporirea dezvoltării personale și sociale; dezvoltarea unei relații mai profunde cu natura; sporirea încrederii în sine; crește nivelul de performanță prin experiențe de predare și învățare mai bune.

Educația în aer liber se întinde pe cele trei domenii ale sinelui, celorlalți și ale lumii naturale. Accentul relativ al acestor trei domenii variază de la un program la altul. Un program de educație în aer liber poate, de exemplu, să sublinieze unul (sau mai multe) dintre aceste obiective: predarea abilităților de supraviețuire în aer liber, îmbunătățirea abilităților de rezolvare a problemelor, reducerea recidivei, sporirea muncii în echipă, dezvoltarea abilităților de conducere, înțelegerea mediilor naturale, promovarea spiritualității, experiență activă de învățare directă.

Educația în aer liber este adesea folosită ca mijloc de a crea un sentiment mai profund de loc căruia aparțin, pentru oamenii dintr-o comunitate. Simțul „locului” se manifestă prin înțelegerea și legătura pe care cineva o are cu zona în care locuiește. Simțul „locului” este un aspect important al ecologismului, precum și al justiției ecologice, deoarece face ca importanța susținerii unui anumit ecosistem să fie mult mai personală pentru un individ.

Educația în aer liber a fost găsită mai benefică pentru acei elevi care consideră că învățarea la clasă este mai provocatoare. Maynard, Waters & Clement (2013) au constatat că, în rezonanță cu constatările lor anterioare, profesorii din studiul lor au raportat „că atunci când sunt implicați în activități inițiate de copil în aer liber, peste jumătate dintre copiii care în clasă percepeau sarcinile ca fiind „dificile”, păreau să se comporte diferit în cadrul învățării outdoor”. Lucrarea lor își propune să susțină ideea că spațiile în aer liber, mai naturale, în care se desfășoară activități inițiate de copii, atât direct, cât și indirect, diminuează percepția de performanță insuficientă. Acest lucru este important deoarece o serie de studii au arătat că așteptările bazate pe percepția elevilor sunt importante pentru învățarea elevilor. Acest lucru se poate datora și unui mediu familial non-universitar sau unei trăsături psihologice personale, cum ar fi tulburarea de hiperactivitate cu deficit de atenție.

Când copiii de la grădinițele aflate în apropierea pădurilor în Germania au mers la școala primară, profesorii au observat o îmbunătățire semnificativă în citire, scris, matematică, interacțiuni sociale și multe alte domenii. A fost făcut un studiu de un an în care un grup de elevi de clasele a IX-a și a XII-a au învățat în aer liber: accentul s-a pus pe creșterea abilităților de gândire critică ale elevilor ca măsură de îmbunătățire, unde gândirea critică a fost definită ca fiind „procesul de judecată de autoreglare intenționată și de luare a deciziilor”.

Capacitățile de rezolvare a problemelor au inclus capacitatea elevilor de a interpreta, de a analiza, de a evalua, de a deduce, de a explica și de a se autoregla. Cercetătorii au descoperit că atât elevii de clasa a IX-a, cât și cei de a XII-a au obținut scoruri mai mari decât grupurile de control, în gândirea critică, cu o diferență semnificativă. Utilizarea mediului ca context de integrare pentru învățare, este fundamentul unui raport substanțial care a constatat beneficii în învățarea în afara sălii de clasă, privind măsurile standardizate ale performanței academice în citire, scris, matematică, științe și studii sociale, probleme de disciplină reduse și a crescut entuziasmul pentru învățare și mândria de a avea realizări.

ACTIVITĂȚILE DE TIP OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ

Profesor învățământ preșcolar, MUREȘAN DANIELA IULIA

Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura

Grădinița cu Program Prelungit *Albă ca Zăpada* Beclean

„Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin ceea ce numim – VIAȚA.” (C. Mihăescu)

Copiii de azi sunt martorii nedumeriți al numeroaselor transformări din mediul înconjurător și pe multe dintre acestea nu le pot înțelege, dar le percep pericolul și efectul distrugător. Interesul și dragostea pentru natură sunt, la majoritatea copiilor, instinctive iar comportamentele și convingerile formate la o vârstă fragedă se păstrează toată viața. Scăpând de rutina zilnică a activităților desfășurate în sala de grupă, activitățile desfășurate în natură capătă un caracter atractiv și mai aplicat. Învățarea outdoor nu înseamnă doar un nou loc al învățării, ea presupune o schimbare de abordare, de viziune asupra desfășurării activităților, o nouă filozofie de acțiune, o nouă perspectivă asupra învățării, o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială și prin punerea în situație. Educația în aer liber este o formă organizată de învățământ care, prin specificul mediului în care se desfășoară, pregătește copiii pentru viitoarea lor viață în mediul natural, pentru o viață liberă, îi ajută să dezvolte relații mai strânse cu mediul înconjurător, îi învață diferite modalități de învingere a greutăților.

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare, diverse, interesante, atractive și stimulative pentru copii de orice vârstă. Un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun sălile de grupă, poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul educațional capătă puternice valențe practice-aplicative și un caracter formativ, de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc.

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți de învățare, de exprimare și relaționare prin faptul că oferă un climat diferit, ce permite copiilor care în mod usual, întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili, simțindu-se mai liberi, mai puțin încorsetați de rigorile spațiului ce-i apasă. Această „libertate a spațiului” contribuie major la dezvoltarea personală atât a celor care o aplică – cadrele didactice, cât mai ales a copiilor, la dezvoltarea spiritului de echipă. Conexiunile multiple, diverse și active care se realizează între copii, între copii și cadrele didactice duce la creșterea gradului de participare activă în organizarea și desfășurarea unei activități, la creșterea spiritului civic în rândul ambelor categorii de participanți, a toleranței și altruismului, la diminuarea stărilor conflictuale și la corectarea modului de rezolvare a acestora.

Educația outdoor ofera nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură atât copiilor cât și cadrelor didactice un confort psiho-emoțional necesar parcurgerii cu succes a tuturor momentelor zilei, oferind relaxare și liniște.

Dintre toate aceste forme, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și

participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură și celor care o implementează și celor care fac obiectul învățării.

Educația formală are meritul de a fi organizată și structurată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care are nevoie un individ în formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și oriunde, pe tot parcursul vieții, educația non-formală vine cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natura, psihică, socială, emoțională prin diferite metode interactive, participative, iar educația outdoor „scoate la aer” cele 3 forme de educație, le revigorează, le adaugă prospețime și își extinde acțiunea benefică în diferite domenii (în speță dezvoltare durabilă, protecția mediului, dezvoltare personală și profesională).

Deseori educația outdoor este confundată cu educația pentru mediu-ecologică, asta pentru ca cele două se întâlnesc în aer liber, educația outdoor nu înseamnă numai acest lucru, ea are nenumarate valențe în toate domeniile nu doar în cel al protecției mediului. În școală elevii sunt foarte receptivi la ce li se arată și li se spune în legătura cu mediul. Prin diferite discipline incluse în procesul de învățământ trebuie să convingem pe fiecare elev de necesitatea apărării mediului înconjurător împotriva poluării și să le formăm conduita ecologică modernă. Acest lucru se realizează îndeosebi în cadrul activităților de științe, menite să înlesnească înțelegerea organismelor vegetale și animale, a proceselor esențiale de întreținere a vieții, a legăturilor indisolubile dintre plante - animale - mediu, al celor de geografie, dar și, ocazional, în cadrul unor lecții de educație civică, limba română, educație muzicală, educație plastică, istorie etc.

Contribuții de seamă la educația ecologică pot aduce activitățile outdoor. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă. Tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim. Dintre modalitățile folosite, în afara clasei, în scopul educării ecologice amintesc: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul, acțiuni pentru apărarea mediului, igienizarea și înfrumusețarea școlilor, parcurilor, crearea unui colț viu în clasă. Învățământul preșcolar poate fi considerat precursor al educației outdoor, având în vedere că activități formale, informale și nonformale se desfășoară în afara grădiniței dintotdeauna.

Excursiile, plimbările în aer liber, vizitele la muzee au fost mereu prilej de transmitere către copii de informații, priceperi și deprinderi, niciodată nefiind organizate doar de dragul de a fi organizate. Ca și formă de educație nonformală, educația outdoor poate fi integrată cu succes în educația formală cu scopul maximizării efectelor procesului de învățare, tendința actuală fiind aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, producând avantaje pe termen lung, prin acoperirea unei game largi de discipline.

Evaluarea în cadrul educației nonformale este realizată de cel care învață, iar abordarea multi-disciplinară a procesului de învățare, ajută copiii să înțeleagă și să aprecieze mediul și legătura lor cu acesta, pregătindu-i pentru un viitor durabil, prin contactul direct cu realitățile om – natură. Activitățile outdoor nu sunt activități lipsite de un efect formativ, ci reprezintă o realitate educațională mai puțin formalizată, conceptul de educație nonformală fiind asociat conceptului de „învățare pe tot parcursul vieții”.

Bibliografie:

1. Borțeanu, S., Brăniștranu, R., Preda, V., -Educația outdoor- Material de sprijin pentru Educatoare, Editura Trend, Pitești, 2016
2. Cucos, C-Doxologia, decembrie 2012
3. Ionescu, M. , Radu, I. (coord)-Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001
4. Lungu E. Activitățile de tip outdoor. ISJ Iași, Cerc pedagogic învățământ preșcolar, Secelean, R.-N., 2013.
5. Manual de educație outdoor - Lifelong Learning Programme 2010-2012. Disponibil: <http://www.slideshare.net/primariacatunele/manual>

NATURA NE ASEAMĂNĂ. EDUCAȚIA NE DEOSEBEȘTE.

Profesor învățământ preșcolar, MUREȘAN MARIANA-IONELA
Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura
Grădinița cu Program Prelungit „Albă ca Zăpada” Beclean

Personalitatea copilului rezultă dintr-o interacțiune complexă între factorii genetici și influențele mediului în care acesta crește. Specialiștii din domeniul psihologiei și al geneticii au studiat acest subiect și au concluzionat că există o serie de factori care construiesc personalitatea copilului și anume: factorii genetici, relația cu părinții, interacțiunea socială, diferite experiențe de viață și evenimente stresante. Toate acestea susțin și influențiază acest proces dinamic numit personalitate.

S-a observat de-a lungul timpului că mediul are o influență semnificativă și uneori decisivă asupra dezvoltării ființei umane și cu atât mai mult se pune accentul pe desfășurarea cât mai multor activități outdoor în grădiniță.

Educația outdoor este o educație experiențială sau o metodă de învățare care implică folosirea tuturor simțurilor și care are loc în general prin expunerea la mediul natural după cum afirmă S. Priest.

Având în vedere că acest proces de formare a personalității este atât de influențat de mediu sunt de părere că expunerea copilului la o diversitate de stimuli este nu doar benefică cât și absolut necesară. Beneficiile acestei forme de educație sunt nenumărate, printre acestea amintim faptul că se desfășoară în spații naturale, fapt ce determină autocunoașterea și dezvoltarea personalității, susține o dezvoltare socială și personală armonioasă, un stil de viață sănătos, oferă oportunitatea de a experimenta mediul înconjurător, de a-și asuma riscuri, de a-și dezvolta diferite abilități, de a fi competitiv, tolerant, cu spirit de echipă.

În educația outdoor copilul învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale la care mai apoi reflectă pentru a extrage diferite învățături care toate cumulate vor contura pe viitor personalitatea acestuia.

Educația outdoor în dezvoltarea unei personalități competitive în rândul preșcolarilor are o serie de avantaje:

- Înțelegerea și aprecierea de sine, a celor din jur, a lumii înconjurătoare;
- Învățarea modului de învingere a greutăților ce pot apărea în viață;
- Testarea la efort a organismului;
- Cadru stimulativ de învățare;
- Dezvoltarea personalității și a încrederii în sine;
- Dezvoltarea curiozității și a motivației cu scopul evitării plictiselii;
- Dezvoltarea unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător;
- Formarea capacității de a lua decizii potrivite;
- Dezvoltarea unei imaginații creatoare, a gândirii critice și a unei atitudini pozitive;
- Dezvoltarea perseverenței, a toleranței și spiritului de fair play (Catalano, 2014)

Pe lângă toate aceste avantaje educația de tip outdoor are și anumite limite, prezentând unele riscuri având în vedere că se desfășoară în aer liber, însă cadrul didactic are obligația de a asigura cele mai optime și sigure condiții de desfășurare. Noi, cadrele didactice pentru a ne asigura de eficiența activităților realizate trebuie să măsurăm impactul pe care aceasta l-a avut asupra copiilor dar și a adulților implicați în activitatea de învățare outdoor, prin:

- chestionare de evaluare atât pentru personalul implicat cât mai ales pentru copii, chestionarele trebuie realizate în funcție de profilul fiecărui participant la activitate, va trebui să conțină atât întrebări închise pentru a realiza o evaluare cantitativă a activității (spre ex. numărul de participanți, resursele utilizate, etc), cât și întrebări deschise pentru a realiza evaluarea calitativă a activității (spre exemplu gradul de implicare în activitate, motivația de participa, măsuri de îmbunătățire a activităților viitoare);

- deși este mult mai complex, se poate realiza o evaluare a activităților prin chestionare adresate părinților copiilor – petrecând mare parte din timp cu copiii lor, părinții pot fi în măsură să ofere o imagine de ansamblu asupra a ceea ce s-a întâmplat – această sesiune de evaluare cu părinții poate fi un aspect important în păstrarea contactului permanent cu aceștia, astfel ei sunt informați în permanență cu privire la ceea ce învață copiii lor sau pot oferi un real sprijin în alte activități viitoare;

- discuții interactive între cei implicați – este necesară o atenție sporită în timp ce derulăm activitatea asupra nivelului de implicare al tuturor copiilor, să agrenăm fiecare participant la discuții, să le oferim posibilitatea de a pune întrebări atunci când nu le este clar un anumit aspect și mai ales să le oferim posibilitatea de a-și exprima părerea cu privire la respectiva activitate.

Ce este Educația Outdoor? – procesul educațional, indiferent de subiectul predate sau învățat, care are loc într-un cadru natural și reprezintă suma acțiunilor întreprinse de personal calificat într-un mediu natural, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale dar și al comportamentului față de mediu, în randul participanților.

În concluzie în literatura de specialitate regăsim importanța educației outdoor și un interes în creștere din partea cadrelor didactice în ceea ce privește desfășurarea acestui tip de activitate care prezintă atât de multe beneficii în conturarea unei personalități puternice și de ce nu și competitive.

Bibliografie:

1. Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Clapou, C., Preda, V.,(2016), Educația outdoor. Material de sprijin pentru educatoare, Editura Trend, Pitești
2. Catalano, H.,(2014), The Implications of the Elements of Outdoor Education in the Preparatory Class, Internațional Journal of Education and Research.
3. ro.scribd.com

PREMISELE DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COMPETITIVE PRIN EDUCAȚIA OUTDOOR

Profesor învățământ preșcolar, NAGY ESTERA- ENIKO
Școala Gimnazială „Iuliu Prodan” Chiochiș

Activitățile de tip outdoor în învățământul preșcolar. Educația *outdoor* este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber. Realizând o sinteză a lucrărilor și studiilor de specialitate, am identificat câteva caracteristici cheie ale acestui tip de educație:

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura în același timp fiind și o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – în cadrul unui mediu relaxant, liber, procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente sociale;
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – unii elevi care au un nivel scăzut de performanță școlară pot deveni mai motivați;
- dezvoltă spiritul de echipă;
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea elevului.

Există o serie de programe de educație outdoor care pot fi utile: programe axate pe sănătate și pe educație fizică, pe știința mediului, etc. Spre exemplu un program de educație outdoor axat pe educație fizică și sport ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate (programul ar include exerciții fizice, plimbări în aer liber, discuții cu elevi, specialiști, organizarea și desfășurarea unor activități practic-gospodărești – stabilirea unor meniuri sănătoase, etc.). Un program de educație outdoor axat pe știința mediului va avea ca efect informarea elevilor cu privire la problemele de mediu din comunitatea lor, conștientizarea cu privire la impactul pe care acțiunile lor le au asupra mediului (se pot organiza diferite activități relevante în abordarea problemei identificate în funcție de creativitatea cadrului didactic).

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al copilului. Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, de a fi inclus social, de a fi activ și responsabil, de a se simți în siguranță. Toate nevoile precizate mai sus își au rolul și locul lor în dezvoltarea personală a copilului, dar așa situa pe primul plan nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor, ea fiind o modalitate de succes, de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale), copilul să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități. Mediul din interiorul celor 4 pereți ai clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce, acel din afara clasei este unul care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Dintre formele de educație formală, informală și non-formală, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă și oferă utilitate practică imediată cunoștințelor învățate. Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățământ. În învățământul preșcolar, adevărata muncă a educatoarei este în satele documentului curricular. Nimic nu

poate fi mai provocator din punct de vedere profesional decât a te întrece cu programa de studiu utilizată la grupă, găsindu-i noi înțelesuri, abordări, strategii de aplicare, etc.

Voi enumera câteva exemple practice de activități care se pot desfășura în aer liber:

Domeniul Limbă și Comunicare (DLC)

- punerea în scenă a unei povești (Scufița Roșie sau Capra cu trei iezi), după ce în prealabil a fost citită. Se poate solicita preșcolarilor să schimbe firul povești (pentru a evita haosul și dezorganizarea, copiii sunt anunțați cu o zi înainte);
- începerea unei povești alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc.) – Poveștile copacilor: așezați grupuri mai mici de copii lângă un copac. Ce sunete se aud? De unde vin? Dacă copacul ar vorbi, ce poveste ar spune?

Există o varietate de activități ce pot fi derulate în aer liber în cadrul cărora copiii își pot dezvolta imaginația, creativitatea, limbajul și exprimarea.

Domeniul Științe (DȘ)

Activități matematice:

- adunați o grămadă de pietre din care educatorul și fiecare copil își vor alege câte una, comparându-le (cine are piatra cea mai mare/mică);
- să adune cât mai multe frunze, să le sorteze după culoare, formă, mărime;

Cunoașterea mediului se pliază cu activitățile ecologice. Totul pornește de la deprinderile simple: hârtiile, ambalajele nu se aruncă la întâmplare ci se depozitează ordonat în containere speciale. Spațiile verzi cu flori și copaci trebuie curățate, puneți accent pe condițiile optime de dezvoltare a unei plante;

Domeniul Estetic și Creativ (DEC)

Educația plastică oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișele cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități, capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile.

Educație muzicală

- organizați concursuri muzicale în aer liber sau mergeți cu copiii la un concert, în acest fel se pot descoperi elevi cu talent care pot urma o carieră în acest domeniu.

Domeniul Om și Societate (DOS)

- creați un spațiu de reflecție în aer liber, lansați discuții despre frumusețe utilizând elemente din natură: o frunză, o floare etc.;
- identificați o faptă bună făcută de un copil, încurajați-i să discute despre ea – de ce e important să faci bine celor din jurul nostru?

Domeniul Psihomotric (DPM)

- există o varietate de activități sportive, diferite exerciții, toate acestea contribuind la dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-un mod armonios. Acest domeniu se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva poți desfășura activitatea de educație fizică mai frumos decât în aer liber.

Ar trebui să se considere educația outdoor ca parte semnificativă în sistemul de învățământ, ca un întreg șir de oportunități de învățare.

2. Rolul educației în formarea personalității. Rolul educației este de a forma ființa socială, de a-l socializa pe copil. În realitate, educația are un caracter pluridimensional și o definiție adecvată trebuie să ia în considerare în egală măsură ambele dimensiuni, astfel încât să poată orienta acțiunea educativă pentru a răspunde atât nevoilor individului, cât și celor ale societății pentru care îl formăm. Încercând o astfel de definiție, putem spune ca educația este ansamblul de acțiuni și de influențe menite să permită ființei umane să-și dezvolte capacitățile fizice și intelectuale, dar și sentimentele și atitudinile morale și estetice, în scopul responsabilizării și integrării sociale optime ca cetățean.

Din ce în ce mai multe probleme sociale intră în școală, ceea ce face ca școala să nu mai poată sta departe de comunitatea din care face parte. Pentru mulți ani, o echipă de cercetători condusă de J. Epstein a inițiat studii pentru a identifica premisele și modalitățile pe care trebuie să le aibă în vedere școlile pentru a dezvolta și implementa programe de parteneriat largi. Din această muncă au rezultat șase tipuri fundamentale de implicare, fiecare putând fi operaționalizat prin sute de practici la nivelul școlilor: calitatea de părinte (parenting), comunicarea între casă și școală, voluntariatul, învățarea acasă, luarea deciziilor, colaborarea cu comunitatea. Comunitatea oferă o largă varietate de resurse importante de care școlile și familiile se pot folosi mai ușor pentru binele copiilor. De asemenea, participarea comunității la luarea de decizii poate îmbrăca următoarele forme: stabilirea priorităților, planificarea și executarea programelor, participarea la împărțirea beneficiilor din cadrul instituției, participarea la monitorizarea și evaluarea proiectelor.

Referitor la implicarea părinților în sfera educației formale, cercetările recente confirmă existența unor conexiuni pozitive între implicarea familiei și succesul școlar al elevilor, dar se cunoaște încă destul de puțin despre care practici, pentru cine și de ce se întâmplă asta. Altfel spus, parteneriatele școală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinții care se implică în activitatea școlară experimentează ocazii variate de a contribui la educația copiilor și devin ei înșiși motivați să-și continue educația. Participarea lor în cadrul activităților educaționale din școală este un prilej pentru adulți de a-și împărtăși abilitățile și interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relații pozitive cu proprii copii și cu școala, precum și la dezvoltarea conștiinței proprii valori și a încrederii în sine, iar pe de altă parte implicarea alături de ceilalți părinți din comunitate creează oportunități și rețele de implicare sporite, sedimentează relațiile sociale și poate crește sentimentul de control asupra mediului de viață. Școlile pot beneficia de suportul moral, informațional și economic al familiilor și comunității. S-a demonstrat că în școlile unde există și se implică comunitatea, ea devine o bogată sursă de materie primă care poate fi folosită pentru a face procesul de predare-învățare mai legat de realitate și mai profund. De asemenea, comunitățile oferă mediul și contextul care poate întări valorile, cultura și învățarea în școală. Când aceste prime două instituții (familia și școala) formează o echipă, școala devine o adevărată forță în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale și continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, școlile „trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil și să se afle în strânsă legătură cu comunitatea și familia”.

Educația permanentă reprezintă un principiu organizatoric și filozofic care presupune că educația este un continuum existențial ce poate avea la bază un sistem complex de mijloace care trebuie să răspundă nevoilor și aspirațiilor de ordin educațional și cultural ale fiecărui individ. În contextul dinamicii și complexității actuale, educația permanentă reprezintă unul dintre răspunsurile fundamentale la provocările societății contemporane. Condițiile care au impus acest principiu în practica educațională sunt: evoluția științifică și tehnologică care a dus la explozia cunoașterii concomitent cu fenomenul de perisabilitate rapidă a cunoștințelor; noile mutații din viața economică, socială, politică și culturală care au dus la schimbarea statutului economico-social al oamenilor, ceea ce presupune eforturi permanente de adaptare la schimbări și de integrare socială; schimbările petrecute în structura demografică care indică o creștere a numărului oamenilor în vârstă comparativ cu ponderea pe care o dețin tinerii.

Principiile definitorii pentru educația permanentă sunt:

- Educația nu se termină odată cu finalizarea studiilor ci acoperă întreaga existență a individului;
- Educația nu înseamnă exclusiv educația adulților, ea unifică toate componentele și etapele educației: educația preșcolară, educația primară, educația secundară, educația liceală, educația universitară, educația postuniversitară;

- Educația include modalitățile formale dar și pe cele nonformale: învățarea planificată, învățarea accidentală (spontană);

Principalele funcții ale educației permanente: integrare și adaptare reciprocă a individului și a societății. Scopul final al educației este să sporească calitatea vieții. Încercând să înlăture confuziile multiple referitoare la înțelegerea conceptului de educație permanentă, Emil Păun subliniază: „educația permanentă nu este nici un sistem, nici un domeniu educativ, ea este principiul pe care se bazează organizarea globală a sistemului educațional. [...] Dificultățile punerii în practică a ideii educației permanente provin mai ales din profunzimea și radicalitatea transformărilor pe care le impune. Educația permanentă este un adevărat proiect educativ, care are un caracter prospectiv și vehiculează un sistem de valori.”

Învățarea ca premisă a formării și dezvoltării personalității. În cadrul învățării, se remarcă preponderență succesivă a proceselor psihice: primei modalități de cunoaștere îi corespunde cunoașterea dată de senzații și percepții, celei de-a doua modalități îi corespunde cunoașterea dată de reprezentări și imaginație, apoi, într-o ultimă fază, este implicat procesul superior al gândirii, al abstractizării. Învățarea ca premisa a formării și dezvoltării personalității. În cadrul dezvoltării psihice și al formării personalității adulte, învățarea ocupă un loc central, datorită faptului că prin învățare individul dobândește noi comportamente. Începând cu deprinderile și priceperile și terminând cu cunoștințele și operațiile intelectuale, toate se dobândesc prin activitatea de învățare. A.N. Leontiev definea învățarea ca fiind „procesul dobândirii experienței intelectuale de comportare”, înțelegând prin această asimilarea de informații și, mai mult decât atât, formarea gândirii, a sferei afective, a voinței, deci formarea sistemului de personalitate. Dată fiind importanța învățării, în desfășurarea ei sunt implicate și celelalte procese și activități psihice, existând relații de interdependență: pe de o parte toate procesele și funcțiile psihice sunt antrenate în cadrul învățării, iar pe de altă parte ele însele sunt constituite și structurate prin actul de învățare. Deci, se poate spune că învățarea antrenează întreg psihicul și are un rol generativ, formativ și constructiv față de aceasta.

Tipuri de învățare. O primă clasificare a învățării ar putea fi: învățarea spontană sau socială (care se referă la învățarea neorganizată și instinctivă, care are loc în familie și apoi în societate) și învățarea sistematică (organizată, realizată în cadrul școlii). În ce privește dezvoltarea intelectuală, învățarea sistematică este eficientă într-un grad mai mare decât învățarea spontană, dar cu toate acestea ea nu dezvoltă latura afectivă (planul motivației, al valorilor, al sentimentelor) a personalității, care e mai degrabă formată în cadrul învățării sociale. Învățarea sistematică se canalizează în două direcții:

1. În formarea de priceperi și deprinderi motorii (învățarea scrisului, a desenului tehnic, a sporturilor): învățarea senzorio-motorie.

2. În însușirea de cunoștințe și formarea de capacități intelectuale (memorarea unor legi, formule, rezolvarea de probleme): învățarea cognitivă.

Învățarea școlară este, în cea mai mare și semnificativă parte, o învățare cognitivă, căci scopul final urmărit este constituirea unui sistem cognitiv al elevului și a unor structuri operaționale specifice obiectelor studiate în școală.

O altă clasificare a tipurilor de învățare este cea propusă de R. Gagné în „Condițiile învățării, el construiește o ierarhie din opt tipuri de învățare, din ce în ce mai complexe, astfel încât o învățare mai complexă presupune realizarea prealabilă a celorlalte moduri de învățare mai simple:

1. Învățarea de semnale (cazul sugarului care începe să-și recunoască mama după imaginea ei vizuală și nu doar după voce.

2. Învățarea stimul-răspuns (când la un anumit stimul, o mișcare poate fi înlocuită cu alta).

3. Înlănțuirea de mișcări (mersul pe bicicletă, înotul).

4. Asociațiile verbale foarte complexe sunt cele implicate în vorbire.
5. Învățarea prin discriminare (când facem distincții fine).
6. Învățarea conceptelor concrete pentru a utiliza cuvintele.
7. Învățarea regulilor, a legilor, a formulelor matematice.
8. Rezolvarea de probleme constituie tipul de învățare cel mai complicat; trebuie să combinăm regulile pentru a soluționa situații, probleme noi.

În cadrul predării, atunci când întâmpinăm dificultăți specifice unui anumit nivel trebuie să ne asigurăm de însușirea cunoștințelor treptelor anterioare. Din teoria lui Gagné decurge necesitatea unei analize minuțioase a conceptelor și operațiilor implicate în înțelegerea unei teme, cât și preocuparea de a dezvolta capacitatea elevilor de rezolvare a unor variate probleme - treaptă superioară a învățării.

Învățarea în corelație cu celelalte procese și activități psihice. În mod esențial, învățarea înseamnă însușirea de noi cunoștințe, priceperi și formarea de noi capacități intelectuale. Pe ea se bazează întreaga dezvoltare a personalității. Procesele și activitățile psihice interacționează și interferează simultan, dar putem considera că, într-o anumită fază a actului de învățare, un anumit proces psihic este preponderent. În procesul învățării se pot distinge două etape: în prima se urmărește rezolvarea unei probleme - acum rolul principal îl are gândirea, organizând percepția, atenția, memoria și imaginația - iar în a doua etapă se realizează fixarea, consolidarea soluției și pe primul loc se situează memorarea inteligentă. Tot timpul este însă necesară susținerea energetică a învățării, susținere realizată de motivație, voință, afectivitate și, la fel de necesară, este comunicarea dintre profesor și elev, care implică limbajul.

Bibliografie:

1. Ionescu Miron, Radu Ioan, 2001, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca;
2. Răileanu Daniela, Grama Filofteia, 2010, Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura DPH, București;

INTEGRAREA UNOR ACTIVITĂȚI OUTDOOR ÎN EDUCAȚIA FORMALĂ, ÎN ORELE DE LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Profesor, NICULA VASILICA NELIA
Colegiul Național „Petru Rareș” Beclean

De ce?

Educația outdoor începe să câștige din ce în ce mai multă popularitate în școlile din România, acest lucru datorându-se faptului că oferă experiențe de învățare consistente și facilitează progresul elevilor, fiind în același timp o modalitate foarte bună pentru a modela atitudini și comportamente.

Deși activitățile outdoor par a-și găsi mai ușor locul în învățământul preșcolar sau primar, consider că astfel de activități sunt potrivite și pentru elevii din gimnaziu sau chiar pentru cei din liceu.

Unde?

Am inserat astfel de activități în lecțiile de limba și literatura română la clasa a V-a, pentru a dezvolta competența generală 3 *Redactarea textului scris de diverse tipuri* și competența specifică 3.1 *Redactarea unui text scurt pe teme familiare, având în vedere etapele procesului de scriere și structurile specifice, pentru a comunica idei și informații sau pentru a relata experiențe trăite sau imaginate.*

Cum?

Activitatea „Textul narativ. Timp și spațiu în narațiune.” s-a derulat pe parcursul a 100 de minute.

Le-am propus elevilor învățarea prin joc și descoperire. M-am gândit la exerciții care să îi provoace pe elevi să fie creativi, dar în același timp să valorific propriile experiențe de viață, dar și activitățile outdoor.

Prima parte a activității s-a derulat în sala de clasă.

Mai întâi, le-am cerut elevilor să aleagă un cuvânt dintr-o listă dată și să justifice alegerea făcută.

01 Alege un cuvânt

ȘCOALĂ	DRUM
PĂRINTE	RUTINĂ
SERVICIU	CREATIVITATE
JOC	PARC
EMOȚIE	ORAȘ
COPIL	DIMINEAȚĂ

Apoi, am vizionat împreună cu elevii filmul „Alike”:
<https://youtu.be/kQjtK32mGJQ>

După vizionarea filmului, elevii au fost invitați să răspundă la câteva întrebări:

1. *La ce te-a făcut să te gândești filmulețul vizionat?*
2. *De ce crezi că își pierde tatăl culoarea? Cum și-o recapătă?*
3. *Cum poate să ne afecteze rutina zilnică?*
4. *Ce ar trebui să facem pentru a nu ne pierde „culoarea”?*

După aceea, printr-o scurtă activitate pe grupe de elevi, s-au inventariat indicii spațiali și temporali din filmul vizionat. S-a folosit metoda Turul galeriei, elevii având astfel posibilitatea să-și completeze posterele realizate în grupe.

S-a vizionat un scurt video cu repere teoretice referitoare la „Timp și spațiu în narațiune”: <https://youtu.be/HWez2BtEzwA>. S-au fixat principalele aspecte teoretice ale temei abordate.

În etapa următoare activitatea a devenit, pentru aproximativ 20 de minute, outdoor.

Elevii au fost invitați la o plimbare prin orașul Beclean, fiind rugați să-și noteze pe telefon, la „Notițe”, cât mai multe detalii despre ceea ce **văd, aud, miros, gustă, simt** în timpul plimbării.

La întoarcerea în clasă au fost rugați, tot printr-o activitate pe grupe, să încerce să-și amintească cât mai multe detalii pe care să le grupeze în funcție de percepții:

	văz	auz	miros	gust	tact
Clădiri					
Drumuri, poduri, intersecții etc.					
Vegetație					
Animale					
Persoane					
Altceva					

Apoi, elevii au fost invitați, folosind același tabel, dar de data aceasta printr-o activitate individuală, să inventeze cât mai multe detalii, pe baza cărora să construiască un fragment de text.

S-au citit câteva dintre textele elevilor; s-a discutat pe marginea lor și a relației dintre realitate și literatură.

Li s-a atras elevilor atenția că, zilnic, în jurul nostru întâlnim lucruri minunate și oameni uimitori. Trebuie doar să ne oprim din când în când și să ne bucurăm de ceea ce vedem, auzim, mirosim, gustăm și simțim. Dacă vom face asta, vom fi mai fericiți și, sigur, nu ne vom pierde „culoarea”

Ca temă de casă li s-a cerut elevilor să scrie un text narativ de minimum 150 de cuvinte în care să includă secvența construită la exercițiul anterior. Li s-a cerut, de asemenea, să aibă în vedere:

- respectarea particularităților unui text narativ;
- precizarea a cel puțin doi indici de timp și a doi indici de spațiu;
- inserarea secvenței construite în clasă;
- crearea a cel puțin două personaje.

Cu ce?

Bibliografie:

1. *Ghid clasele IX-XII, Dezvoltare personală și coaching*, coordonator Adrian Opre;
2. Florentina Sâmișăian, Sofia Dobra, Marilena Șerban, *Limba și literatura română pentru clasa a VI-a*, Art, 201
3. Nicula Nelia, *Timp și spațiu în narațiune*, RED avizat de ISJ BN,
4. <https://view.genial.ly/6461c22266309400183d4c47/presentation-timp-si-spatiu-in-naratiuneclasa-a-v-a>

PLANIFICAREA ȘI PROIECTAREA ACTIVITĂȚILOR DE TIP OUTDOOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Profesor învățământ preșcolar, PINTICAN GABRIELA-LUCIA
Grădinița cu Program Normal Nr. 2 Bistrița

Educația outdoor este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer liber. Realizând o sinteză a lucrărilor și studiilor de specialitate am identificat câteva caracteristici cheie ale acestui tip de educație:

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura în același timp fiind și o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – în cadrul unui mediu relaxant, liber, procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente sociale;
- facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – unii elevi care au un nivel scăzut de performanță școlară pot deveni mai motivați;
- dezvoltă spiritul de echipă;
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea elevului.

Există o serie de programe de educație outdoor care pot fi utile: programe axate pe sănătate și pe educație fizică, pe știința mediului, etc. Spre exemplu un program de educație outdoor axat pe educație fizică și sport ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate (programul ar include exerciții fizice, plimbări în aer liber, discuții cu elevi, specialiști, organizarea și desfășurarea unor activități practic-gospodărești - stabilirea unor meniuri sănătoase, etc.). Un program de educație outdoor axat pe știința mediului va avea ca efect informarea elevilor cu privire la problemele de mediu din comunitatea lor, conștientizarea cu privire la impactul pe care acțiunile lor le au asupra mediului (se pot organiza diferite activități relevante în abordarea problemei identificate în funcție de creativitatea cadrului didactic).

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al copilului. Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, de a fi inclus social, de a fi activ și responsabil, de a se simți în siguranță.

Toate nevoile precizate mai sus își au rolul și locul lor în dezvoltarea personală a copilului, dar aș situa pe prim plan nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor, ea fiind o modalitate de succes, de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale), copilul să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități. Mediul din interiorul celor 4 pereți ai clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce, acel din afara clasei este unul care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Dintre formele de educație formală, informală și non-formală, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă și oferă utilitate practică imediată cunoștințelor învățate.

Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățământ.

În învățământul preșcolar, adevărata muncă a educatoarei este în spatele documentului curricular. Nimic nu poate fi mai provocator din punct de vedere profesional decât a te întrece cu programa de studiu utilizată la grupă, găsindu-i noi înțeleșuri, abordări, strategii de aplicare, etc.

Voi enumera câteva exemple practice de activități care se pot desfășura în aer liber:

Domeniul Limbă și Comunicare (DLC)

- punerea în scenă a unei povești (Scufița Roșie sau Capra cu trei iezi), după ce în prealabil a fost citită. Se poate solicita preșcolarilor să schimbe firul povești (pentru a evita haosul și dezorganizarea, copiii sunt anunțați cu o zi înainte);
- începerea unei povești alegând un obiect din natură (un copac, o floare, etc.) – Poveștile copacilor: așezați grupuri mai mici de copii lângă un copac. Ce sunete se aud? De unde vin? Dacă copacul ar vorbi, ce poveste ar spune?

Există o varietate de activități ce pot fi derulate în aer liber în cadrul cărora copiii își pot dezvolta imaginația, creativitatea, limbajul și exprimarea.

Domeniul Științe (DȘ)

Activități matematice:

- adunați o grămadă de pietre din care educatorul și fiecare copil își vor alege câte una, comparându-le (cine are piatra cea mai mare/mică);
- să adune cât mai multe frunze, să le sorteze după culoare, formă, mărime;

Cunoașterea mediului se pliază cu activitățile ecologice. Totul pornește de la deprinderile simple: hârtiile, ambalajele nu se aruncă la întâmplare ci se depozitează ordonat în containere speciale. Spațiile verzi cu flori și copaci trebuie curățate, puneți accent pe condițiile optime de dezvoltare a unei plante;

Domeniul Estetic și Creativ (DEC)

Educația plastică oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișele cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale refolosibile;

Educație muzicală

- organizați concursuri muzicale în aer liber sau mergeți cu copiii la un concert, în acest fel se pot descoperi elevi cu talent care pot urma o carieră în acest domeniu.

Domeniul Om și Societate (DOS)

- creați un spațiu de reflecție în aer liber, lansați discuții despre frumusețe utilizând elemente din natură: o frunză, o floare, etc.;
- identificați o faptă bună făcută de un copil, încurajați-i să discute despre ea – de ce e important să faci bine celor din jurul nostru?;

Domeniul Psihomotric(DPM)

- există o varietate de activități sportive, diferite exerciții, toate acestea contribuind la dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-un mod armonios. Acest domeniu se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva poți desfășura activitatea de educație fizică mai frumos decât în aer liber.

Ar trebui să se considere educația outdoor ca parte semnificativă în sistemul de învățământ, ca un întreg șir de oportunități de învățare.

Bibliografie:

1. Ionescu Miron, Radu Ioan, 2001, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca;
2. Răileanu Daniela, Grama Filofteia, 2010, Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura DPH, București;
3. Glava Adina, Glava Cătălin, 2002, Introducere în pedagogia preșcolară, Editura Dacia, Cluj Napoca.

JOCUL DE MIȘCARE LA PREȘCOLARI

Profesor pentru învățământ preșcolar, PLOSCAR CRISTINA-IOANA

Școala Gimnazială Tureac

Profesor, PLOSCAR CRISTIAN

Școala Gimnazială „V. G. Borgovan” Corvinești

Pe drumul neîntors al pregătirii pentru viață, din bogăția de mijloace care stau la îndemâna educatoarei, jocul este o componentă de care trebuie să se țină în permanență seama din cel puțin trei motive:

✓ Un adevăr de mult confirmat este faptul că jocul reprezintă o necesitate vitală pentru copilul aflat în plină dezvoltare. A desconsidera această realitate înseamnă a-l frustra pe copil de un drept inalienabil, ceea ce cu siguranță va avea efecte nefavorabile asupra evoluției sale ulterioare.

✓ Al doilea motiv izvorăște din opiniile psihologilor și ale pedagogilor care afirmă că prin joc copilul învață, se formează, ceea ce înseamnă că între joc și grădiniță nu există nici un fel de contradicție ci mai degrabă un consens întregit de faptul că pentru copil “jocul reprezintă muncă, binele, datoria, idealul de viață”.

✓ Ultimul motiv este faptul că jocul se transformă într-un adevărat turn de observare a copilăriei, întrucât, jucându-se, copilul nu este în stare să ascundă nimic din sentimentele care îl animă, ceea ce îi dă educatoarei posibilitatea de a-l cunoaște mai bine și de a-i aprecia cu mai multă ușurință posibilitățile de care dispune. (Brădățan, pag. 5)

Făcând o scurtă analiză asupra modului în care acest mijloc este valorificat pe plan pedagogic, se poate observa că orientările în favoarea lui sunt prezente atât în școala de ieri cât și în școala de azi. J.A. Komensky își autointitula noua școală, „schola ludus”, marele pedagog urmărind prin aceasta nu transformarea muncii școlare în joc ci mai degrabă o adaptare a jocului la cerințele școlii, tot așa cum școala se adaptează cerințelor societății. Luând poziție împotriva ruperilor brutale a cursului fermecător al copilăriei Edouard Claparede arată că. „în loc de a continua să urmeze calea naturii, școala deviază brusc și, fără tranziție transplantează copilul din domeniul jocului celui mai naiv în acela al muncii forțate; preocupat numai de datoriile copilului, uită să distingă și drepturile lui.” (Claparede, pag. 99) Maria Montessori își exprima și ea nemulțumirea că școala îl constrângea prea dintr-o dată pe copil „să respecte disciplina imobilității și a tăcerii, în dauna exprimării spontane a personalității” (Montessori, pag. 618), propune o ambianță adecvată în care jocul constituia elementul inedit. Jean Chateau afirma că „la copilul mic învățarea reprezintă ceva mai puțin decât munca și ceva mai mult decât jocul.” (Chateau, pag. 113) În procesul actual de transformare a învățării există tendința de a se recurge tot mai mult la implicațiile jocului „pretutindeni unde o situație de învățare se pretează la transpunerea într-un model de joc”. (Cerghit, pag. 165) Jocul este recunoscut în același timp ca fiind „una din principalele metode active, atractive, extrem de eficace în munca instructiv-educativă cu preșcolarii și școlarii mici, care imprimă un caracter mai viu și mai atrăgător activității școlare.” (Cerghit, pag. 167)

Jocul de mișcare, reprezintă în concepția piagetiană punctul de start al procesului de socializare progresivă a copilului. Jocul cu reguli facilitează depășirea egocentrismului inițial al copilului și îl obișnuiește cu activitățile de grup.

Jocul de mișcare este un exercițiu fizic și un mijloc principal de dezvoltare armonioasă a copilului la vârsta preșcolară, este o acțiune preponderent corporală, efectuată sistematic și conștient în vederea perfecționării dezvoltării fizice și a capacităților motrice. Jocul este un

mijloc ideal de educație și satisface în cel mai înalt grad nevoia de mișcare și de acțiune. Jocul este o activitate specific umană, dobândită în copilărie, prin care copilul își satisface imediat, după posibilități, propriile dorințe, acționând conștient și liber în lumea imaginară pe care și-o creează singur.

La vârsta preșcolarității jocul are dublă semnificație, pe de o parte el este cadrul în care se manifestă, se exteriorizează întreaga viață psihică a copilului, în joc copilul exprimându-și cunoștințele, emoțiile, satisfacându-și dorințele și eliberându-se, descărcându-se tensional.

Pe de altă parte, jocul constituie principalul instrument de formare și dezvoltare a capacităților psihice neputând fi concepute și imaginate în afara jocului. Jocul formează, dezvoltă și restructurează întreaga viață psihică a copilului. Jucându-se cu obiecte copiii își dezvoltă percepțiile de mărime, culoare, greutate, își formează capacitatea de observare. Se dezvoltă activitatea voluntară, își formează însușirile voinței: răbdare, perseverență, stăpânire de sine. Tot în joc sunt modelate însușirile și trăsăturile de personalitate: respectul față de adulți, responsabilitatea, cinstea, curajul sau opusul lor.

Jocul de mișcare este un mijloc ideal de educație și este strâns legat de dinamismul copilăriei și este practicat cu aceeași plăcere la toate vârstele. Jocul de mișcare se dezvoltă la vârsta preșcolară în sensul încadrării mișcărilor într-un anumit context, reflectând un fragment din viața reală, cel mai frecvent din viața animalelor.

O arie largă de răspândire la vârsta preșcolară o au jocurile cu reguli al căror scop principal este exersarea îndemânării și formarea deprinderilor motrice. De cele mai multe ori elementul și atmosfera de joc sunt realizate prin intermediul întrecerii.

În decursul vârstei preșcolare, jocurile de mișcare evoluează atât sub aspectul complexității subiectului și regulilor, cât și a modului de organizare a copiilor în joc. Aceste jocuri sunt transmise din generație în generație, reprezintă o creație preluată, reprodușă de executant, eventual prelucrată și adaptată la condițiile de care dispune copilul.

Jocurile de mișcare organizate în grădiniță ocupă un loc important, constituind principalele activități globale prin intermediul cărora se acționează pentru realizarea obiectivelor educației fizice. Jocurile de mișcare oferă copilului oportunități deosebite atât pentru exersarea diferitelor activități practice cu finalitate adaptativă, cât și pentru potențarea și dezvoltarea unor procese psihice ca inteligența, imaginația și creativitatea. Jocul are următoarele funcții complementare și convergente ca sens cu cele ale fenomenului educațional:

- Funcția adaptativă – prin joc copilul interiorizează realitatea fizică și socială și se adaptează, la un nivel primar, cerințelor acestora;
- Funcția formativă – de actualizare a potențialităților și resurselor psihice ale copilului, de dezvoltare a personalității în ansamblul său, de consecințele de ordin afectiv-motivațional ce decurg din conformarea la regulile jocului;
- Funcția informativă – de dotare timpurie a acestuia cu informații, noțiuni și concepte necesare descifrării și înțelegerii realității;
- Funcția de socializare – concretizată în interiorizarea și transpunerea în plan comportamental, prin intermediul jocului de competiție sau cooperare, a exigențelor pe care viața socială le reclamă.

A ști să te joci înseamnă să pozezi, de fapt o adevărată cheie magică a timpului liber și a dezvoltării propriei energii, ea îți oferă nenumărate privilegii de a nu te plictisi niciodată și să te pricepi să-i antrenezi pe cei din jur în mod plăcut cu folos și distractiv, să faci astfel ca inepuizabilele lor surse de inteligență, cunoștințe, perspicacitate, fantezie, atenție, memorie, ca și alte calități fizice și psihice ale tuturor să se reunească cu ale tale. Educatoarea trebuie să cunoască un număr mare de jocuri, unele să le creeze, altele în funcție de colectiv să le

modifice, să determine copiii să le practice în timpul liber, singuri sau împreună cu prietenii, să se simtă deosebit de fericiți, uitând de grijile cotidiene. Jocul capătă dimensiuni mai mari și un farmec deosebit pentru că, jucându-se cu alți copii, fiecare își pune în valoare calitățile în mod competitiv, dar în același timp, fiecare învață să fie corect, drept disciplinat, bun prieten, punându-și toată capacitatea în slujba echipei din care face parte, jocul capătă un plus de viață și atracție.

Jocurile de mișcare utilizate în activitatea de educație fizică au conținuturi și orientări multiple și pot îmbrăca forme de organizare și desfășurare foarte variate. Jocurile de mișcare numite și dinamice, se clasifică după deprinderea motrică pe care o formează: mers, alergare, săritură, aruncare și prindere, echilibru, cățărare-coborâre, tracțiuni, împingeri și transport de greutăți.

Principalele caracteristici ale jocurilor de mișcare sunt:

- Permit manifestarea complexă și favorizează dezvoltarea simultană a deprinderilor motrice de bază;
- Jocul este o activitate în colectiv, care presupune colaborare, cooperare cu colegii de joacă, armonizarea intereselor, asumarea unor responsabilități. Situațiile favorabile sau nefavorabile care apar pe parcursul jocului lasă urme adânci asupra personalității copilului. Emoțiile și sentimentele, stările afective trăite și celelalte procese psihice prezente în aceste împrejurări sunt proprii fiecărui copil, dar în același timp comune grupei din care face parte.
- Să respecte disciplina colectivului, a regulilor de întrecere;
- Jocul permite manifestarea inițiativei și independenței în acțiuni. Pentru a acționa în acest sens, jocul trebuie bine organizat și ales, încât să favorizeze dezvoltarea inițiativei, spiritului de observație.
- Jocurile educă competitivitatea;
- Jocurile nu permit o dozare precisă a efortului.

În organizarea și desfășurarea jocurilor de mișcare educatoarea trebuie să respecte următoarele cerințe:

- ✓ selecționarea judicioasă a jocurilor în vederea îndeplinirii întocmai a sarcinilor instructiv-educative;
- ✓ să corespundă particularităților somato-funcționale și psihice ale copiilor;
- ✓ să se țină seama de condițiile materiale și mediul în care se desfășoară;
- ✓ respectarea de către toți copiii a regulilor de joc;
- ✓ stimularea spiritului de colaborare între participanți;
- ✓ cultivarea respectului față de adevăr;
- ✓ să se asigure echilibrul valoric al echipelor;
- ✓ asigurarea participării active a tuturor copiilor.

Explicarea și demonstrarea jocului. Explicarea trebuie să fie clară, succintă, făcută pe un ton potrivit, să fie accesibilă, evitându-se deplasările celui care explică. Se va spune: denumirea jocului, conținutul pe scurt, principalele reguli, precizări cu privire la stabilirea învingătorului, urmărirea fiecărui participant, comenzile pentru începere, desfășurare și final. Explicația va fi însoțită de demonstrație. În timpul explicației și demonstrației, grupa trebuie așezată astfel încât să poată urmări demonstrația. Pentru a verifica gradul de înțelegere a regulilor, educatoarea poate întreba câțiva copii sau le poate cere să efectueze o parte din acțiuni.

Desfășurarea jocului, începe la un anumit semnal dat de educatoare după ce aceasta s-a convins că preșcolarii au înțeles jocul. Educatoarea va urmări desfășurarea jocului, având grijă să fie respectate regulile acestuia, stimulând spiritul de inițiativă, atenționând pe cei care

încearcă să încalce regulile. Respectarea regulilor și sarcinilor de joc, a normelor de conduită față de adversar contribuie la realizarea unei atmosfere agreabile. În timpul jocului se creează o atmosferă emoțională de bucurie. Un joc bine adaptat la particularitățile grupei de copii este capabil să mobilizeze toate forțele, să mențină treaz interesul copiilor, să atingă maximum de eficiență.

Terminarea jocului se face comunicând rezultatul și mai ales motivarea lui. Jocurile nu trebuie să se termine fără să se cunoască rezultatul întrecerii, de către copii. Stabilirea rezultatului se face obiectiv, evitându-se aprecierile care ar putea descuraja pe cei învinși.

Prin marea lor varietate, jocurile sunt mijloace eficiente de dezvoltare a fizicului și psihicului, un important mijloc de educație. Orice educatoare convinsă de acest lucru, își dă seama că trebuie să cunoască cât mai multe jocuri, să le selecționeze, să le adapteze, să le dirijeze, să le analizeze și să creeze altele noi. Educatoarea nu trebuie să se limiteze numai la pregătirea jocului, ci să participe în mod direct.

Jocul corect, învățat pe terenul de sport influențează individul pe parcursul întregii vieți. Prin intermediul lui omul se obișnuiește să suporte cu demnitate înfrângerile și să guste satisfacțiile victoriei. Cei care deprind acest lucru pe terenul de sport îl transpun mai târziu în viață. Copiii se joacă tot atât de natural precum respiră sau râd.

Bibliografie:

1. Nicolai Brădățan, Jocuri didactice în aer liber, Editura didactică și pedagogică – R.A., București, 1993, pag. 5.
2. Edouard Claparede, Psihologia copilului și pedagogia experimentală, Editura didactică și pedagogică, București, 1975, pag. 99.
3. Maria Montessori, Descoperirea copilului, Editura didactică și pedagogică, București, 1977, pag. 618.
4. Jean Chateau, Copilul și jocul, Editura didactică și pedagogică, București, 1970.
5. Ioan Cerghit, Metode de învățare, Editura didactică și pedagogică, București, 1976, pag. 165.

EDUCAȚIA OUTDOOR, PREMISA UNEI DEZVOLTĂRI ARMONIOASE

Profesor învățământ preșcolar, POP ADINA

Școala Gimnazială Spermezeu, structura

Grădinița cu Program Normal Dumbrăvița

Astăzi, conceptul de educație se extinde din ce în ce mai mult, iar diferitele forme educaționale se pot ajuta reciproc, pentru a crea un tot sănătos. Cred că în acest domeniu este foarte important ca lucrurile să fie făcute într-un mod unitar și că, dincolo de orice categorisire sau împărțire conceptuală, trebuie să privim lucrurile ca pe ceva încheiat, care servește oamenilor, determinându-i să fie deschiși spre învățare. Se știe că sînt foarte multe lucruri de făcut în educația formală, dar și în educația nonformală. Sunt provocări, neajunsuri, limite. Dar, în același timp, sunt și oameni dedicați, inițiative, idei.

Într-o societate în care tehnologia progresează cu o viteză amețitoare și datorită ei de la cele mai fragede vârste copiii sunt asaltați de adevărate avalanșe de informații, științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură. După secole în care toate eforturile educatorilor s-au concentrat pe aducerea copiilor între pereții clasei pentru a li se face educație, s-a constatat că nu este cea mai fericită formă de educație și, ca atare, a apărut nevoia acută de altceva, de întoarcerea la natură, ca izvor de educație sănătoasă. Natura, cea pe care conștient sau nu o distrugem încet dar sigur, ne oferă lecții de supraviețuire de neprețuit. Se pune atunci întrebarea dacă nu cumva viitorul omenirii nu constă, de fapt, în supraviețuirea speciei umane în condiții din ce în ce mai dificile și mai neprevăzute, iar răspunsul la întrebare nu este altul decât cel de întoarcere la natură, ca cel mai bun și eficient educator. Copiii care stau din ce în ce mai mult în casă în fața monitoarelor de orice fel, cunosc natura numai din „poze” și din filme.

Este momentul și avem obligația de a-i scoate „afară”. Este motivul pentru care de câțiva ani a apărut conceptul de *activitate outdoor*, ca alternativă pentru educația formală, tradițională. Există mai multe accepțiuni pentru termenul de outdoor, cea mai simplă fiind aceea de *activitate în aer liber, în afara spațiului instituțional al școlii*.

Educația outdoor se pliază cel mai bine pe cea nonformală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât educația nonformală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură și celor care o implementează și celor care fac obiectul învățării.

Educația formală are meritul de a fi organizată și structurată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care are nevoie un individ în formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și oriunde, pe tot parcursul vieții, educația non-formală vine cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natura, psihica, social, emoțională prin diferite metode

interactive, participative, iar educația outdoor " scoate la aer " cele 3 forme de educație, le revigorează, le adaugă prospețime și își extinde acțiunea benefică în diferite domenii (*dezvoltare durabilă, protecția mediului, dezvoltare personală și profesională*).

În funcție de activitățile alese, obiectivele unui program de Educație Outdoor pot face parte din oricare aceste trei categorii. Astfel, elevii pot învăța mai multe lucruri despre:

- *mediul înconjurător în care ne desfășurăm activitatea, relațiile dintre componentele acestuia și cum pot să-și aducă aportul la protecția lui;*
- *propria persoană, propriile limite și cum le pot depăși;*
- *comunicarea și colaborarea eficace în cadrul unui grup;*

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura - protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului iar educația outdoor poate fi privită ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare - un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei patru pereți ai unei săli de clasă” poate oferi copiilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între copii, bazată pe sprijin reciproc;

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți- astfel educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor care în mod uzual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină motivați.

Educația outdoor contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă-conexiunea între copii-copii, copii-educatoare duce la creșterea gradului de participare activă;

Un aspect important al educației outdoor este acela că răspunde atât nevoilor de bază ale individului, cât și celor care îl particularizează în grupul din care face parte:

□ **Nevoia de a fi respectat** – derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

□ **Nevoia de a fi responsabil** – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini, responsabilități pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează pentru o activitate de ecologizare, un copil poate primi sarcina de a curăța pomii, un altul sarcina de a uda florile, important este însă, ca prin comunicarea cu copilul, profesorul să-i transmită acestuia sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului).

□ **Nevoia de a fi activ** – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, aduce numeroase beneficii dezvoltării fizice, psihice ale copilului. Jocul fiind activitatea fundamentală a copilului este important ca toți copiii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

□ **Nevoia de a fi inclus social** – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră că mediul din interiorul grupeii este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să se relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

□ **Nevoia de a se simți în siguranță** – interiorul clasei este mult mai sigur pentru copii, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ.

Educatorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului, întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să nege utilitatea utilizării educației outdoor..

Activitățile de tip outdoor nu sunt activități de educației formale ce au loc în afara sălii de clasă, ci activități de educație nonformală, menite să familiarizeze copiii cu natura și să le formeze deprinderi și priceperi de cunoaștere prin experiență, bazându-se desigur pe cunoștințele dobândite în activitățile de educație formală. Învățarea outdoor este o abordare educațională integrată, ce vine în sprijinul celor trei forme de educație – formală, informală și nonformală. Prin activități ludice, de aventură în natură, de escaladă, drumeție sau excursii tematice, se adaugă și o latură distractivă la situațiile de învățare. În plus, educația în afara celor patru pereți, stimulează creativitatea tuturor participanților, fie copii, fie educatori. În acest scop, este firesc să combinăm educația formală cu elemente de educație informală și non-formală, pentru a oferi preșcolarilor noștri oportunități diverse pentru o formare completă. Cum este și normal, această abordare nu este posibilă fără o tratare diferențiată și individualizarea învățării, valorificând potențialul fiecărui preșcolar. Prin formarea competențelor cheie, a unor cunoștințe, abilități și atitudini relevante, elevii vor fi, integrați social și profesional, cu un stil de viață sănătos, adulți activi ce militează pentru o dezvoltare durabilă a societății, capabili să rezolve problemele de mediu, probleme din viața reală și să învețe cum să învețe singuri de-a lungul vieții.

Unul din factorii de bază ai succesului este încrederea în sine. Această însușire depinde considerabil de felul în care ceilalți ne apreciază și reacționează la eforturile noastre. Încrederea în sine crește direct proporțional cu capacitatea de a stăpâni problemele corporale. Cu ajutorul încrederii în sine, copilul poate depăși insuccesul, el va avea curajul de a încerca din nou, ceea ce îl va duce la reușită.

Noile tipuri de activități asigură creșterea încrederii în sine atât pentru copii, cât și pentru grup. Pe măsură ce în mintea copilului se dezvoltă, ideea că el aparține unei echipe de succes, va lua parte din ce în ce mai activ la activitatea grupului, renunțând la rolul de observator pasiv. Formarea spiritului de echipă produce succes fără a crea și perdanti, așa cum se întâmplă în cazul educației competiționale. Pentru a comunica eficient avem nevoie de „canale” de comunicare: cuvinte, tonul vocii, expresia feței și expresia corpului. Deciziile bune, duc la creșterea încrederii individuale și colective, și o dată cu aceasta la acceptarea unor riscuri. Deseori copiii sunt împiedicați să ia decizii, pentru ei decid părinții. Aceasta este încercarea de a proteja copiii de greșeli. Însă viața impune luarea hotărârilor de către fiecare, indiferent de vârstă. Învățarea de a lua decizii bune se face numai practicând și greșind adeseori. Din punct de vedere educativ, punând copilul într-o situație potrivită, greșala poate deveni calea spre succes. Conducătorul acestor jocuri trebuie să aibă o intenție, un scop, un crez, o misiune.

Metodele de învățare în context nonformal, outdoor, au obiective educaționale bine definite, sînt active, interactive și creative, au caracter participativ și experiențial și determină implicarea, toleranța, învățarea prin joc, cunoașterea, deschiderea, acțiunea. Toate modelează atitudini și dezvoltă competențe.

Obiectivele educației în aer liber includ apropierea de natură, dezvoltarea personală și socială, creșterea încrederii în sine, dezvoltarea spiritului de echipă, a autonomiei personale, a aptitudinilor de leadership, a spiritului de inițiativă precum și creșterea rezistenței la boli și alte adversități ale naturii.

Din perspectiva educației outdoor, centrarea pe competențele-cheie oferă cadrul perfect de abordare interdisciplinară a contextelor de învățare. De asemenea, putem proiecta activități în aer liber dacă dorim promovarea stării de bine în rândul copiilor și al educatorilor. Dacă am face o analiză de nevoi, am constata că educația în aer liber răspunde cu succes nevoilor de a fi inclus social, de a fi respectat, de a fi responsabil și de a fi activ. În școlile din

Romania, dar nu numai, învățarea outdoor a fost implementată în activități extracurriculare și a fost lăsată în seama educatorilor să le creeze și să le realizeze. Acești dascăli trebuie să beneficieze de pregătire, de resurse și să colaboreze pentru a reuși să fie inovativi. Ei trebuie sprijiniți pentru a reuși să completeze achizițiile elevilor dobândite în context formale, prin cele oferite de educația outdoor. Cercetările indică faptul că acest model de învățare îmbunătățește performanțele elevilor, abilitățile de investigare și de rezolvare a problemelor, gândirea creativă, crește interesul elevilor pentru știință și aplicarea acesteia și oferă mai multe oportunități de dezvoltare personală a elevilor pentru a deveni inovativi și a îndeplini cu succes obiectivele în toate domeniile. Activitățile de tip outdoor sunt un sprijin în plus pentru dezvoltarea competențelor cheie la copiii cu oportunități reduse. Eficiența învățării prin jocuri în natură este aproape garantată pentru orice copil, cu atât mai mult și pentru copiii de etnie romă, elevi cu dizabilități și/sau CES. Acest lucru este în acord cu noul curriculum și adaptarea activităților de învățare la nevoile specifice ale fiecărui preșcolar. Se pot proiecta programe relevante în aer liber, bazate pe strategii de reducere a abandonului școlar, prin implementarea de proiecte inovative centrate pe dezvoltarea competențelor cheie a copiilor vulnerabili din mediul rural (de exemplu) în domenii interdisciplinare diverse care să răspundă nevoilor lor de formare.

Dezvoltarea fizică armonioasă, gândirea critică, lucrul în echipă, răbdarea, respectarea regulilor, asumarea responsabilității, spiritul de leadership, curajul – iată doar câteva atuuri pe care le pot oferi copiilor care provin din familii dezavantajate socio-economic – și nu numai lor, experiențele de viață într-un cadru natural. Studii mondiale au condus la concluzia că educația outdoor nu implică doar schimbarea mediului de învățare, ci și schimbarea perspectivei, a viziunii asupra procesului de predare-învățare-evaluare și are beneficii majore. Mediul outdoor din grădinițele norvegiene este considerat spațiu pedagogic pentru joacă, învățare și dezvoltare a copiilor mici.

În concluzie, putem spune că, pentru a maximiza eficacitatea oricărei învățări în aer liber oferite în grădinițe, învățarea ar trebui să fie secvențială și să aibă teme aliniate clar și legături specifice cu curriculumul. O dimensiune clară ale acestei învățări trebuie să fie centrarea pe competențe cheie, atât la nivel de cunoștințe, cât și la nivel de abilități și atitudini pentru a asigura transferul eficient către societate al achizițiilor preșcolarilor.

Bibliografie:

1. CUCOȘ, C. *Pedagogie*. Ediția a II-a, Iași, Polirom, 2006;
2. DUMITRU, G., BUCUREI, C., CĂRĂBUȚ, C., *Integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale*, Timișoara, Ed. Mirton, 2006;
3. IONESCU, D., POPESCU, R., *Activități extrașcolare în ruralul românesc. Dezvoltarea de competențe cheie la copii și tineri*, București, Ed. Universitară, 2011;
4. MANUAL DE EDUCAȚIE OUTDOOR

EXCURSIILE – ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR

Profesor, POP DANINA DIANA
Școala Gimnazială „Grigore Silași” Beclean

Excursiile școlare sunt forme eficiente de petrecere a timpului liber, au menirea de a aprofunda noțiunile învățate în cadrul orelor de curs. Numai în acest fel elevii observă la fața locului derularea diferitelor procese naturale, tipurile și formele de relief rezultate și modul cum forțele externe și interne ale naturii modelează neconținut aspectul Pământului.

Fără astfel de activități, bazându-ne numai pe programa școlară, riscăm să ne facem treaba numai pe jumătate, chiar și în condițiile în care organizarea și derularea unei excursii de mai multe zile necesită eforturi financiare de către părinți, precum și sacrificarea timpului liber ale cadrelor didactice.

Consider că și în aceste condiții, excursiile geografice, sau cele care vizează calitatea mediului, sunt extrem de utile, deoarece contribuie la dezvoltarea unei atitudini responsabile față de valorile naturale în vederea conservării lor în stare naturală .

Formele de activitate care se pot organiza outdoor au menirea de a ridica prestigiul geografiei în școală, al profesorilor de geografie și de a trezi interesul elevilor pentru învățarea geografiei.

Activitățile turistice școlare sunt activități didactice care pot fi proiectate și organizate de profesorul de geografie sub mai multe forme, cum ar fi:

- călătoriile pe anumite distanțe și în anumite spații cu durată limitată;
- excursiile sunt o formă de activitate didactică extrașcolară, cu ocazia căruia se fac aplicații în orizontul local sau pe trasee mai complexe.

În timpul unei activități turistice școlare elevul îndeplinește rolul de turist, pentru că se deplasează în afara domiciliului său, în scopul recreerii pe plan spiritual, pentru cunoașterea unor fapte noi, iar profesorul are rolul de ghid, pentru că îl conduce și îndrumă pe elev pe tot parcursul activității.

Turismul școlar se diferențiază, după anumite criterii, în tipuri și forme, care vizează scopul, distanța, durata, zona de proveniență, mijlocul de transport, sezonul, numărul de participanți.

Excursia este o călătorie cu durată de cel puțin o zi efectuată în afara localității de reședință cu un mijloc de transport, având ca scop recreerea, vizitarea, informarea, studierea, dar poate fi realizată și cu scopul de a cunoaște spațiul geografic din imediata vecinătate a localității de reședință.

Excursiile organizate de școală au multiple valențe de informare și educare a elevilor. Acestea, bine pregătite sunt atractive la orice vârstă pentru că se desfășoară într-un cadru nou, stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă necesită un efort suplimentar.

Mediul de acțiune fiind deosebit, iar tehnicile de instruire altele, contribuie la dezvoltarea spiritului de observație îmbunătățesc memoria vizuală și auditivă, formează gândirea operatorie a copilului cu calitățile ei de echilibrare, organizare și obiectivare. Elevii se deprind să folosească surse informative diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze datele.

Acționând individual sau în grup, elevilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale.

Participarea efectivă și totală în activitate angajează atât elevii timizi cât și pe cei slabi, îi temperează pe cei impulsivi, stimulează curentul de influențe reciproce dezvoltă spiritul de

cooperare, contribuie la formarea colectivului de elevi.

Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, elevii se autodisciplinează.

Profesorul are, prin acest tip de activitate, posibilitatea să-și cunoască mai bine elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor obiectivele propuse.

Având în vedere importanța excursiilor în procesul de însușire a cunoștințelor de-a lungul activității mele didactice am organizat numeroase excursii.

În cadrul excursiilor organizate, elevii au avut ocazia să studieze atât condițiile fizico-geografice, cât și componenta antropică din orizontul local. Elevii au descoperit utilitatea cunoștințelor sale de istorie, matematica, biologie, pe care le vor corela cu cunoștințele lor din domeniul geografiei.

Studierea elementelor naturale cât și antropice, au avut ca rezultat dezvoltarea spiritului de observație, de previziune, de diagnosticare, de prognosticare al elevilor; ei reușind până la urmă să tragă concluziile corecte culminând prin a oferi ei înșiși diferite de exemplu, soluții de ameliorare a unor procese naturale dereglate.

Activitățile extrașcolare reprezintă activități care cuprind întreaga masă a copiilor dintr-o grupă, mai multe grupe sau chiar clase de copii din mai multe școli. Aceste activități le oferă destindere, recreere, voie bună, socializare, satisfacțiile atmosferei de grup, iar unora dintre ei posibilitatea unei afirmări și recunoașteri a aptitudinilor.

Bibliografie:

1. Buta, I; Pișotă, I. – *Hidrologie*, EDP, București, 1975.
2. Ciangă, N. – *Evoluția și tendințele cercetării de Geografia Turismului în România*, Studiu UBB, 1-2, Cluj-Napoca, 1995.
3. Cocean, P. – *Geografia turismului*, Editura Caroo, București, 1996.
4. Cocean, P. – *Geografia turismului românesc*, Editura Focul viu, Cluj-Napoca, 1997.
5. Cocean, P.; Dezsi, St. – *Prospectare și geoinformare turistică*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001.
6. Cocean, P.; Cocean, R. – *Model de analiză SWOT aplicată unei unități politico-administrative. Studiu de caz: Județul Cluj*, 6 pg., Chișinău, R. Moldova, 2005.
7. Cocean, P.; Zotic, V.; Puiu, V.; Moldovan, C. – *Amenajarea teritoriului suburban al Municipiului Bistrița*, Editura Presa Universitară Clujeană, 150 pg., Cluj-Napoca, 2010.
8. Cocean, P.; Filip, S. – *Geografia Regională a României*, Editura Presa Universitară Clujeană, 238 pg., Cluj-Napoca, 2008.
9. Coteț, P. – *Geomorfologia României*, Editura Tehnică București, 1973.
10. Dulamă, Maria Eliza – *Strategii didactice*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2000.
11. Dulamă, Maria Eliza – *Modelul învățării depline a geografiei – teorii și practici didactice*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2004.
12. Dulamă, Maria Eliza – *Practica pedagogică*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2008.
13. Gâstescu, P. – *Lacurile din România*, Editura Academiei R.S. România, București, 1971.
14. Grigorescu, D.; Anastasiu, N.; Șeclăman, M. – *Geologie. Manual pentru clasa a XI-a*, EDP, București, 1993.
15. Ilinca, N. – *Didactica pedagogică*, Editura Corint, București, 2000.
16. Ilinca, N. – *a poluării apelor*, editura Mediamira, Cluj-Napoca, 2005.

„HAI SĂ NE JUCĂM AFARĂ!” – IDEI DE ACTIVITĂȚI OUTDOOR PENTRU DEZVOLTAREA UNEI PERSONALITĂȚI COMPETITIVE LA PREȘCOLARI

Profesor învățăământ preșcolar POP GEORGIANA,
Grădinița cu Program Normal Târlisua

Copilul râde: „Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!” Lucian Blaga

Educatori sau părinți, cu toții suntem conștienți că progresul alert al tehnologiei a mutat centrul de interes al preșcolarilor în interiorul sălilor de grădiniță sau al locuinței. Copiii uită să se joace și consideră mult mai comodă alegerea altor forme de divertisment în detrimentul mișcării desfășurate afară sau a jocurilor în care pot interacționa cu alți copii. Astfel, se impune nevoia orientării preșcolarilor spre activități în aer liber, întorcându-ne la jocurile ancestrale desfășurate în natură. Acest tip de activități oferă mult mai mult decât beneficii fizice. Dezvoltarea cognitivă și social-emoțională sunt și ele incluse, modelând personalitatea celui mic. Printre abilitățile deprinse din jocul desfășurat afară se numără cele de rezolvare a problemelor, de cooperare și comunicare, de mănuire a obiectelor, de folosire a imaginației și de concentrare a atenției. Nu în ultimul rând, este stimulat spiritul competițional într-o manieră controlată, astfel încât copii să înțeleagă principiile fairplay-ului.

Deși termenul „outdoor”, provenit din limba engleză, sună modern, provocator, creativ și, poate, inaccesibil pentru cei care se ocupă de educația copiilor din țara noastră, acesta desemnează forma de educație bazată pe învățarea în aer liber, prin contactul direct cu elementele naturii și cu mediul înconjurător apropiat. Astfel, educația outdoor se adresează tuturor celor trei nivele de învățare: nivelul acumulărilor de cunoștințe (cognitiv), nivelul deprinderilor fizice (motric) și cel al individualizării unor trăsături de comportament (afectiv). Sub umbrela educației outdoor se regăsesc mai multe domenii, cum ar fi: educația ecologică, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie) etc. De asemenea, aceasta poate include diferite activități, de tipul celor de dezvoltare personală, de formare a abilităților de viață, a celor practice, activități recreative, plimbări, drumeții, programe de dezvoltare socială etc.

În cele ce urmează, voi prezenta o serie de idei ce cuprind activități outdoor care stimulează mai ales dezvoltarea unei personalități competitive în rândul preșcolarilor, dar și dezvoltarea atenției, comunicării, spiritului de echipă și vitezei de execuție a sarcinilor de lucru.

- „*Ferește-ți capul!*” - Se constituie două sau mai multe echipe egale numeric, dispuse în șiruri înapoia unei linii. La distanță de 1 metru de această linie se trasează o linie paralelă, înapoia căreia fiecare echipă își trimite un reprezentant care primește o minge. La semnalul de începere a jocului, preșcolarul cu mingea o pasează primului coechipier, care o prinde, o pasează înapoi și se ghemuiește. Pasatorul transmite mingea următorului coechipier, care o prinde, o pasează înapoi și se ghemuiește, ș.a.m.d. Când mingea ajunge la ultimul elev din echipă, acesta aleargă cu ea la linia de pasare, timp în care fostul pasator se așază în fața echipei sale, ceilalți coechipieri făcând un pas înapoi. Câștigă echipa care revine prima în formație inițială.

- „*Ciobanul și oile oarbe*” - Se alege un ghid-ciobanul ce va conduce turma de oi. Ciobanul va menține liniștea. Toți ceilalți își leagă ochii și vor fi împrăștiați de educator la o distanță diferită, prin curtea școlii. Ciobanul va face semnale cu un oarecare instrument sau obiect - fluier. Când va începe să cânte, oile legate la ochi, ghidate de sunetul produs de cioban, vor trebui să se deplaseze și să ajungă lângă el. Dacă pe traseul parcurs, un elev întâlnește un alt elev legat la ochi, va trebui să îl ia de mână și să se deplaseze împreună către

cioban. În timpul deplasării, elevii vor scoate sunetele produse de oi. Câștigă primii care ajung la cioban.

- „*Cursa în saci*” - La joc participă cel puțin doi jucători. Se fixează traseul pe care urmează să se deplaseze. Concurentul intră în sac și îl ține cu ambele mâini. Pleacă la comanda „Start” și parcurge traseul sărind. Câștigă jucătorul care ajunge primul la linia de sosire. Jocul poate avea mai multe runde (repetări). Jocul poate fi organizat asemănător și pe echipe.

- „*Cartoful frige*” - Se formează un cerc, iar doi dintre copii au în mână câte un cartof. Jocul se desfășoară pe un fond muzical care se întrerupe de mai multe ori. Copiii încep să arunce cartofii de la unul la altul. Cine nu reușește să prindă cartoful, va continua jocul cu o singură mână, având cealaltă mână la spate. Dacă se întâmplă din nou să nu prindă cartoful, acesta va ieși din joc. Copiii trebuie să fie atenți pentru a arunca cât mai repede cartoful deoarece, atunci când se oprește muzica, cartoful « frige », iar cel care îl are în mână trebuie să prindă cartoful cu o singură mână.

- „*Primul meu bowling*” - Materiale necesare: 6 sticlute de plastic umplute pe jumătate cu nisip, minge. De la o distanță stabilită, copilul trebuie să le răstoarne, cu o minge, pe toate pentru a câștiga.

- „*Copăcelul nostru*” - Copiii sunt împărțiți în echipe de 3-5 participanți. Fiecare echipă primește o planșă A3 pe care este desenat un trunchi de copac. În funcție de anotimpul în care se desfășoară activitatea, copiii trebuie să adune frunze sau floricele pentru a decora copăcelul desenat. Câștigă echipa care realizează cel mai frumos copăcel, în cel mai scurt timp.

- „*Adună mugurii de brad*” - Copiii extrag dintr-un castron câte un jeton cu o cifră. Ei trebuie să adune din bradul din curtea grădiniței, într-un coșuleț (castronaș/borcănaș), tot atâția muguri de brad câți indică cifra extrasă. Câștigă copiii care realizează corect sarcina de lucru.

- „*Primul la mușuroiul de furnici!*” - Sunt formate două echipe ce poartă numele unor insecte. În capătul aleii sunt amenajate mușuroaiele. La startul educatoarei, câte un membru din fiecare echipă aleargă spre mușuroi, ținând în mână câte o furnică din carton. Primul care ajunge, pune furnica pe mușuroi. Echipa care adună cele mai multe furnici este desemnată câștigătoare.

- „*Plimbă pietricica*” - Copiii formează un cerc și cântă un cântec. Unul dintre ei merge de jur împrejurul cercului cu o pietricică în mână, iar la un moment dat educatoarea spune „Stop!”. Copilul în dreptul căruia s-a oprit rostește un număr de la 1 la 5. Cel din afara cercului trebuie să sară cu pietricica în mână de atâtea ori cât indică numărul fără a o scăpa din mână. Dacă scapă pietricica, primește o pedeapsă hazlie. Pedeapsa constă în fredonarea unui cântec.

Nu în ultimul rând, doresc să amintesc jocurile clasice: „*De-a v-ați ascunselea*”, „*Jocul de-a prinselea*”, „*Rațele și vânătorii*”, „*Șotronul*”, jocuri simple, la îndemâna oricui, care nu necesită mulți participanți. Aceste jocuri dezvoltă multe abilități, precum: precizie, atenție, viteză, îndemânare și îi ajută pe preșcolari să socializeze, îi învață munca în echipă, dezvoltându-le, totodată, spiritul competitiv. Fiind de părere că nu e prea târziu să promovăm jocurile în aer liber pe care noi le îndrăgem, concluzionez că, după secole în care toate eforturile educatorilor s-au concentrat pe aducerea copiilor între pereții clasei pentru a li se face educație, s-a constatat cu uimire că aceasta nu este cea mai fericită formă de educație și, ca atare, a apărut nevoia acută de altceva, de întoarcerea la natură, ca izvor de educație sănătoasă.

Bibliografie:

1. Colectiv de autori (august 2022), *Zbor printre gânduri. Ghid de bune practici- Volumul I*, <http://www.scoala-toflea.ro/wp-content/uploads/2022/09/Ghid-vol-I.pdf>
2. Life Long Learning Program, (2010-2012), *Manual de educație outdoor*, Primăria Catunele
3. Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Clapou, C., Preda, V. (2016), *Educația outdoor. Material de sprijin pentru educatoare*, Editura Trend, Pitești.

VALORIFICAREA EDUCAȚIEI OUTDOOR ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII PREȘCOLARILOR

Profesor învățământ preșcolar, POP LOREDANA IULIA
Grădinița cu Program Normal „Arlechino”, Structura 1 – Dej
Județul Cluj

La baza literaturii de specialitate cu privire la educația outdoor au stat principii, definiții și concepte propuse și fundamentate de școlile britanice, americane și australiene. Trimiteri către sensul educației outdoor – activități desfășurate în aer liber - regăsim în scrierilor unor pedagogi cum sunt J. A. Comenius, J. Dewey, J. Locke, J. J. Rousseau, J. H. Pestalozzi.

Din punct de vedere istoric, au existat numeroase confuzii legate de definirea conceptului de „educație outdoor”. Toate definițiile date de-a lungul timpului evidențiază câteva aspecte pe care le urmărește educația outdoor. Ea contribuie la dezvoltarea personală și socială a copilului, făcând apel la simțuri și la formarea și dezvoltarea unei relații temeinice cu natura înconjurătoare (de aceasta beneficiind atât individul, cât și întreaga comunitate).

În funcție de punctul de vedere din care au fost tratate, definițiile specialiștilor legate de acest concept pot fi clasificate în două categorii: educația privită din punct de vedere psiho-social și educația privită din punct de vedere al mediului.

Educația outdoor se referă la totalitatea acțiunilor întreprinse de cadrul didactic (în cadrul sistemului de învățământ)/ instructor (în cadrul educației nonformale) în scopul organizării, structurării și desfășurării unor sarcini de învățare pentru copil, având la bază învățarea experiențială, în afara spațiului sălii de curs, care vizează formarea și dezvoltarea unor abilități, atitudini și comportamente dezirabile ale participanților, precum și dobândirea de noi cunoștințe, valorificând resursele mediului natural.

Dicționarul praxiologic de pedagogie definește activitățile outdoor ca fiind „activități care promovează învățarea în aer liber, activitățile recreative și distractive, programele de dezvoltare personală și socială, drumetețiile în natură, excursiile montane, educația pentru mediu etc. Astfel, aceste activități au următoarele caracteristici principale: oferă posibilitatea contactului direct cu natura, a trăirii unor experiențe în natură; stimulează bucuria de a sta în 13 natură; sprijină procesul de învățare al elevilor cu diverse dificultăți de învățare; dezvoltă spiritul de echipă, de înțajutorare și de fairplay; oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale, care, ulterior, contribuie la starea de bine a individului și a grupului.” (Bocoș, M. (Coord.), 2016, p. 43).

Cercetările recente afirmă faptul că în zilele noastre, copiii nu se bucură de plăcerile simple, exterioare ale generațiilor anterioare. Astfel, în medie, copiii de azi petrec aproximativ o oră pe zi afară, în comparație cu cele trei ore din generația bunicilor.

Un alt studiu ne arată că cei mici petrec echivalentul a o zi pe săptămână implicați în activități statice, de canapea, comparativ cu două ore și jumătate petrecute afară, în aer liber. Declinul jocului în aer liber a fost atribuit unor cauze diverse, inclusiv supraprotecției părinților, pierderii spațiului de joacă în cartier, intoleranței vecinilor la jocurile cu mingea și mirajului tehnologiilor (Grigg, Lewis, 2016).

Avantajele utilizării activităților outdoor în dezvoltarea personalității preșcolarilor:

- îmbunătățirea muncii în echipă, ameliorarea relațiilor sociale și dezvoltarea personală;
- înțelegerea și aprecierea de sine, a celor din jur și a lumii naturale;
- învățarea modului de învingere a greutăților ce apar în viață;

- dezvoltarea abilităților socio-personale;
- oferirea unui cadru stimulativ de învățare;
- crearea unor efecte pozitive asupra stării de sănătate;
- testarea rezistenței la efort fizic și mental a organismului;
- dezvoltarea personalității și a încrederii în sine;
- dezvoltarea imaginației creatoare, a creativității, a simțului responsabilității și a gândirii pozitive;
- dezvoltarea unor abilități de leadership: organizare, coordonare, evaluare;
- formarea capacității de a lua decizii potrivite, în concordanță cu gestionarea priorităților;
- dezvoltarea curiozității și a motivației cu scopul evitării plictiselii;
- promovarea spiritualității și a responsabilității protejării naturii;
- dezvoltarea unei relații mai strânse cu mediul înconjurător;
- declanșarea unor efecte formativ-educative mai puternice și mai durabile privind implicarea directă și activă în situații concrete și complexe;
- dezvoltarea perseverenței, a toleranței și spiritului de fair-play (Catalano, 2014).

În învățământul preșcolar, adevărata muncă a educatoarei este în spatele documentului curricular. Nimic nu poate fi mai provocator din punct de vedere profesional decât a te întrece cu programa de studiu utilizată la grupă, găsindu-i noi înțelesuri, abordări, strategii de aplicare, etc.

Scăpând de rutina sălii de grupă, activitățile de învățare capătă un caracter atractiv și mai aplicat. Învățarea outdoor nu înseamnă doar un nou loc al învățării, ea presupune o nouă instrumentalizare și perspectivă asupra învățării, o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială și punerea în situație. Mediul înconjurător devenind astfel locul de aplicare a cunoștințelor sau de descoperire de noi probleme a căror rezolvare se produce la fața locului.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al copilului.

Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, de a fi inclus social, de a fi activ și responsabil.

Toate nevoile precizate mai sus își au rolul și locul lor în dezvoltarea personală a copilului, dar aș situa pe prim plan nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor, ea fiind o modalitate de succes, de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale), copilul să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități.

Dintre formele de educație formală, informală și non-formală, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea non-formală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă și oferă utilitate practică imediată cunoștințelor învățate. Atât educația non-formală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățământ.

Cercetările interdisciplinare realizate la nivel mondial au evidențiat numeroase beneficii ale învățării în aer liber: îmbogățirea vocabularului cu cuvinte și structuri noi, ca urmare a diversității termenilor pe care copiii îi întâlnesc; dezvoltarea abilităților cognitive; gândire divergentă, ce conduce la rezolvare de probleme în mai multe domenii; imaginație creativă și memorie fidelă; capacitatea de aplicare în practică a conceptelor însușite afară; o participare activă, angajare a întregului corp, implicare a tuturor simțurilor, angajament, atitudine față de învățare; concentrare mai bună a atenției, autocontrol, stare de bine; o bună coordonare motrică, reducerea obezității și a consecințelor bolilor transmisibile; stimularea spiritului competitiv; reducerea anxietății.

Educația de tip outdoor este o modalitate prin care este stimulat potențialul creativ al cadrului didactic. Educatoarea este pusă în situația în care să găsească soluții de învățare astfel încât rezultatul să se poată citi pe fața copiilor, dar în același timp să îmbine utilul cu plăcutul. Expresia feței unui copil când se află afară, constituie un feed-back mult mai relevant decât rezultatul obținut în urma unei evaluări scrise.

Așadar, contactul nemijlocit cu tot ce-i înconjoară pe copii contribuie la dezvoltarea lor, într-un cuvânt excursiile, plimbările și vizitele fac parte din multiplele mijloace care asigură dezvoltarea personalității preșcolarilor.

Bibliografie:

1. Bocoș, M.-D. (Coord.), Răduț-Taciu, R., Stan, C., Chiș, O., Andronache, D.-C. (2016). Dicționar Praxiologic de pedagogie - Volumul I (A-D). Pitești: Editura Paralela 45.
2. Catalano, H. (2014), The Implications of the Elements of Outdoor Education in the Preparatory Class, International Journal of Education and Research (IJER), pp. 545-550.
3. Cerghit, I. Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii. București: Editura Aramis, 2002.
4. Wattchow, B., Brown, M., (2011), A pedagogy of place. Outdoor education for a changing world, Monash University, Clayton, Australia
5. <http://www.slideshare.net/primariacatunele/manual-de-educatieoutdoor>, accesat în septembrie 2023.

BENEFICII ALE EDUCAȚIEI OUTDOOR

Profesor învățământ primar, RETEGAN MIHAELA
Profesor învățământ preșcolar, GHERGHEL CRISTIANA RALUCA
Liceul Tehnologic „Ion Căian Românul”
Căianu-Mic, județul Bistrița-Năsăud

„Într-un petec de grădină arunci sămânța plantei și te interesezi de florile ce ies. Și să rămâi rece la înflorirea sufletească a elevilor tăi?” (Titu Maiorescu)

Într-adevăr, nu putem rămâne nepăsători față de formarea elevilor noștri, de formarea omului ca om, deoarece, după cum spunea Dottrens, atunci când alcătuia jurământul dascălului, „după partea ce-mi cuvine, sunt răspunzător de destinul lui...”.

Cu toții putem învăța de la tot ce ne înconjoară, dacă suntem atenți și buni observatori. Putem să acumulăm experiență în școala vieții, învățând de la alții. Dar, cea mai eficientă modalitate de învățare este în școală unde există resurse specifice învățării, unde se aplică metode eficiente pentru învățare, unde se încearcă căile cele mai bune de comunicare în relația profesor – elev, elev – profesor, elev – elev. Aceste modalități de învățare se pot folosi și în activitățile desfășurate cu elevii sau cu preșcolarii în afara clasei, în natură, deoarece „Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.” (C. MIHĂESCU)

Educația outdoor este un concept de mult timp cunoscut, dar cu abordări relativ recente la noi în țară și cuprinde educația pentru mediu, drumeții, activități recreative, programe de dezvoltare personală etc., având drept obiective: dezvoltarea abilităților socio-personale prin munca de echipă, dezvoltarea competențelor de conducere, oferirea unui mediu motivațional, stimulat pentru învățare, dar, în același timp, relaxant.

Simon Priest, un susținător al educației outdoor, susține că aceasta se bazează pe șase puncte cheie:

- este o metodă de învățare;
- este experiențială;
- are loc în aer liber;
- necesită utilizarea tuturor simțurilor și implică domeniile vieții psihice: cognitiv, afectiv, psiho-motor;
- se bazează pe curriculum interdisciplinar;
- este o chestiune de relații care implică oameni și resurse naturale (Wattchow, Brown, 2011).

Printre beneficiile activităților outdoor se enumeră următoarele:

- copiii devin mai calmi, devin mai curioși, mai creativi, într-un mediu mai plăcut, mai relaxant în care reușesc să se manifeste autentic, unde au posibilitatea de a prezenta un comportament firesc, necenzurat de formalismul și rigiditatea instituțiilor școlare;
- li se dezvoltă imaginația, observând elementele mediului înconjurător, modul în care viețuitoarele se comportă în mediul lor natural, prin contactul direct cu natura, copiii având posibilitatea interacțiunii cu elementele mediului înconjurător fără vreo mijlocire, fără substitute, fără simulare artificială;
- se concentrează mai ușor;
- conștientizează importanța îngrijirii mediului înconjurător și iubirea față de natură;

- educația outdoor stimulează învățarea și înțelegerea conținuturilor, prin observarea și studierea directă a elementelor din natură, într-un mediu provocator care să răspundă curiozității firești a copiilor, care să incite la investigare, cercetare și să rezulte cunoaștere, învățare reală, practică;

- copiii leagă mai ușor relații de prietenie, se dezvoltă spiritul de echipă, de fair-play, apartenența la un grup social, crește gradul de implicare/participare activă, se diversifică și nuanțează formele comunicării sociale/ personale;

- mișcarea implicată de activitățile de tip outdoor ajută întărirea sănătății corporale și mentale, a întregului organismului în ansamblu;

- dezvoltarea personală a celor implicați, care își pot învinge temeri, depăși convingeri personale și dificultăți de învățare, pot trece bariere sociale;

- prin modul interactiv de desfășurare, se poate ajunge la o mai bună cunoaștere a copiilor, observarea lor în diferite ipostaze, observarea și valorificarea experiențelor de viață anterioare ale acestora.

Chiar dacă are atâtea beneficii pentru dezvoltarea fizică, morală, socială a copiilor, educația outdoor presupune o foarte bună proiectare, organizare, desfășurare și evaluare, care necesită timp, creativitate, seriozitate și deschidere spre inovație din partea educatorilor, fiind mult mai greu de realizat decât activitățile obișnuite la clasă.

Bibliografie:

1. Educația outdoor, Material de sprijin pentru educatoare, Ed. Trend, 2016;
2. ***<https://www.didactic.ro/>;
3. ***pley.ro;
4. ***sv.edu.ro

AVANTAJELE ȘI DEZAVANTAJELE EDUCAȚIEI OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ

Profesor învățământ preșcolar, ROMAN EUGENIA-LAVINIA
Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura
Grădinița cu Program Prelungit „Albă ca Zăpada” Beclean

Termenul *outdoor* sună modern, provocator, creativ și totuși parcă inaccesibil principalilor actori ai sistemului educațional național. Educația *outdoor* este o formă de educație ce se desfășoară în aer liber, care, în accepțiunea sistemelor de educație din alte țări europene și nu numai, are la bază învățarea prin contactul direct cu elementele naturii și a mediului înconjurător apropiat. Sub umbrela educației outdoor se regăsesc mai multe domenii, cum ar fi: educația pentru natură și om, educația ecologică, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie) și diferite activități, de tipul celor de dezvoltare personală, formarea abilităților de viață, abilităților practice, de relaxare, plimbări, drumeții și aventură.

În învățământul românesc, dacă sunt organizate activități de tip outdoor, de cele mai multe ori sunt reduse la plimbări în natură și ecologizarea unor spații verzi din apropierea unității școlare, la plantat puieți, adunat frunze, castane sau conuri, excursii la monumente istorice, jocul liber sau organizat în curtea școlii, grădiniței ori în parcul din vecinătatea instituției sau poate dacă timpul permite se mută mobilierul din clasă în curte și se desfășoară acolo o activitate în stil clasic. Este timpul să conștientizăm beneficiile și facilitățile acestui tip de educație, „să ieșim din tiparul instituției, clădirii unității de învățământ pentru a ne aventura cu puțină creativitate și imaginație în natura ce încă ne înconjoară, oferind copiilor noștri o alternativă interesantă și mai atractivă de învățare.

Printre beneficiile oferite de activitățile de tip outdoor amintim următoarele:

- Un cadru natural mai plăcut, mai relaxant în care copiii să se manifeste liber, autentic, unde au posibilitatea de a prezenta un comportament firesc, necenzurat de formalismul și rigiditatea sălii de grupă.
- Un mediu provocator, stimulator care să răspundă curiozității naturale, firești a copiilor, care să incite la investigare, cercetare și să rezulte cunoaștere, învățare reală, practică.
- Contactul direct cu natura, în acest mod copiii având posibilitatea interacțiunii cu elementele mediului înconjurător fără vreo mijlocire, fără substitute, fără simulare artificială.
- Dezvoltarea personală a celor implicați, care, își pot evalua, măsura forțele proprii, își pot învinge temeri, depăși convingeri personale și dificultăți de învățare.
- Mișcarea implicată de activitățile de tip outdoor duce la o dezvoltare fizică dezirabilă care reprezintă de asemenea un beneficiu major, duce la o sănătate corporală și mentală mai mult decât semnificativă care la rândul-le influențează funcționarea corespunzătoare a organelor interne și a organismului în ansamblu.
- Dezvoltarea socio-emoțională armonioasă este o altă rezultată a acestui tip de educație deoarece prin relațiile interpersonale stabilite între participanți (copil-copil, copil-adult) se dezvoltă spiritul de echipă, de fair-play, apartenența la un grup social, crește gradul de implicare, participare activă, se intensifică relațiile sociale, se diversifică și nuanțează formele comunicării sociale, dar și personale.
- Exersarea aptitudinilor mai puțin cunoscute care nu pot fi observate, exersate în sala de clasă.
- Educația outdoor permite un nivel ridicat de creativitate, ingeniozitate, atât din partea organizatorului, al coordonatorului cât și din partea participanților, în ceea ce privește

proiectarea activității, conceperea acesteia sau în prezentarea diferitelor soluții identificate în rezolvarea problemelor ridicate.

- Latura interactivă a activităților în aer liber conduce la o mai bună cunoaștere a copiilor, cunoașterea acestora în diferite ipostaze și situații de învățare pe axa comportament-atitudine-aptitudine.

Cu toate beneficiile și facilitățile enumerate mai sus, educația outdoor, în esența sa, poate fi un proces complex care presupune deopotrivă bună organizare, implementare și evaluare, care necesită timp, creativitate, seriozitate și deschidere spre inovație din partea educatorilor.

Totuși, pe lângă beneficii educația outdoor are și anumite dezavantaje:

- Lipsa unei legislații clare și a unor norme metodologice de aplicare coerente care să reglementeze acest tip de educație și care să-i stabilească locul în curriculumul școlar.

- Reticența la nou, la schimbare a multor cadre didactice.

- Riscurile aferente activităților organizate în aer liber pe care cadrele didactice nu sunt dispuse să și le asume din teamă, comoditate sau presiuni sociale din partea colegilor, a direcțiunii sau a părinților copiilor.

- Formarea inițială și/sau continuă insuficientă a cadrelor didactice în ceea ce privește activitățile de tip outdoor.

- Lipsa parteneriatelor sociale și educaționale cu organisme și instituții din comunitatea locală sau formalismul prea mare a celor existente, care să sprijine organizarea și desfășurarea activităților în mediul natural, care încă face parte din habitatul uman.

În concluzie, acest tip de educație outdoor sau învățare în afara celor patru pereți ai clasei facilitează învățarea deoarece preșcolarii învață și rețin mult mai ușor și cu plăcere ceea ce văd, simt, ating, miros, experimentează ei înșiși trecând prin filtrul personal; dar în același timp răspunzând nevoilor de bază ale fiecărui individ în parte, cât și a celor care îl particularizează în interiorul grupului din care face parte:

- Nevoia de a fi respectat!
- Nevoia de a fi responsabil!
- Nevoia de a fi activ!
- Nevoia de a fi inclus social!
- Nevoia de a se simți în siguranță!

Bibliografie:

1. Ionescu, M., Radu, I. (coord) (2001). *Didactica Modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca.
2. Manualul de educație outdoor, 2013, Comenius Regio Partnership Eco-Edu Beyond Rhetoric Project, traducere.

EDUCAȚIA OUTDOOR, PROVOCARE SAU OPORTUNITATE?

Profesor învățământ preșcolar, RUNCAN ANDREA
Grădinița cu Program Normal Uriu

Una dintre temele propuse spre a fi abordate în grădinițe este educația outdoor sau educația în aer liber, în afara sălii de clasă. Prima școală care a aplicat acest model de educație a fost înființată de *Outward Bound* în 1941, apoi și-a găsit aliați în cadrele didactice din Europa de Vest și America (mai ales în Suedia, Norvegia și Olanda), iar în prezent încearcă să își facă intrarea timid în sistemul educațional de la noi, inclusiv în grădinițe.

Activitățile outdoor „vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc. Mișcarea fizică ajută la dezvoltarea psihică a copilului, previne labilitatea emoțională, modelează temperamentul și atitudinile. Unii specialiști ai domeniului apreciază că: „educația fizică este fiziologică prin natura exercițiilor sale, pedagogică prin metodă, biologică prin efectele sale și socială prin organizare și activitate, în centrul căreia stă omul”. Ea este însă primită cu reticență de unele cadre didactice, acestea invocând printre altele:

- timpul mare alocat pregătirii și desfășurării unei activități în aer liber;
- costul ridicat;
- riscul mare de accidente;

La prima vedere, aceste argumente par bune, totuși ele pot fi contraatacate cu:

- aceste activități, prin complexitatea lor, au avantajul, în comparație cu cele din clasă, că îi pun pe copii în situații reale de viață, în contact direct cu natura, cu situații care invită la acțiune, provocându-i să comunice, să ia decizii, înțelegând astfel mai bine mediul înconjurător și pe ei înșiși;

- educația outdoor poate fi chiar un sponsor al școlii prin materialele pe care le pune la dispoziție (pietre, copaci, frunze, crengi, etc.);

- riscul de accidentare există oriunde, cadrului didactic revenindu-i sarcina de a le preveni.

Nu este de neglijat nici faptul că aceste activități au rol activizant, sunt antrenante și dinamice, în opoziție cu activitățile preponderent statice din clasă, răspunzând astfel necesității preșcolarilor de a se mișca. Ele oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale, dezvoltă spiritul de echipă, copiii devin mai motivați și mult mai capabili. Astfel, educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare, este un mediu liber, relaxant care poate oferi copiilor o multitudine de provocări.

Educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, facilitând procesul de învățare, fără constrângeri specifice școlii. Aceasta folosește metode care stimulează implicarea și participarea oferind o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate. Acest lucru se datorează contextelor de învățare, și anume cadrul de învățare și conținutul lejer. De asemenea, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților. Educația în aer liber este considerată a fi mult mai motivantă-stimulativă și cu un impact mai puternic asupra procesului de învățare în rândul copiilor.

Astfel outdoor se pot realiza chiar și activitățile desfășurate până acum mai ales în clasă:

1. Activități de cunoașterea mediului: observarea directă a unor obiecte și fenomene din mediul înconjurător, experimente efectuate în aer liber;
2. Activități de educarea limbajului: povești, poezii și jocuri didactice despre natură (ex. Povestea copacului din curtea grădiniței), spectacole la teatru în aer liber;
3. Jocuri didactice și logico-matematice cu material natural (numărăm frunze, măsurăm lungimea firului de iarbă, cântărim pietre...);
4. Activități artistico plastice și practice: desen, pictură pe asfalt, pietre, colaje cu frunze, crengi și alte materiale furnizate de natură;
5. Activități de educație ecologică, copiii învățând prin contact direct cu natura cum să o protejeze;
6. Activități de educație pentru societate, educația outdoor atingând multiple obiective specifice acestora precum: *cunoașterea și respectarea normelor de comportare în societate; educarea abilității de a intra în relație cu ceilalți, educarea trăsăturilor pozitive de voință și caracter și formarea unei atitudini pozitive față de sine și față de ceilalți, dezvoltarea comportamentelor de cooperare, prosociale, proactive (inițiativă);*
7. Activități de educație pentru sănătate – de acordare a primului ajutor, de protejare a sănătății;
8. Activitățile outdoor contribuie la dezvoltarea fizică armonioasă a copiilor și la formarea unor atitudini de cooperare, spirit de echipă, de competiție și fair-play;
9. Educația ecologică poate, la rândul ei, parte integrantă a educației outdoor. Plantând un pom sau îngrijind o vietate, copiii învață să respecte și să protejeze natura mai mult decât din explicațiile educatoarei.
10. Alte activități: jocuri distractive în aer liber, excursii și vizite.

Natura îi atrage pe copii prin frumusețea și varietatea de forme, culori, sunete și mirosuri. Pentru a cunoaște lumea înconjurătoare se pot organiza plimbări, excursii și vizite din ce în ce mai dese pentru a se recrea, a se destinde și totodată a asimila cunoștințe noi și a le reactualiza pe cele vechi. De asemenea în astfel de acțiuni se face legătura cu natura, cu societatea și cu rezultatele muncii omului.

Copiii au ocazia să cunoască creațiile muncii oamenilor, fructele, legumele, florile, animalele în mediul lor de viață, păsările, insectele și altele.

În timpul unei vizite în livadă, la întrebarea unui copil:

- „Ce pom este acesta?”, sigur va trebui să-i răspundem direct, dar la întrebarea:
- „Cu ce se hrănește melcul? (pe care îl va vedea în iarbă), va trebui să le propunem să adune plante crude și verzi, vor observa, vor gândi, vor fi deprinși să gândească independent.

Astfel, ei percep lumea înconjurătoare în mod direct, însă nu sistematic și corect, dar cu ajutorul adulților, care le vor dirija activitatea de cunoaștere, orientându-i spre ceea ce este esențial, urmărind scopul propus.

Venind în contact cu obiectele din lumea înconjurătoare, copiii vor reține mai ușor denumirea acestora, iar pe parcurs le vor înțelege locul lor în lumea din care fac parte. Astfel vor face generalizări, vor trage concluzii, vor forma și explica unele noțiuni clare și precise. Deci, cunoașterea va urma traseul ei, de la contemplarea vie la abstract și din nou la practică.

Prezentându-le copiilor orice tablou, planșă sau imagine minunată, ele nu pot înlocui natura vie. În momentul când copiii observă ceva într-un tablou, reprezentările lor sunt doar aproximative. Un astfel de exemplu ar fi un tablou reprezentând imaginea unui „tren”, care îi dă copilului o idee cu totul general. Dacă îl vom duce în gară să vadă trenul în realitate, el își va însuși cunoștințe reale despre acesta: mărimea lui, locomotiva, vagoane, forma acestora, viteza cu care merge, mișcarea roților, intrarea în gară, etc.

Depășind barierele sălii de clasă, educația outdoor le deschide copiilor ușa spre noi experiențe și orizonturi și îi provoacă să cerceteze și să descopere lucruri noi în contexte reale, contribuie, în tandem cu educația formală, la atingerea obiectivelor curriculumului și nu în ultimul rând, îi provoacă să descopere lumea direct și nu prin intermediul tehnologiei.

ÎN NATURĂ

Am plecat cu mic cu mare,
Că e nor sau că e soare,
Terra să o explorăm,
Iarbă, flori să numărăm.
Vai! Ce bine e pe-afară!
Iute! Să plecăm prin țară!
Tot pe jos, pe jos, pe jos,
Am pornit cântând voios,
Toți natura-om observa,
Iar apoi ne vom juca.

Ora trece, noi deloc
Un minut nu stăm pe loc.
Treacă timpul! Nu ne pasă
Dacă am ieșit din clasă.
Oare ce-om descoperi
O zi dac-om mai ieși?
Repede! S-aflăm, copii!

Bibliografie:

1. ***, *Manual de educație outdoor*, Cătunele, 2012;
2. ***, *Curriculum pentru învățământ preșcolar*, 2008;
3. <http://outdoorlife.ro/servicii/outdoor-education/baze-teoretice/>

EDUCAȚIA OUTDOOR: PREMISE, BENEFICII ȘI IMPACT

Profesor învățământ preșcolar, RUNCAN MIHAELA
Grădinița cu Program Normal Cristești Ciceului

Educația outdoor, cunoscută și sub denumirea de învățare experiențială în mediul natural sau în aer liber, reprezintă o abordare educațională care valorizează și utilizează mediul natural ca un instrument pentru dezvoltarea personală și învățare. Această formă de educație are premise fundamentale care îi stau la baza și care susțin beneficiile sale semnificative. În acest referat, vom explora premisele educației outdoor, beneficiile acesteia și impactul asupra individului și societății.

Premisele Educației Outdoor

1. **Conexiunea cu Natura:** Una dintre premisele cheie ale educației outdoor este conexiunea cu natura. Această abordare se bazează pe înțelegerea că oamenii au o relație innăscută cu mediul natural și că interacțiunile cu acesta pot avea un impact profund asupra sănătății mentale și a conștiinței ecologice. Prin expunerea la natură, participanții dezvoltă un respect mai mare pentru mediul înconjurător și o înțelegere mai profundă a legăturii lor cu acesta.
2. **Învățare Experiențială:** O altă premisă de bază a educației outdoor este învățarea prin experiență. Această abordare se concentrează pe învățarea directă din experiențe concrete, în locul învățării teoretice abstracte. Participanții sunt implicați în activități practice și își construiesc cunoștințele și abilitățile prin intermediul acestor experiențe. Acest proces permite o înțelegere mai profundă și mai durabilă a subiectelor abordate.
3. **Dezvoltarea Personală:** Educația outdoor oferă oportunități semnificative pentru dezvoltarea personală. Participanții sunt expuși la provocări și obstacole care îi ajută să-și dezvolte abilități precum luarea de decizii, rezolvarea problemelor, comunicarea eficientă și gestionarea stresului. Aceste abilități sunt esențiale pentru succesul în viața de zi cu zi.
4. **Îmbunătățirea Sănătății:** Activitățile în aer liber promovate de educația outdoor, cum ar fi drumeții, ciclismul, canotajul sau alpinismul, contribuie la îmbunătățirea sănătății fizice. Exercițiul fizic în aer liber susține un stil de viață activ și poate reduce riscul unor afecțiuni legate de sedentarism. De asemenea, natura în sine are un efect calmant și revigorant asupra stării de bine mentală.
5. **Promovarea Spiritului de Echipă:** Participarea la activități outdoor implică adesea colaborarea într-un grup sau echipă. Aceasta promovează dezvoltarea abilităților de lucru în echipă și comunicarea eficientă. Prin atingerea obiectivelor comune într-un mediu natural, participanții învață să coopereze și să înțeleagă importanța contribuției fiecărui individ la succesul colectiv.
6. **Învățarea prin Provocare:** Educația outdoor oferă oportunități de a ieși din zona de confort. Participanții se confruntă cu provocări precum traversarea unor terenuri dificile sau supraviețuirea în natură sălbatică. Aceste experiențe le permit să dezvolte reziliență, încredere în sine și abilități de adaptare la situații noi și neașteptate.
7. **Respectul pentru Mediu:** Educația outdoor promovează respectul pentru mediul înconjurător. Prin interacțiunea directă cu natura, participanții învață să prețuiască și să protejeze ecosistemele și să înțeleagă impactul acțiunilor umane asupra mediului.

Beneficiile Educației Outdoor

Educația outdoor aduce numeroase beneficii pentru participanți și societate în ansamblu. Printre acestea se numără:

1. Dezvoltarea abilităților cognitive și sociale: Participanții dezvoltă abilități de gândire critică, rezolvare de probleme și comunicare, precum și abilități sociale, cum ar fi empatia și cooperarea.
2. Creșterea încrederii în sine: Experiențele de succes în mediul natural construiesc încrederea în sine și determinarea de a înfrunța provocări în viață.
3. Sănătate îmbunătățită: Activitățile fizice în aer liber contribuie la îmbunătățirea sănătății fizice și mentale, reducând riscul de boli legate de sedentarism.
4. Conștiință ecologică crescută: Participanții învață să aprecieze și să protejeze mediul natural, devenind cetățeni mai responsabili din punct de vedere ecologic.
5. Dezvoltarea legăturilor sociale: Interacțiunile din cadrul activităților outdoor contribuie la dezvoltarea relațiilor interpersonale puternice și la construirea rețelelor sociale.
6. Înțelegerea diversității culturale: Participanții învață despre diversitatea culturală și pot dezvolta toleranță și apreciere pentru diferențele culturale.

Impactul Asupra Individului și Societății

Educația outdoor are un impact semnificativ asupra individului și societății în ansamblu. Aceasta poate duce la o populație mai sănătoasă, mai educată și mai responsabilă din punct de vedere ecologic. De asemenea, poate contribui la dezvoltarea comunităților mai puternice și la construirea unui viitor mai sustenabil.

În concluzie, educația outdoor reprezintă o abordare educațională valoroasă, care se bazează pe premisele conexiunii cu natura, învățării prin experiență și dezvoltării personale. Beneficiile acestei forme de educație sunt diverse și includ dezvoltarea abilităților cognitive și sociale, creșterea încrederii în sine și îmbunătățirea sănătății. Impactul său pozitiv asupra individului și societății îl face o opțiune educațională relevantă și valoroasă în lumea contemporană. Educația outdoor nu este doar o modalitate de a învăța, ci și o cale spre o conexiune mai profundă cu mediul înconjurător și cu propria dezvoltare personală.

ACTIVITĂȚILE OUTDOOR – PREMISĂ A CONSILIERII ÎN GRĂDINIȚĂ

Profesor consilier, RUS ANDREEA
CJRAE Bistrița-Năsăud

Într-o societate în care tehnologia progresează cu o viteză amețitoare și datorită ei de la cele mai fragede vârste copiii sunt asaltați de adevărate avalanșe de informații, științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură. După secole în care toate eforturile educatorilor s-au concentrat pe aducerea copiilor între pereții clasei pentru a li se face educație, am constatat cu uimire că nu este cea mai fericită formă de educație și, ca atare, a apărut nevoia acută de altceva, de întoarcerea la natură, ca izvor de educație sănătoasă. Copiii care stau din ce în ce mai mult în casă în fața monitoarelor de orice fel, cunosc natura numai din fotografii și din filme. Este momentul și avem obligația de a-i scoate afară. Este motivul pentru care de câțiva ani a apărut conceptul de activitate outdoor, ca alternativă pentru educația formală, tradițională. Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură.

Există mai multe accepțiuni pentru termenul de outdoor, cea mai simplă fiind aceea de activitate în aer liber, în afara spațiului instituțional al școlii.

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea spiritului de echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere;
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare, atât a celor care o aplică, cât și elevilor.

Educația nonformală și, implicit, educația outdoor nu este o activitate lipsită de un efect formativ, ci trebuie înțeleasă ca o realitate educațională mai puțin formalizată. Conceptul de educație nonformală este asociat conceptului de *învățare pe tot parcursul vieții, lifelong learning*.

Evaluarea în cadrul educației nonformale este realizată de cel care învață, iar abordarea multi-disciplinară a procesului de învățare, ajută copiii să înțeleagă și să aprecieze mediul și legătura lor cu acesta. Pregătește copiii pentru un viitor durabil, analizează problemele pe termen lung ale interdependenței om – natură.

Învățământul preșcolar poate fi considerat precursor al educației outdoor, având în vedere că activități formale, informale și nonformale se desfășoară în afara grădiniței dintotdeauna. Excursiile, plimbările în aer liber, vizitele la muzee au fost mereu prilej de transmitere către copii de informații, priceperi și deprinderi, niciodată nefiind organizate doar de dragul de a fi organizate.

Activitățile de tip outdoor nu sunt activități de educației formală ce au loc în afara sălii de clasă, ci activități de educație nonformală, menite să familiarizeze copiii cu natura și să le formeze deprinderi și priceperi de cunoaștere prin experiență, bazându-se desigur pe cunoștințele dobândite în activitățile de educație formală. Durata unei activități outdoor este de regulă între 30 minute și 120 minute (în funcție de nivelul de vârstă al participanților se pot organiza runde suplimentare, vor fi puse condiții care cresc dificultatea activității).

În continuare prezint scenariul unei activități outdoor la grupa mijlocie; activitatea va fi organizată pe două compartimente:

- a) Jumătate se va desfășura în curtea grădiniței (unde se va derula ADP și ADE);
- b) Jumătate se va desfășura în sala de grupă (unde se va derula ALA₁ și ALA₂).

Întâlnirea de dimineață: „O zi de primăvară” va începe cu salutul: „Cercul mare îl formăm și frumos ne salutăm: „- Bună dimineața, copii!” urmând să salutăm pe rând fiecare copil, astfel se va realiza și **prezența**.

Se va trece la **Calendarul naturii**, unde se va stabili data: 24, ziua: vineri, luna: mai, anul: 2019, starea vremii se va face cu ajutorul cântecului: „Cum e vremea!”, după care vom avea o discuție despre anotimpul primăvara: aspecte specifice, îmbrăcăminte adecvată anotimpului prezentat.

Educatoarea le spune copiilor **noutatea zilei**, astăzi au venit în vizită trei fluturași: Fluturașul alb, Fluturașul galben și Fluturașul roșu care își vor forma echipele (echipa albă- cea a fluturașilor albi, echipa roșie- cea a fluturașilor roșii și echipa galbenă- cea a fluturașilor galbeni), apoi vom audia/asculta „**Povestea celor trei fluturi**” și împreună cu ei vom parcurge un traseu „**Drumul prieteniei**” care include elemente de mișcare (târâre pe palme și genunchi, mers în echilibru și săritura de pe loc).

Înainte de a spune povestea și a parcurge traseul, se va face **gimnastica de înviorare**, astfel, se pregătește organismul pentru efort prin variante de mers și alergare, se influențează selectiv aparatul locomotor prin exerciții specifice în cadrul gimnasticii de înviorare.

Preșcolarii, așezați în semicerc ascultă începutul poveștii „Povestea celor trei fluturi”, iar prin tranziția „Fluturașul meu” încep pregătirea organismului pentru efort și continuă cu influențarea selectivă a aparatului locomotor, apoi parcurgerea traseului „Drumul prieteniei”, ajutându-i pe fluturași să își găsească un adăpost deoarece a venit ploaia. Primii în parcurgerea traseului vor fi fluturașii galbeni, apoi fluturașii albi și apoi fluturașii roșii.

Se va demonstra de către educatoare modul de parcurgere a traseului:

- Vom intra în tunelul de gimnastică unde se va efectua târârea pe palme și genunchi.

La ieșire, vom întâlni o lea galbenă pe care fluturașii o roagă să îi găzduiască cât timp va ploua. Aceasta îl primește doar pe fluturașul galben deoarece fluturașul alb și fluturașul roșu nu seamănă cu ea. Aceștia îi mulțumesc, dar o refuză pentru că nu îi primește pe toți trei, deoarece ei sunt prieteni și nu se despart. Se va continua activitatea de educație fizică unde copiii vor merge în echilibru pe banca de gimnastică. Primii vor fi fluturașii albi, apoi fluturașii roșii și fluturașii galbeni. Ajungând la narcisă (albă), o roagă și pe aceasta să îi găzduiască până se oprește ploaia. Narcisa este de acord să îl primească doar pe fluturașul alb, deoarece doar el seamănă cu ea. Fluturașii o refuză și pe narcisă, spunându-i că ei nu se vor despărți pentru că sunt cei mai buni prieteni. Copiii continuă traseul „Drumul prieteniei”, prin săritură în lungime de pe loc, primii fiind fluturașii roșii, apoi fluturașii galbeni și fluturașii albi, până vor ajunge la mac, rugându-l și pe acesta să îi primească până se oprește ploaia. Macul este de acord să îl primească în floarea sa doar pe fluturașul roșu, deoarece doar el îi seamănă. Fluturașii, supărați, refuză și floarea de mac, spunându-i că ei sunt cei mai buni prieteni și nu se vor despărți. Soarele, văzând cât de uniți sunt fluturașii, a ieșit dintre nori, iar aceștia, fericiți și-au continuat joaca. După tranziția „Dacă vesel se trăiește”, ne vom juca jocul liniștitor: „**Cubul emoțiilor**”, unde copiii vor fi așezați în cerc și vor arunca cubul, vor recunoaște emoția pe care o exprimă fața copilului de pe cub și vor răspunde la întrebările educatoarei.

Prin tranziția „Unul după altul”, preșcolarii vor intra în sala de grupă. Astfel se trece la activitatea pe centrele de interes în funcție de culoare: grupa fluturașilor albi, grupa fluturașilor albaștri și grupa fluturașilor roșii.

Se explică activitatea pe grupuri mici:

Grupa fluturașilor albi (B) – copiii din acest grup vor trasa semne grafice pe linia punctată cu carioca, astfel decorându-și aripioarele de fluturaș sau coronița.

Grupa fluturașilor galbeni 2 (A) – preșcolarii din acest grup vor picta pe ață, decorând aripile fluturașului.

Grupa fluturașilor roșii 3 (Ș) – preșcolarii din acest grup vor recunoaște imaginile de pe jetoane și le vor așeza peste umbra potrivită, decorându-și astfel coronița.

Cu lucrările realizate la centre se va trece la jocul cu text și cântec: „Fluturașul și florile” care va face trecerea la jocul exercițiu „Orchestra fluturașilor” (ALA2)

Învățământul preșcolar poate fi considerat precursor al educației outdoor, având în vedere că activități formale, informale și nonformale se desfășoară în afara grădiniței dintotdeauna. Ceea ce este un plus în momentul de față este organizarea activităților de învățare în afara sălii de clasă de cele mai multe ori în momentul de față.

Bibliografie:

4. Ciolan, L. (2008), *Învățarea integrată, fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, București: Editura Polirom; □

5. Popescu, F. (2014), *Activitățile de tip outdoor-modalități de integrare în curriculum preșcolar*, R.Î.P. nr.1-2/2014 p.27-29;

6. *** (2010-2012), *Manual de educație outdoor -Liflong Learning Programme*;

➤ https://isj.sv.edu.ro/images/Docs/RED/2020/invatamante_prescolar/activitati_outdoor/Activitati_outdoor_Costiuc_Adriana.pdf

➤ <https://gradinitacastelulfermecatpitesti.ro/wp-content/uploads/2022/03/LUCRARILE-SIMPOZIONULUI-PRIMAVARA-ANOTIMPUL-RENASTERII-SI-AL-ACTIVITATILOR-OUTDOOR.pdf>

➤ https://isj.sv.edu.ro/images/Docs/RED/2020/invatamante_prescolar/activitati_outdoor/Educatia_outdoor_Chelaru_Elena.pdf

EDUCAȚIA OUTDOOR SAU DRUMUL SPRE PALAT

Profesor, Sălăgean Ștefan
Școala Gimnazială Tureac

Educația outdoor este actul prin care elevii ating anumite competențe, își formează anumite deprinderi și aptitudini, se substituie anumitor valori, dar nu în mediul formal, instituționalizat, care, pentru unii, acest mediu ar putea echivala cu o casă sărăcăcioasă în care are loc aceeași rutină zilnică timp de 5-6 ore, ci într-un mediu cu totul aparte, în care elementul principal poate să îl constituie aventura și învățarea prin descoperire. În acest mediu informal, plăcut, dorit, în care elevului i se poate crea impresia că educația este înlocuită cu aventura în general, și cu aventura cunoașterii în special, consider că se poate forma elevilor, mult mai ușor, competența de „a învăța să înveți”. Pentru că a forma această competență de „a învăța să înveți”, se poate șlefui atât de mult în mediul outdoor încât să devină o artă, iar procesul în sine o adevărată aventură pe calea cunoașterii.

Educația outdoor este dirijată de cadrul didactic, dar pusă în scenă de elevi, astfel că ei devin în același timp atât personajul principal, cât și regizorul „filmului” de aventură pe calea cunoașterii.

Dând frâu liber imaginației, cu ajutorul brainstorming-ului și a curiozității, fiecare elev își poate genera o nouă „interfață” – cea mai bună versiune a lui sau își poate proiecta drumul pe care va porni în călătoria cunoașterii. Pentru a ajunge unde? Bineînțeles la destinația dorită, adică el peste câțiva ani, copilul de azi, adultul de mâine, o personalitate complexă cu deprinderi pozitive formate, un individ aflat în competiție, nu neaparat cu ceilalți, ci cu sine în primul rând, capabil de o continuă autoperfecționare și adaptare la societate, pentru a putea cunoaște, înțelege și depăși cu succes problemele lumii contemporane, capabil să ofere soluții și alternative și să ia atitudine pentru a comata comportamentele nesănătoase sau deviate.

Absolventul de gimnaziu, de învățământ profesional sau liceal, pășește mai departe în viață, lăsând în urmă școala, care rămâne asemenea unei căsuțe modeste mai săracă decât înainte, după ce și-a împărțit zestrea copiilor ce se vor împrăști prin lume. Așa și școala, își ia rămas bun în fiecare an de la o nouă generație, după ce, pe parcursul mai multor ani, a împărțit generației respective, zestrea de cunoștințe. Dar, spre deosebire de modesta căsuță părintească, școala are capacitatea de a-și regenra continuu resursele și printr-un act didactic de calitate să poată oferi aceeași zestre și generațiilor viitoare.

Pășind în viață cu această zestre primită din școală, adică cu lada plină sau mai puțin plină de cunoștințe și cu diferite competențe formate, cu un profil al personalității conturat deja, cu toate aceste „materiale” pe care le are cu el, proaspătul absolvent își va construi viitorul palat, în care își va „domni” viața. În funcție de aceste „materiale” cu care a plecat din școală, fiecare își va putea construi propriul palat: unii din nisip, iar palatul acesta va fi la discreția forțelor naturii sau a celorlalți membrii ai comunității, alții din lemn, piatră, marmură, din aur sau din cleștar. Palatul pe care au reușit să îl construiască va fi dovada faptului ce fel de personalități, marcante sau șterse, ale societății, au devenit. Iar liantul prin care aceste „materiale” au fost îmbinate pentru a construi acest palat, consider că este educația outdoor, educație care continuă și dincolo de porțile școlii, pe tot parcursul vieții.

Spuneam mai sus că educația outdoor este o aventură spre calea cunoașterii, dar care influențează categoric profilul de formare al absolventului.

În calitate de profesor, în general, care am reușit de am implicat elevii diferitelor generații într-un număr însemnat de activități outdoor, și în calitate de profesor de istorie, în special, îmi permit să compar această aventură a cunoașterii generată cu succes prin

activitățile outdoor, cu aventura argonauților porniți pe mare, alături de Iason din Iolcos, pentru a ajunge undeva în Caucaz, pentru a-i cere – regelui Aietes [sau Aieles], considerat feciorul Soarelui, adică al mărețului zeu Helios, - sau pentru a-i lua, dacă nu o va da de bunăvoie, lâna cu firele de aur. Această lâna cu fire de aur, prin analogie cu condiția de elev, o putem considera ca fiind competențele pe care elevii cred că și le-au însușit și le stăpânesc, atunci când încheie învățământul gimnazial, profesional sau liceal, și pleacă mai departe, nu pe mare cu corabia Argo, ci în marea călătorie a vieții.

În activitatea didactică, după cum spuneam mai sus, am pus mereu accentul pe educația outdoor și o să prezint în continuare câteva exemple: În anul școlar 2012-2013 am plecat cu un grup de 11 elevi în Parcul Național Munții Călimani, cu cortul, trei zile și două nopți, o adevărată aventură prin care elevii au învățat să se conecteze cu natura, au reușit să își învingă teama că nu vor fi în stare să facă față acestei provocări și poate că unii dintre ei au deprins și beneficiile acestei frumoase provocări a mersului pe munte; Muntele fiind de asemenea un palat peste care soarele își scaldă razele și nu toată lumea poată să simtă energia oferită de natură – acolo sus pe munte – și cu care omul să se încarce, decât omul cu suflet bun și privirea senină.

La nivelul Școlii Gimnaziale Tiha-Bârgăului, în ianuarie 2023, în calitate de director al instituției, am sărbătorit împlinirea celor 164 de ani de la Unirea Principatelor, direct din Piața Unirii din Focșani, luând parte la un eveniment sportiv și cultural, denumit generic Maratonul Unirii și organizat de către domnul colonel în rezervă, Ilie Roșu, având alături de mine 3 elevi de la structura Școala Gimnazială Mureșenii-Bârgăului și îi amintesc aici cu numele: Tomoroga Robert Gabriel (clasa a VII-a), fratele său, Tomoroga Alexandru Sebastian și verișorul lor, Tomoroga Gabriel (ultimii doi elevi în clasa a a VI-a). Copiii au alergat simbolic, cu câte un steag în mână, trecând de mai multe ori Milcovul, râul care reprezenta până la 1859 granița dintre Moldova și Țara Românească. Fiecare dintre cei 3 elevi a parcurs un traseu de aproximativ 21 de kilometri. S-a plecat din Piața Unirii din Focșani până la monumentul Eroilor din Odobești și s-a revenit la Focșani, mai întâi s-a vizitat Mausoleul Eroilor din Focșani, apoi activitatea s-a încheiat în Piața Unirii din Focșani, unde fiecare elev a fost recompensat cu câte o medalie, o diplomă, o cupă simbolică și un fular tricolor. A fost o zi minunată, în care, împreună cu cei 3 elevi, am sărbătorit într-un mod mai aparte 164 de ani de la Unirea Principatelor Române.

În continuare am să prezint modul prin care am încercat eu, ca și profesor de istorie, să creez în rândul elevilor mei sentimentul cinstirii eroilor.

În 17 mai 2018 am participat pentru al cincilea an consecutiv la comemorarea Eroilor din Muntele Grui din masivul Călimani. În fiecare din acești cinci ani am urcat muntele Grui la aproximativ 1.800 m pentru a participa de Ziua Eroilor - și totodată Ziua Înălțării Domnului – la slujba de comemorare a celor 60 de soldați români căzuți aici în Primul Război Mondial. De fiecare dată am luat cu mine câte 3-4 elevi de-ai mei de la școală, în primii patru ani au fost elevi de la Școala Gimnazială Tureac, județul Bistrița-Năsăud. În anul 2016 am luat-o și pe fiica mea, Ștefania, care avea doar cinci ani și jumătate și care a rămas profund impresionată de povestea celor 60 de Eroii căzuți acolo, poveste pe care am s-o prezint puțin mai târziu.

În anul 2018 în data de 17 mai am urcat însoțit de patru elevi (două fete de la Școala Gimnazială Nușeni, pe care am coordonat-o și doi băieți de la școala din Cociu, o structură a Școlii Gimnaziale Șintereag, cu care școala din Nușeni derula un parteneriat; ambele școli fiind din județul Bistrița-Năsăud).

În fiecare an, așa cum se vede în imagine, în semn de respect față de Eroii noștri, am urcat cu o coroană de flori, pe care am depus-o acolo la monument; anul trecut noi am depus două coroane, câte una din partea fiecărei școli.

După ce au asistat la ceremonii și au depus câte o coroană de flori din partea fiecărei școli – așa cum vedem în imagini, cei patru elevi, odată întorși acasă au povestit colegilor și profesorilor momentele impresionante de care au avut parte – inclusiv șansa de a urca după slujba religioasă, pe vârful Pietrosul Călimani la 2.100 m, unde omul se simte mai aproape de Dumnezeu și de unde se vede lumea deschisă ca o carte de geografie, în cele patru zări, până acolo cât ochiul poate să cuprindă. De asemenea au împărtășit și povestea celor 60 de militari, căzuți pe Gruși, în luptele din Primul Război Mondial, așa cum au auzit-o de la cei prezenți acolo (localnici).

PREMISELE DEZVOLTĂRII UNEI PERSONALITĂȚI COMPETITIVE PRIN EDUCAȚIA OUTDOOR

Profesor, Sârb Adela Ana
Liceul Tehnologic Telciu
Liceul Economic Năsăud
Județul Bistrița-Năsăud

Educația este un proces intens și important, care este în continuă dezvoltare. Cred că educația outdoor este o metodă nouă de predare nonformală care a început să apară și în sistemul de învățământ românesc.

Educația outdoor oferă o învățare într-un mediu plăcut, relaxant și liber, în care elevii nu sunt constrânși de sala de clasă și pot să își exprime liber ideile și să creeze o relație puternică între elevi sau între elevi și profesori.

De asemenea, educația outdoor dezvoltă și spiritul de echipă, relația dintre elevi, care duce la creșterea gradului de participare activă la procesul de învățare. O altă importanță a educației outdoor este dată de creșterea beneficiilor fizice, emoționale și mentale atât ale elevilor, cât și ale profesorilor. Această educație dezvoltă o serie de nevoi, precum: nevoia de a fi respectabil, nevoia de a te simți în siguranță, nevoia de a fi activ, nevoia de a fi integrat social.

Educația outdoor se bazează mult pe participarea activă, care se desfășoară în aer liber, având un cadru și un conținut lejer de învățare, folosind metode care stimulează implicarea și participarea la activități, iar procesul de învățare este orientat spre participant.

Educația outdoor se îmbină cel mai bine cu educația nonformală, adică cu învățarea continuă și benefică, fiind o învățare pe tot parcursul vieții. Această învățare ajută elevii să aprecieze mediul înconjurător și legătura lor cu acesta. Totodată, îi pregătește pe elevi pentru experiențele viitoare din viața lor.

Educația în aer liber este considerată a fi mult mai motivantă și cu un impact mult mai puternic asupra procesului de învățare în rândul elevilor.

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- dezvoltarea abilităților socio-personale: dezvoltarea și ameliorarea relațiilor sociale, îmbunătățirea spiritului de echipă etc.;
- dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare și evaluare;
- dezvoltarea unui cadru stimulativ de învățare;
- oferirea unui mediu relaxant și motivant în obținerea rezultatelor propuse.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura. Este binecunoscut faptul că protecția mediului înconjurător a devenit o problemă de importanță globală, iar conștientizarea acesteia trebuie începută de la noua generație, prin educarea copiilor și prin schimbarea atitudinii față de mediul înconjurător. Termenul de educație outdoor poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură etc.

De asemenea, educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți. În acest sens, învățarea în aer liber este mult mai interactivă, chiar și pentru elevii cu un nivel scăzut la învățătură, ei devenind mult mai motivați, dezvoltând, de asemenea, o competență competitivă cu colegii de clasă.

Elevii devin mult mai interesați de ore și de competiția dintre ei, deoarece cadrul de învățare în aer liber le dezvoltă alte abilități ale dezvoltării personale. Toți elevii sunt încurajați să participe la toate activitățile desfășurate în școală.

Educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens, oferind, cum am mai spus, un climat diferit de învățare ce permite elevilor, care prezintă dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați și mult mai capabili.

Atât educația nonformală, cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală, cu scopul de a crește efectele procesului de învățare, tendința actuală fiind aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că, încorporate, ele conduc la un sistem educativ mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și, cel mai important, actul educațional se adresează, în aceeași măsură, și celor care o implementează (profesorii), și celor care fac obiectul învățării (elevii).

În concluzie, educația outdoor încurajează educația în funcție de nevoile existente, bazată pe programe axate pe sănătate și pe educație fizică, știința mediului, management și psihologie, care pot contribui la creșterea nivelului de bunăstare al elevilor.

Bibliografie:

1. Henriella, Torkos, *Dezvoltarea competențelor transversale prin educația outdoor*, Editura Presa Universitară Clujeană, 2021;
2. *Manual de Educație Outdoor – Outdoor Education Manual Eco-Edu Rhetoric Manual Project*, Consiliul Local Cătunele.

EDUCAȚIA OUTDOOR – ÎNVĂȚAREA ÎN AER LIBER

Învățător itinerant, Silveșan Tatiana,
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Beclean

Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă și pe înțelesul tuturor, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative.

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal.

Educația outdoor se definește ca fiind suma acțiunilor întreprinse de personal calificat, în principal educatori, într-un mediu natural, folosind metode experiențiale pentru a produce schimbări la nivelul abilităților intelectuale, fizice inter și intrapersonale și al comportamentului față de mediu.

În educația outdoor, copilul învață în mod practic, activ, prin experiențe personale la care mai apoi reflectă, pentru a extrage învățături. Acest mod de învățare, caracteristic educației outdoor, este unul experiențial. Întrucât acest tip de educație are loc în cadrul unui proces elaborat, are la bază ținte/obiective care se realizează prin activități structurate și organizate în timpul programului școlar și conduce la rezultate dezirabile, tinde și poate să facă parte integrantă a educației formale.

La „noi”, dacă sunt organizate activități de tip outdoor, de cele mai multe ori sunt reduse la plimbări în natură și ecologizarea unor spații verzi din apropierea școlii, la plantat puieți, adunat frunze, castane sau conuri, excursii la monumente istorice, jocul liber sau organizat în curtea școlii ori în parcul din vecinătatea instituției sau poate dacă timpul permite se mută mobilierul din sala de clasă în curte și se desfășoară acolo activitatea în stil tradițional.

De ce activități outdoor?

Este timpul să conștientizăm beneficiile și facilitățile acestui tip de educație, „să părăsim prisma” instituției/ clădirii pentru a ne aventura cu puțină creativitate și imaginație în natura ce încă ne înconjoară, „să rupem barierele” înălțate de rutină, indiferență, comoditate și uneori de necunoaștere, și, să oferim copiilor noștri o alternativă interesantă și mai atractivă. Mediul preșcolar oferă posibilitatea realizării în bune condiții a educației outdoor. Ținând seama de faptul că bucuria de a învăța determină o stare de bine a copilului, cadrul didactic trebuie să ofere multiple ocazii pentru a trezi în copii plăcerea de a învăța și de a se simți bine în climatul educațional creat. Activitățile de tip outdoor reprezintă oportunități atât pentru producerea unei stări emoționale ce favorizează învățarea, cât și o modalitate de a forma, consolida sau exersa deprinderi și cunoștințe pe domeniile de activitate.

Dintre beneficiile și facilitățile oferite de activitățile de tip outdoor putem evidenția următoarele:

➤ Activitățile outdoor vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar/integrat.

➤ Fiecare activitate în parte are rolul de a aduce copilului experiențe noi, de a-l pune în situația de a găsi soluții singur sau de a aduce copilul în situația de a conlucra cu coechipierii pentru a ajunge la rezultatul dorit.

➤ Activitățile outdoor contribuie la completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor școlarilor, la organizarea rațională a activităților copiilor.

➤ Spre deosebire de învățământul tradițional, activitățile outdoor preferă formele deschise de muncă și activitate; în loc să stea liniștiți și să lucreze pasiv-receptiv, copiii au voie să se deplaseze și să dobândească cunoștințe la prima mână.

➤ Prin activitățile outdoor copiii au posibilitatea de a-și structura propria analiză, confruntându-se cu noi și noi situații și construindu-și noi informații pe cunoștințele deja dobândite.

➤ Activitățile outdoor oferă posibilitatea plasării în cadrul vieții cotidiene a elementelor pe care copiii le învață la grupă, dezvoltarea spiritului practic și adaptarea la situațiile concrete de viață.

➤ Prin activitățile outdoor copiii se raportează la mediu și învață să reflecteze asupra a ceea ce îi înconjoară.

➤ Activitățile outdoor înlocuiesc cărțile, planșele și alte materiale ilustrative axându-se pe dezvoltarea simțurilor, mișcare și acțiuni cu materiale concrete din mediul specific.

➤ Prin activitățile outdoor gândirea divergentă (creativitatea) și cea convergentă (soluționarea problemelor) sunt stimulate în aceeași măsură.

➤ Activitățile outdoor implică colaborarea cu ceilalți copii în scopul atingerii telurilor (încercare, realizare, explicare, cooperare, joc).

➤ Din punct de vedere pedagogic, activitățile outdoor facilitează învățarea constructivă și exploatarea mai eficientă a resurselor temporale și personale și implică angajament, participare și activitate din partea copiilor.

➤ Prin activitățile outdoor copiii obțin cunoștințe și competențe de durată.

În cazul copiilor aceasta înseamnă stimulare, constatare, asociere, precum și corectarea și dezvoltarea competențelor lingvistice, deoarece copii beneficiază de posibilitatea utilizării continue a expresiilor verbale în scopul adresării de întrebări, de afirmare a concluziilor și pentru prezentarea rezultatelor activităților comune desfășurate în cadrul grupului.

Așadar, în sens larg am putea spune ca Educația Outdoor reprezintă procesul educațional, indiferent de subiectul predat/învățat, care are loc într-un cadru natural. În cadrul acestui proces de învățare adultul, cadrul didactic/ educatorul, joacă un rol semnificativ: sursă de impulsivitate, observator, creator al condițiilor de învățare, pedagog care se concentrează pe procesul de gândire și de învățare al copiilor și care încurajează schimbul de experiențe

Închei prin a stabili locul și rolul educației de tip outdoor în sistemul de învățământ, așa cum îl vede pedagogul Constantin Cucoș: „Educația din școală rămâne săracită dacă nu este complementată de ceea ce se poate adăuga dinafara perimetrului ei; Educația de tip outdoor nu eclipsează educația din sala de clasă, ci îi imprimă o altă demnitate și consistență. Este o formă de stimulare și „împlinire” a ei, prin extensiuni, aplicații, prefațări de noi căutări. O școală inovativă va prelua și integra, în modul ei specific, astfel de situații, le va face aliat, sursă de revigorare, de întărire, de extensiune a ariei ei de acțiune. Și asta, pentru binele școlii și al celor care intră în ea, deopotrivă!” [3, p.3].

Bibliografie:

1. Baze teoretice ale Educației Outdoor. Disponibil: <http://outdoorlife.ro>.
2. Cucoș C. Doxologia, decembrie 2012.
3. Ionescu M., Radu, I. (coord). Didactica Modernă. Cluj Napoca: Editura Dacia, 2001.
4. Manual de educație outdoor - Lifelong Learning Programme 2010-2012. Disponibil: <http://www.slideshare.net/primariacatunele/manual-114>

SUNT UNIC, ȘTIU SĂ-MI PETREC TIMPUL ÎNTR-UN MOD PLĂCUT!

Profesor, ȘINAR VALER-CRISTIAN
Școala Gimnazială „Grigore Silași” Beclean

Educația în aer liber este considerată a fi mult mai motivantă, stimulativă și cu un impact mai puternic asupra procesului de învățare în rândul elevilor. Pentru a înțelege mai bine ce aduce nou educația outdoor procesului de predare-învățare, vom face o scurtă incursiune a formelor de educație existente

Educația formală este acel tip de educație care operează într-o instituție reglementată de norme și reguli numită școală, iar printre caracteristici regăsim: este instituționalizată, ierarhizată; supraveghează cadrul în care se desfășoară procesul de educație impune reguli și norme; este gradată cronologic (de la educația primară până la educația universitară); organizată și condusă de la centru (Ministerul Educației); evaluarea este realizată de către profesor; utilizează metode puțin participative, autoritatea și disciplina sunt impuse prin constrângere, relația profesor-elev este formală.

Educația informală se realizează prin învățare de-a lungul vieții, fiecare individ își formează atitudini, valori, deprinderi din experiența cotidiană, folosind resursele educative din mediul în care trăiește - de la familie și vecini, de la locul de joacă, de la magazin, de la bibliotecă sau din mass-media. Aceasta se realizează individual sau prin interacțiuni cu membrii comunității fără a fi planificată, ajutându-i pe oameni să învețe oricând și oriunde.

Educația nonformală nu se traduce ca o activitate lipsită de un efect formativ, ci trebuie înțeleasă ca o realitate educațională mai puțin formalizată. Conceptul de educație nonformală este asociat conceptului de *învățare pe tot parcursul vieții*. Evaluarea în cadrul educației nonformale este realizată de cel care învață, iar abordarea multi-disciplinară a procesului de învățare, ajută oamenii să înțeleagă și să aprecieze mediului și legătura lor cu acesta. Pregătește elevii pentru un viitor durabil, analizează problemele pe termen lung. Printre caracteristici relevăm următoarele: metodele folosite sunt axate pe participarea activă; metoda este un mijloc prin care sunt îndeplinite obiectivele unei activități - jocul este o metodă des folosită; răspunde la întrebarea *Cum?*; cei mai importanți furnizori de educație nonformală sunt ONG-urile.

Dintre toate aceste forme, educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea nonformală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Atât educația nonformală cât și educația outdoor pot fi integrate cu succes în educația formală cu scopul de a maximiza efectele procesului de învățare, tendința actuală este aceea de amplificare a celor două forme, mai ales pentru faptul că încorporate, ele conduc la un sistem educativ mult mai valoros din punct de vedere al calității, produc avantaje pe termen lung, permit acoperirea unei game largi de discipline și cel mai important, actul educațional se axează în aceeași măsură și celor care o implementează - profesorii și celor care fac obiectul învățării - elevii.

Educația formală are meritul de a fi organizată și structurată, încorporând o paletă întreagă de informații și cunoștințe de care are nevoie un individ în formarea sa educațională, educația informală vine în sprijinul educației formale și asigură procesul de învățare oricând și

oriunde, pe tot parcursul vieții, educația non-formală vine cu acele elemente de natură să satisfacă nevoile unui individ de natură, psihică, socială, emoțională prin diferite metode interactive, participative, iar educația outdoor *scoate la aer* cele trei forme de educație, le revigorează, le adaugă prospețime și își extinde acțiunea benefică în diferite domenii.

Am ales desfășurarea unui proiect educațional specific educației outdoor la clasa pregătitoare și I ca o extindere sub aspectul conținuturilor la educație fizică, deoarece am plecat de la ideea că e mai bine pentru copii să înțeleagă de mici că folosirea în mod corect a timpului liber nu înseamnă numai televizor, calculator sau diferite jocuri statice, ci un mod de a-ți petrece timpul liber prin mișcare, prin jocuri în aer liber, prin ieșirea în natură. Deprinderile elementare de a ne petrece timpul liber afară trebuie implementate de la cea mai fragedă vârstă pentru a putea pătrunde cât mai adânc în modul de viață cotidian. Metodele pe care le-am ales îmbracă o formă cât mai naturală și mai firească. Educația outdoor și educația pentru timpul liber trebuie să înceapă devreme, ciclul achizițiilor fundamentale, să-i învățăm pe copii să fie descoperitori, să privească, să asculte, să exerseze, să mobilizeze vibrațiile inimii descoperind și prețuind comorile ascunse, iar cunoștințele și deprinderile formate să constituie piatra de temelie a educației pentru timpul liber, care să devină o componentă importantă a educației permanente.

În acest sens, ne-am propus o planificare a activităților desfășurate pe perioada unui an școlar, care să completeze cunoștințele activităților din trunchiul comun și prin care am selectat acele teme care prezintă interes deosebit și care îl implică pe copil, teme care se pot realiza la timpul și momentul potrivit prin mijloace cum ar fi: plimbări, vizite, de educație fizică, practice.

Obiectivele proiectului au fost următoarele:

1. Cunoașterea noțiunilor legate de petrecerea timpului liber afară în vederea dezvoltării armonioase a personalității;
2. Cunoașterea și însușirea modalităților diverse de organizare și petrecere a timpului liber în natură;
3. Transmiterea de informații despre modalități de petrecere a timpului liber în natură, dezvoltarea simțului timpului în asociație cu activitatea obișnuită;
4. Inițierea, susținerea și dezvoltarea comportamentului ludic;
5. Achiziționarea de elemente ale unor jocuri de mișcare, sportive și ale diverselor tipuri de dans;
6. Dezvoltarea abilității de a intra în relații cu cei din jur, adaptarea la diferite contexte sociale;
7. Formarea unui stil de viață civilizat.

Planificarea activităților a fost realizată lunar în funcție de interesele elevilor:

Octombrie: Elaborarea proiectului la nivelul unității, alegerea temei în funcție de interesele copiilor, stabilirea obiectivelor, a resurselor și a partenerilor.

Noiembrie: „Micul ecologist!”

Decembrie: „Ce pot face în week-end?”

Ianuarie: „Ceasul” – cât timp alocă televizorului, calculatorului?

Februarie: „Mă joc cu prietenii mei – învăț să-mi înving teama, lipsa de încredere în forțele proprii, perseverența, spiritul colectiv”.

Martie: „Dansez – îmi dezvolt simțul pentru frumos!” – dansuri tematice, gimnastică, dansuri sportive.

Aprilie: „Hai la joacă afară!” – jocuri în aer liber cu mingea, coarda, elasticul, sărituri.

Mai 2006: „Plecăm în excursie!”

Iunie: Evaluarea proiectului – Masă rotundă cu tema „Eu sunt unic, știu să-mi petrec timpul liber într-un mod plăcut!”

Proiectul s-a desfășurat în fiecare lună a anului școlar. În fiecare lună, o oră din programul zilnic va avea ca temă de desfășurare o subtemă din cadrul proiectului.

Pe baza observației spontane am putut remarca următoarele aspecte:

- implicarea copiilor în activitățile unde mișcarea este principalul element duce la rezultate intelectuale mai bune;
- realizarea de activități integrate în carere alternarea dintre activitățile statice și cele dinamice este în concordanță cu particularitățile individuale ale copiilor, duce la conturarea clară a personalității acestora;
- faptul că elevii cunosc finalitatea proiectului îi face mai dornici să o obțină;
- implicarea directă a copilului în acest gen de activități îl face încrezător în propriile puteri, sigur pe sine și dezinvolt;
- competiția între grupe îi face mai atenți, stăpâni pe sine, este evidentă acum apartenența la un anumit grup;
- întâlnirile cu specialiștii au rezultate bune și foarte bune; din discuțiile purtate cu părinții se poate observa că televizorul și calculatorul le ocupă copiilor tot mai puțin timp;
- atitudinea elevilor față de activitățile desfășurate la școală se schimbă, acest lucru datorându-se libertății pe care aceștia o au în mișcare.

Am încercat să observăm comportamentul preșcolarilor în fiecare zi în care am desfășurat proiectul.

Decembrie - Această activitate am realizat-o împreună cu părinții și am început prin explicarea cuvântului week-end, prin discutarea lucrurilor pe care copiii le fac în această perioadă de timp. Am concluzionat că privitul la televizor și jocul pe calculator sunt dăunătoare și am încercat să găsim împreună alte modalități de petrecere a timpului liber, modalități care să ne ajute să ne dezvoltăm fizic și psihic armonios. Activitatea s-a desfășurat fără pauză, fără a-i obliga pe copii să stea pe scaun sau în bănci. În momentul plecării la plimbare, copiii au încercat să se îmbrace singuri (în mare parte au reușit). Am vizitat locurile în care putem să ne jucăm atunci când suntem acasă: parcuri, spații special amenajate în apropierea locuinței. Întorși la școală am realizat un „Calendar al săptămânii”, în care activitățile dinamice să alterneze cu cele statice, scoțând în evidență faptul că atât mișcarea cât și odihna ne ajută să ne dezvoltăm.

Ianuarie - A doua activitate din cadrul proiectului am dorit să o completeze pe prima și să întărească rolul mișcării și al odihnei în viața preșcolarilor. Întâlnirea cu specialiștii a fost interesantă, elevii știau că televizorul, telefonul și calculatorul sunt factori dăunători, dar acum au aflat de la specialiști care sunt urmările folosirii acestora într-un interval de timp foarte mare. Împreună cu specialiștii, copiii au stabilit pe calendar emisiunile pe care le vor urmări la televizor. De asemenea s-au precizat și unele lucruri legate de igiena și sănătatea copiilor, cum ar fi: gimnastica de înviorare, spălatul pe față, pe dinți, baia, igiena hainelor, a locuinței etc.

Februarie - deși este iarnă, ne putem juca lejer afară. Prin jocurile propuse am încercat să scoatem în evidență cooperarea, spiritul de echipă, combativitatea, perseverența, curajul și îndemânarea. Jocurile propuse sunt practicate atunci când timpul este friguros. Copiii au fost încântați de faptul că pot câștiga, dar i-am învățat că a pierde nu este rușinos. Ca să câștigi trebuie să fii atent, perseverent și să reușești să faci ceea ce ți-ai propus. Am pus accentul în special pe cinste în practicarea acestor jocuri.

Martie. - Pentru o bună dezvoltare psihică și fizică am considerat că este necesar să le dezvolt copiilor simțul pentru frumos, pentru armonia mișcărilor. Vizita la Clubul elevilor a avut un rol important. Demonstrația copiilor care frecventau clubul a fost deosebită așa că mulți dintre elevi au dorit ca în timpul liber să practice activități de acest gen.

Aprilie - Primăvara și vara oferta de jocuri de mișcare în aer liber crește. Am atras copiilor atenția în special la jocurile sportive de handbal și fotbal. Exercițiile cu coarda și mingea le dezvoltă de asemenea coordonarea, îndemânarea, viteza de reacție, forța atât în membrele superioare cât și în cele inferioare.

Mai - Prin activitățile desfășurate am încercat să dezvolt la elevii clasei pregătitoare C și I A simțul răspunderii pentru propriile acțiuni, dezvoltarea încrederii în acțiunile proprii precum și spiritul de apartenență la grup. S-a reliefat faptul că putem să ne descurcăm singuri, departe de părinți, aflând lucruri noi despre realizarea unui bagaj cu minimum de lucruri necesare pentru a ne îmbrăca, pentru a ne face igiena personală și pentru a ne alimenta. Cu ceea ce am realizat în sala de clasă am plecat la râul Someș unde ne-am jucat și am pescuit. Pescuitul este un mod de relaxare pentru organism atunci când acesta a fost suprasolicitat. Am încercat să dezvolt copiilor răbdarea, îndemânarea, curajul, încrederea în forțele proprii.

Ca urmare a desfășurării activităților cuprinse în proiectul educațional am constatat următoarele:

- spațiul nu satisface nevoia de mișcare a copiilor;
- bagajul de cunoștințe, priceperi și deprinderi motrice al copiilor din ziua de astăzi este foarte redus;
- percepțiile spațio-temporale sunt foarte slabe;
- mediul familial nu se ocupă de dezvoltarea fizică armonioasă a copiilor;
- slaba rezistență a copiilor față de boli;
- numărul de două ore de educație fizică săptămânal este insuficient pentru realizarea obiectivelor generale ale educației fizice în ciclul primar și a celor psiho-motorii și fizice;
- prin abordarea frecventă a jocurilor de mișcare în aer liber, am constatat o atenuare substanțială a acestor deficiențe.

Un aspect important remarcat pe parcursul derulării proiectului educațional este acela că educația outdoor poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al copilului. Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, de a fi inclus social, de a fi activ și responsabil, de a te simți în siguranță cu tine și cu ceilalți. Doar în această manieră copiii de astăzi vor deveni tineri capabili de inserție în societatea de mâine, care este într-o permanentă schimbare.

Bibliografie:

1. Bucică, L., Bran, D. L., Caranda, D., Turan, N. (Coord.) (f. d.). *Manual de educație outdoor*.

ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

Profesor învățământ preșcolar, ȘINAR VIOLETA-CRISTINA

Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura

Grădinița cu Program Prelungit „Albă ca Zăpada” Beclean

Într-o societate în care tehnologia progresează cu o viteză amețitoare, copiii sunt asaltați de la cele mai fragede vârste de adevărate avalanșe de informații. Științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură. În ideea de întoarcere la natură s-a luat decizia la Consfătuirea națională de la Piatra Neamț (învățământ preprimar), ca întreaga activitate metodică desfășurată în anul școlar 2013-2014 la nivel de grădinițe să se bazeze pe educația outdoor.

„Există mai mult în tine decât crezi!”, era motto-ul după care se ghida Kurt Hahn, fondatorul primei școli de Educație Experiențială Outdoor – Outward Bound – în 1941. În opinia lui, societatea modernă suferea de câteva „boli”, acestea apărând ca revers negativ al evoluției tehnologiei: declinul condiției fizice, al spiritului de antreprenoriat, al imaginației, creativității și abilităților practice, al autodisciplinării și al compasiunii interumane. Modelul educațional din școala lui Hahn putea fi sintetizat în următorul citat: „Consider că principala sarcină a educației este să asigure supraviețuirea următoarelor calități: o curiozitate inovatoare, o voință invincibilă, tenacitate în atingerea țelului, lepădare de sine și deasupra tuturor: compasiune!”.

Educația Outdoor (EO) reprezintă suma acțiunilor întreprinse de personal calificat (traineri, formatori, profesori, instructori) într-un mediu natural/sălbatic, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul participanților. EO reprezintă procesul educațional, indiferent de subiectul predat/învățat, care are loc într-un cadru natural. EO are un caracter nonformal, urmărește schimbările vizibile la nivel comportamental, se desfășoară în natură, se pregătește în prealabil pentru a se asigura securitatea, se învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale, la care mai apoi reflectă pentru a extrage învățăturile – experiențiale; se adresează tuturor celor trei nivele de învățare: nivelul acumulărilor de cunoștințe, nivelul deprinderilor fizice și cel al individualizării unor trăsături de comportament și presupune ca procesul de predare - învățare - formare să se petreacă în afara școlii, respectiv în natură și spații culturale.

Educația în aer liber este o formă organizată de învățământ care se desfășoară în aer liber, tratează despre și pregătește pentru - viața în aer liber. Scopurile uzuale ale educației în aer liber sunt: învățarea modului de învingere a greutăților; dezvoltarea personală și îmbunătățirea relațiilor sociale; dezvoltarea unei relații mai strânse cu mediul înconjurător. Ea se bazează pe filozofia, teoria și practica educației experiențiale și a educației ecologice, dezvoltând la elevi înțelegerea și aprecierea de sine, a celor din jur și a lumii naturale. Un program de educație în aer liber poate aplica aceste scopuri de exemplu la: predarea competențelor de supraviețuire în sălbăticie; îmbunătățirea capacității de rezolvare problemelor; scăderea recidivei la delicvenți; îmbunătățirea muncii în echipă; dezvoltarea competențelor de conducere (leadership); înțelegerea și compasiunea pentru mediul înconjurător; promovarea spiritualității.

Educația în aer liber se realizează cu ajutorul experiențelor programate, care se desfășoară într-un singur loc (rezidențial), sau în cursul unor călătorii. Elevii iau parte la diverse întâmplări (de fapt evenimente mai mult și mai puțin aventuroase pregătite de educatori), care pun în general probleme a căror rezolvare stimulează creativitatea

participanților și îi obligă la colaborare între ei. Pentru astfel de experiențe educative se folosesc: drumeții cu cortul, alpinism, deplasări cu bărci, activități în parcuri de aventură, jocuri de grup. Educația în aer liber este adeseori confundată cu o serie de activități înrudite, care se bazează toate pe folosirea aventurilor (programate): educație, terapie, turism. Totuși, educația în aer liber are în centrul preocupărilor sale desfășurarea în aer liber; educația cu ajutorul aventurii se preocupă mai mult de latura aventuroasă a experiențelor educative; iar educația ecologică se concentrează mai mult pe protecția mediului.

Metodologia organizării și desfășurării activităților de tip outdoor.

Format – În ce cadru învăț? – Educația pe care o primim în instituțiile de învățământ clasice (Grădinițe, Școli, Universități) este una de tip formal. Programele de Educație Outdoor se desfășoară în natură și finalitatea acestora nu o reprezintă atestările de tipul certificatelor și diplomelor, ci schimbările vizibile produse la nivelul comportamentului participanților. Din acest motiv, Educația Outdoor are un caracter nonformal.

Tip de învățare – Cum învăț? – De cele mai multe ori educația primită la școală are un aspect pur teoretic, cognitiv. Nici nu-i de mirare când un profesor are de urmat o programă foarte încărcată și prea puțin timp la dispoziție ca s-o predea la 30 de elevi, preșcolari deodată. În Educația Outdoor elevul învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale la care mai apoi reflectă pentru a extrage învățăturile. Acest mod de învățare, caracteristic Educației Outdoor, se numește experiențial – Înveți cu creierul, mâinile și inima!

Un vechi proverb chinezesc accentuează eficiența Educației Experiențiale: „Ce aud – Uit, Ce văd – Îmi amintesc, Ce fac – Înțeleg”. Un studiu mai modern spune că: „Ne amintim 20 % din ceea ce auzim, 30 % din ceea ce vedem și 90 % din ceea ce facem.” Ciclul învățării experiențiale a fost studiat și schițat de David Kolb: Procesul Educației Outdoor poate fi sintetizat în următoarea frază: participantul este plasat într-un mediu fizic și social unic, mai apoi primește un set de provocări și probleme care într-o primă fază duc la apariția stresului, însă mai apoi, prin perseverență, abilități și competențe învățate, acestea sunt rezolvate, acest fapt determinând autocunoașterea și dezvoltarea personalității.

Obiective – Ce învăț? – Educația Outdoor se adresează tuturor celor trei nivele de învățare: nivelul acumulărilor de cunoștințe (cognitiv), nivelul deprinderilor fizice (motric) și cel al individualizării unor trăsături de comportament (afectiv).

În funcție de activitățile alese, obiectivele unui program de Educație Outdoor pot face parte din oricare aceste trei categorii. Astfel, elevii pot învăța mai multe lucruri despre: mediul înconjurător în care ne desfășurăm activitatea, relațiile dintre componentele acestuia și cum pot să-și aducă aportul la protecția lui; propria persoană, propriile limite și cum le pot depăși; comunicarea și colaborarea eficace în cadrul unui grup; noțiuni elementare în sporturi montane (alpinism, trekking, mountainbike, ski, snowboard, orientare, tir cu arcul, parapantă, etc.)

Scopul urmărit de instructorii outdoor în discuțiile de la finalul unei activități – Debriefing - este de a dezvolta personalitatea fiecărui elev, preșcolar într-unul din următoarele domenii: creativitate, disciplină, încredere în sine, gândire practică, management de proiect, rezolvarea de probleme, munca în echipă, protecția mediului, luarea deciziilor, asertivitatea, motivație, comunicare. În continuare voi prezenta câteva exemple de bune practici:

Găsește-ți copacul! - se formează perechi; unul dintre coechipieri este legat la ochi, apoi condus de perechea sa în apropierea unui arbore; cel legat la ochi trebuie să atingă tulpina arborelui și să „rețină” cât mai multe detalii despre „arborele său”; este condus la punctul de plecare, dezlegat la ochi și trimis să - și identifice arborele; rolurile se schimbă. Constituirea echipelor și conceperea unui nume, a unui blazon, al echipelor, pe tricouri cu spary, pe foi cu markere, etc. Obiective: spiritul de echipă, identitatea echipei, punerea în relațiile pe care ne interesează, creativitate, distracție.

Să ducem balonul! Se vor forma două sau mai multe echipe. Fiecare echipă se va așeza în cerc. Li se vor da câte un ghem de sfoară foarte lung. Participanții îl vor arunca de la unul la altul. Odată formată rețeaua, se va așeza un balon în centru pe care aceștia trebuie să-l ducă pe o anumită distanță, de exemplu 10 m. Se vor organiza trei runde și evident, va fi o echipă câștigătoare. Alternativ se poate organiza cu o farfurie și un ou, taskul fiind același. Obiective: lucru în echipă, competiție, sincronizare, consolidare relații între oameni, dinamism.

Perfect team. Este un joc provocator în care trebuie să se caute soluții. Se vor face două echipe. Singura soluție este aceea în care ei vor funcționa ca o echipă. Toți participanții vor fi legați la ochi și se vor ține de mână. Vor avea de parcurs împreună un traseu foarte complicat. Lungimea traseului va fi de aproximativ 100 m pentru o echipă de 10-12 persoane. Este un joc care are și o soluție. Obiective: creșterea încrederii, sincronizare, identificare potențiali lideri, orientarea către soluții, orientare către distribuirea sarcinilor, consolidare relații între oameni, spirit de echipă, lucrul în echipă.

Păianjenul uriaș. Se vor forma două echipe. Exercițiul este foarte atractiv pentru participanți. Între doi pomi participanții își construiesc din frânghie o pânză de păianjen. Fiecare ochi al pânzei poate fi folosit de un singur participant. Toți participanții vor trebui să treacă în partea cealaltă a pânzei. Jocul este astfel gândit încât, participanții nu pot realiza sarcina decât după o anumită metodă și numai cu ajutorul celorlalți membri. Obiective: creativitate, rapiditate, distribuirea sarcinilor, orientarea către soluții, sincronizare, creșterea încrederii, consolidare relații între oameni, recunoașterea meritelor în cadrul echipei, distracție, lucrul în echipă.

Marțienii și pământeni. Participanții vor fi împărțiți în 2 echipe. Unii vor fi marțieni, iar ceilalți pământeni. Ei vor primi un set de instrucțiuni, însoțit de o descriere a situației în care se află. Ei vor trebui să negocieze cu cealaltă echipă o anumită tranzacție, cât mai avantajoasă. Va fi o negociere în runde. Obiective: abilitați de comunicare și negocier, stabilirea priorităților, orientarea către o mentalitate win-win.

Ghicește poza! Fiecare echipă primește câte un bilețel. Pe bilețel se află un cuvânt, idee, scenariu. Echipa respectivă trebuie să reproducă acel cuvânt cât mai exemplificativ printr-o poză. Echipele vor fi puse la o distanță rezonabilă pentru a nu se auzi/vedea ce pregătesc. Celelalte 5 echipe trebuie să ghicească ce reprezintă poza lor. În momentul în care strategia s-a format, fiecare echipă, pe rând, se va așeza în poziția pozei și vor avea aproximativ 30 secunde -1 minut ca ceilalți să ghicească cuvântul pe care-l reprezintă. Obiective: creativitate, lucrul în echipă, inovație, distracție, perspicacitate.

Rețeaua - este o activitate care stimulează cunoașterea celorlalți. Fiecărei persoane îi este dată o bucată de hârtie, la mijlocul căreia este trasată o linie. Participanții vor scrie în prima jumătate a hârtiei lucruri la care sunt buni (calități profesionale, omești, hobby, etc.). Ei vor fi ajutați și de colegii de echipă! În a doua jumătate a hârtiei vor scrie ce lucruri ar vrea să învețe sau ce nevoie de ajutor au. Câștigă echipa care are cele mai multe calități cumulate cu lucrurile care trebuie îmbunătățite. Obiective: managementul performanței, viziune de ansamblu asupra potențialului echipei, viziune asupra potențialului indivizilor, ancorare în realitate în sensul că sunt și lucruri care trebuie corectate.

Dacă aș fi în celălalt departament! - (schimb de roluri). Este un exercițiu cu efecte puternice. În cazul care dorim o îmbunătățire a relațiilor între departamente, facem un schimb de roluri între acestea. Astfel fiecare echipă va juca rolul altui departament și va trebui să-și identifice punctele forte în fața celorlalți, să le explice celorlalți ce este posibil și ce nu. Ei trebuie să răspundă de asemenea și obiecțiilor ridicate de celelalte departamente prin această inversare de roluri și trebuie să propună soluții. Acest schimb este deosebit de util, pentru că printr-o inversare de roluri, practic, trebuie să susțină tocmai ce criticau în activitatea de zi cu zi. Mai mult de atât acest exercițiu este o ocazie de a conștientiza punctele forte pe care le au celelalte departamente și totodată de a înțelege ce lucruri pot fi schimbate și ce lucruri nu.

Recomandăm organizarea acestui exercițiu mai ales atunci când între departamente este comunicare deficitară, sau una agresivă cum se întâmplă nu de puține ori. Obiective: creșterea comunicării interdepartamentale, cunoașterea problemelor reale pe care le are celălalt departament, punerea în „pielea” celuilalt departament, aplanarea conflictelor, ancorarea în realitate, orientarea către soluții, oferite însă tot de cel care ridică de obicei problemele, creșterea gradului de toleranță între departamente și orientarea acestora către soluții.

Să ne salvăm împreună! Jucătorii alcătuiesc un grup de călători prin junglă, capturat de canibali. Toți călătorii, stând în picioare și lipiți strâns unul de altul, au fost legați cu o funie ca să nu scape. Totuși, nu sunt paznici, iar dacă grupul reușește să se deplaseze pachet, până în alt loc, va găsi acolo ajutor și călătorii vor scăpa din cazanul canibalilor. Obiective: sincronizare, lucrul în echipă, recunoașterea meritelor în cadrul echipei, apropiere fizică, consolidarea relațiilor dintre participanți, competiție, distracție.

Clădirea uriașă. Participanții sunt împărțiți în 2 sau 4 echipe. Vor avea la dispoziție, hârtie și scoth pentru a construi o clădire cât mai înaltă. La final, clădirea va trebui să suporte o greutate de 0,5 kg. Câștigă echipa care construiește clădirea cea mai înaltă, dar care va putea susține greutatea. Greutatea va fi testul final, nu vor putea proba în timp ce construiesc. Opțional se poate face și din nisip, în cazul în care locația permite. În acest caz se va puncta ingeniozitatea și creativitatea. Obiective: creativitate, lucrul în echipă, inovație, alocarea resurselor, recunoașterea meritelor în cadrul echipei, distribuirea sarcinilor, asumarea responsabilității, consolidarea relațiilor dintre participanți.

Treasure hunt (Vânătoarea de Comori). O vânătoare de comori implică, de obicei, câteva probleme de rezolvat și task-uri de îndeplinit. Indicațiile vor fi date în scris. Acest lucru este foarte dificil de îndeplinit de o singură persoană. Dar atunci când o echipă întreagă face brainstorming și strânge o sumă de idei. După ce vânătoarea se încheie, se pot înmâna premiile câștigătorilor. De exemplu, una din echipe poate câștiga ceva anume. Obiective: aventură, lucrul în echipă, recunoașterea meritelor în cadrul echipei, competiție, îndeplinirea taskurilor, sincronizare, consolidarea relațiilor dintre participanți.

Teatru pentru toți. Jucătorii stabilesc o temă, pe care doresc să o transpună pe o scenă de teatru. (2 echipe) Apoi vorbesc despre situația care să stea la baza piesei. Doi sau trei dintre ei încep să joace scena. Pe rând, când doresc, pot și ceilalți să se implice. Tot așa un jucător care joacă se poate retrage și să ia rolul unui spectator. Interesant este la acest joc că nu se știe cum merge jocul mai departe, totul depinde de prestația și dorința fiecăruia. Obiective: creativitate, lucrul în echipă, identificare talente, recunoașterea meritelor în cadrul echipei, relaționare.

Ce este totuși Educația Outdoor? În sens larg am putea spune că Educația Outdoor reprezintă procesul educațional, indiferent de subiectul predat/învățat, care are loc într-un cadru natural. Sensul restrâns și mult mai corect specifică faptul că Educația Outdoor reprezintă suma acțiunilor întreprinse de personalul calificat (traineri, formatori, profesori, instructori), într-un mediu natural/sălbatic, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul participanților.

În concluzie, activitatea outdoor se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea activă a copiilor, are o structură și o planificare flexibile, iar procesul învățării este orientat spre participant bazându-se pe experiența și cunoștințele anterioare.

Bibliografie:

1. Andrews, K. (2019). *Exploring Nature Activity Book for Kids: 50 Creative Projects to Spark Curiosity in the Outdoors*. Emeryville, CA: Rockridge Press.
2. Bal, E. & Kaya, G. (2020). Investigation of Forest School Concept by Forest School Teachers' Viewpoints. *International Electronic Journal of Environmental Education*, 10 (2).
3. Bucică, L., Bran, D. L., Caranda, D., Turan, N. (Coord.) (f. d.). *Manual de educație outdoor*.

EDUCAȚIA OUTDOOR ÎN GRĂDINIȚĂ

Profesor învățământ preșcolar, ȘOȘ MIHAELA – SOFIA
Grădinița cu Program Normal Cristeștii-Ciceului

Unii specialiști ai domeniului apreciază că: *„educația fizică este fiziologică prin natura exercițiilor sale, pedagogică prin metodă, biologică prin efectele sale și socială prin organizare și activitate, în centrul căreia stă omul”*.

Activitățile outdoor *„vizează explorarea posibilităților de utilizare a aerului liber și a cadrului natural ca spațiu de învățare și formarea unor deprinderi pentru a lucra tematic, folosind acest spațiu într-un mod interdisciplinar”*. Activitățile outdoor care se desfășoară cu preșcolarii pot fi organizate sub formă de: ateliere de creație, activități sportive, excursii, jocuri diverse, acțiuni practic-gospodărești etc.

Pe toți, sportul și mișcarea, ne fac să ne recâștigăm demnitatea și să ne integrăm mai bine în societate. Pe lângă beneficiile asupra sănătății, sportul ne va îmbunătăți și comportamentul, astfel îl putem învăța pe copil ce înseamnă competiția și spiritul de echipă, ceea ce îl va determina să fie mai disciplinat și mai competitiv. Un alt plus cu care vin aceste activități este faptul că copiii vor fi capabili să se descurce singuri în anumite situații, de asemenea se vor orienta mult mai bine în spațiu.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului.

Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, fără regulile pe care le întâlnim între „cei 4 pereți ai unei săli de clasă”. Un astfel de mediu poate oferi copiilor provocări diverse, astfel încât procesul de educare să fie unul puternic și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc. Educația outdoor facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți în acest sens prin simplul fapt că oferă un climat diferit de învățare ce permite copiilor să devină mai motivați, cu mult mai capabili:

- Dezvoltare personală a celor care o aplică, cât și a copiilor;
- Dezvoltarea spiritului de echipă.

Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății. Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată și permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Un aspect important al educației outdoor este acela că ea contribuie la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor, existând și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclusiv social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță.

Educația outdoor îmbogățește mediul academic, oferă oportunități interactive de învățare, care dacă sunt implementate corect duc la minimizarea aspectelor negative existente în actualul sistem educațional.

Integrarea educației outdoor în curricula școlară reprezintă în prezent un aspect important în asigurarea dezvoltării personale și profesionale a copilului.

Contribuții de seamă la educația ecologică pot aduce activitățile outdoor. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la

școală și în societate, să respecte normele de igienă. Tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim.

„Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.” (C. Mihăescu)

Exemple de activități outdoor:

A. DETECTIVII NATURII - este o activitate dinamică în care învățarea prin descoperire este la ea acasă. Sunt necesare lupe pentru cercetare și multă voie bună. Copiii vor ieși în curtea grădiniței înarmați cu lupe și vor avea la îndemână un panou (carton) pe care vor nota observațiile. Vor observa cu lupele insecte, solul și plantele.

B. SĂ DUCEM BALONUL - se vor forma două echipe. Fiecare echipă se va așeza în cerc. Vor primi câte un ghem de sfoară foarte lung. Copiii îl vor arunca de la unul la altul. Odată formată rețeaua, se va așeza un balon în centru pe care aceștia trebuie să-l ducă pe o anumită distanță (ex.: 5 m). Se vor organiza trei runde și astfel va fi o echipă câștigătoare.

Obiective: lucru în echipă, competiție, sincronizare, consolidare relații între oameni, dinamism.

Bibliografie:

1. Popescu, F., 2014, *Activitățile de tip outdoor-modalități de integrare în curriculum preșcolar*. R.Î.P. nr.1-2/2014, p. 27-29;

2. Stamenovski, C., 2014, *Educația outdoor în grădiniță*, R.Î.P. nr.3-4, p. 32.

EDUCAȚIA OUTDOOR. METODĂ DE STIMULARE A DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII ȘI CREATIVITĂȚII ELEVILOR

Profesor învățământ primar, ȘTIR-MARGARETA TABITA
Liceul Tehnologic „Ion Căian Românul”, Căianu-Mic

„Educația e cea mai puternică armă pe care o poți folosi pentru a schimba lumea.”-
Nelson Mandela

Educația este cultivarea înțeleaptă, plină de speranță și respectuoasă a învățării și schimbării întreprinse în convingerea că toți ar trebui să avem șansa de a participa la viață. Este o activitate socială cu obiectivul de a pregăti oamenii ca element activ al vieții sociale.

Conform lui Laurence J. Peter - „Educația este o metodă prin care cineva capătă un nivel mai ridicat de prejudecăți”. Cuvântul *educație* derivă din substantivul „educatio”, care înseamnă creștere, hrănire, cultivare.

Educația Outdoor reprezintă procesul educațional, indiferent de subiectul predat / învățat, care are loc într-un cadru natural. Aceasta reprezintă suma acțiunilor întreprinse de personalul calificat, într-un mediu natural / sălbatic, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul participanților.

Educația outdoor vizează un proces educațional ce se desfășoară dincolo de ușa clasei, este o formă de educație ce se desfășoară în aer liber. Aceasta are ca element principal învățarea prin contactul direct cu elementele naturii și a mediului înconjurător apropiat.

Activitățile în aer liber oferă elevilor mai mult decât beneficii fizice, fiind incluse aici și dezvoltarea cognitivă și social-emotională. În aer liber, copiii își pun imaginația în mișcare, inventând diferite jocuri, exprimându-se cu o ușurință mult mai mare și învățând despre lumea din jurul lor. Activitățile desfășurate afară le oferă copiilor posibilitatea de a percepe lumea înconjurătoare prin maniere proprii și unice, simțindu-se în siguranță și în control, ceea ce îi ajută să ia singuri decizii. De asemenea, promovează și întărește autonomia acestora.

În cadrul educației outdoor se regăsesc mai multe domenii: educația pentru natură și om, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie), educația ecologică, dar și diverse activități, cum ar fi: dezvoltarea personală, dezvoltarea creativității, formarea abilităților de viață, abilităților practice, drumeții, relaxare și aventură. **Excursia, plimbarea și vizita își aduc din plin contribuția la formarea trăsăturilor morale ale copiilor, acestea ocupând un loc important în procesul de formare a personalității lor.**

Aceasta răspunde la **nevoile de bază ale individului**, dar și celor care îl particularizează în **grupul** din care face parte.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura. Aceasta se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu și reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare (un mediu liber, relaxant oferă elevilor imense provocări, procesul de educare fiind mai puternic), schimbând comportamente antisociale și facilitând astfel procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens.

Pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a te simți în siguranță, nevoia de a fi inclus social, respectat, de a fi activ și responsabil.

Activitățile în aer liber ușurează dezvoltarea spiritului de echipă (conexiunea între elevi, elevi-profesori) și duce la creșterea gradului de participare al elevilor în cadrul activităților, oferind totodată nenumărate beneficii fizice, emoționale, dar și mentale, ce asigură bunăstarea societății.

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio – personale: îmbunătățirea relațiilor sociale, îmbunătățirea spiritului de echipă, dezvoltarea competențelor de conducere etc.;
- Dezvoltarea abilităților (de management): organizare, coordonare, evaluare, atât a celor care o aplică, cât și elevilor;
- (re)conectarea cu și în cadrul natural (continuarea educației fără cadrul izolat al claselor).

Avantajele educației outdoor:

- creșterea încrederii în sine, capacitatea de a se integra rapid într-un grup de copii;
- determină o atitudine activă și participativă;
- susține procesul de autocunoaștere care stă la baza dezvoltării armonioase;
- oferă o înțelegere mai bună asupra societății și a mediului;
- socializare;
- cunoașterea și depășirea propriilor limite;
- dezvoltarea personală și creșterea șanselor de integrare socială;
- dezvoltarea creativității.

Toate aceste avantaje derivă din faptul că educația outdoor pune individul în centrul procesului de formare și asigură mediul necesar identificării și dezvoltării înclinațiilor, aptitudinilor și abilităților personale.

Educația outdoor este o formă organizată de învățământ, care pregătește copiii pentru o viață liberă, în mediul natural, ajutându-i să învețe să depășească singuri unele greutăți, să dezvolte relații cu ceilalți și să dezvolte relații strânse cu mediul înconjurător. „Educația există pe întreg parcursul vieții și nu are o destinație finală” – John Dewey

Bibliografie:

1. Borțeanu, S., Brănișteanu, R., Clapou, C., Preda, V. (2016), Educația outdoor. Material de sprijin pentru educatoare, Editura Trend, Pitești.
2. Ionescu, M. , Radu, I. (coord), (2001), Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca.
3. Life Long Learning Program, (2010-2012), Manual de educație outdoor, Primăria Cătunele.

DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI PRIN EDUCAȚIA OUTDOOR

Profesor, SZASZ CARMEN VALERIA
Școala Gimnazială „Grigore Silași” Beclean
Județul Bistrița-Năsăud

Conceptul de educație nonformală a apărut la sfârșitul anilor '60, ca o completare a educației predate în școli și universități. Specialiștii au dezbătut multă vreme rolul și valoarea educației nonformale, însă Sylvia Scribner și Michael Cole au fost primii care au argumentat

că procesul prin care învățăm cele mai multe lucruri de-a lungul vieții este nonformal și au dat ca prim exemplu învățarea limbilor străine.

Pe scurt, educația nonformală se face prin activități, nu prin cursuri, și are loc, de cele mai multe ori, în afara instituțiilor de învățământ. Treptat, valoarea educației nonformale a început să devină tot mai mult recunoscută, iar UNESCO a definit-o în anul 1997 drept „activități educaționale organizate și susținute, care nu corespund exact cu ceea ce numim educație formală. Aceasta poate fi realizată în cadrul sau în afara instituțiilor de educație și se adresează persoanelor de toate vârstele (...) Educația nonformală nu urmează un sistem ierarhizat și poate diferi ca durată, fără a implica în mod obligatoriu certificarea rezultatelor învățării”.

Educația nonformală este un proces foarte flexibil, care se poate plia cât mai exact pe nevoile și profilul celor care iau parte la proces. O persoană vizuală poate să aleagă o metodă, o persoană auditivă o altă metodă de învățare. Printre caracteristicile acestui tip de educație, adaptabilitatea este una dintre cele mai importante. Practic, procesul se modifică în funcție de comunitate, grup sau individ, dar este totodată bine structurat și are obiective clare. Adaptabilitatea nu înseamnă că se face la întâmplare. Ca și celelalte contexte de învățare, contextul nonformal permite acumularea de noi cunoștințe, abilități și atitudini. Cei care trec prin acest proces se dezvoltă profesional și personal prin acumularea unor experiențe, dar și prin valorificarea cunoștințelor pe care cursanții deja le au.

J. Kleis definește educația nonformală ca fiind „orice activitate educațională, intenționată și sistematică, desfășurată de obicei în afara școlii tradiționale, al cărei conținut este adaptat nevoilor individului și situațiilor speciale, în scopul maximalizării învățării și cunoașterii și al minimalizării problemelor cu care se confruntă acesta în sistemul formal (stresul notării în catalog, disciplina impusă, efectuarea temelor)”.

Educația outdoor se pliază cel mai bine pe cea nonformală, întrucât – ca și aceasta – se bazează foarte mult pe participarea activă, se desfășoară în contexte diferite, având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării fiind orientat spre participant, bazându-se și valorificând experiența sa anterioară. Astfel, se maximizează procesul de învățare, se minimizează constrângerea specifică școlii și se oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate.

Educația outdoor este un concept nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, tabere etc.

Acest nou tip de educație, **educația outdoor**, se remarcă prin câteva caracteristici:

- *oferă posibilitatea contactului direct cu natura* – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu constientizează impactul pe care acțiunile lor non-ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

- *reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare* – un mediu relaxant, liber, fără constrângerile pe care le impun „cei 4 pereți ai unei săli de clasă” poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;

- *facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens* - educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod usual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili;

- *contribuie la dezvoltare personală atât a celor care o aplică, cât mai ales a elevilor;*

- *facilitează dezvoltarea spiritului de echipă* – conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii;

- *oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății.*

De cele mai multe ori, educația primită la școală are un aspect teoretic (cognitiv). Profesorii au de urmat o programă încărcată și prea puțin timp la dispoziție ca să o predea unei clase numeroase. În educația outdoor, copiii învață totul în mod practic, activ, prin experiențe personale la care apoi reflectă pentru a extrage învățăturile. Acest mod de învățare, se numește experiențial - Înveți cu creierul, mâinile și inima!

În cadrul ariei curriculare *Limba și comunicare*, la orele de limba și literatura română, în funcție de nivelul de vârstă al elevilor de gimnaziu, activitățile se pot ține în aer liber și pot îmbrăca diferite modalități de realizare:

- locuri bune de citit – ora de lectură se poate desfășura în afara sălii de clasă, în parcul școlii sau al orașului, în grădină, pe malul unei ape, în pădure etc. Textele pot fi selectate astfel încât să existe o legătură strânsă între emoțiile transmise, tipul de text și locul unde se desfășoară activitatea;

- punerea în scenă a unui text sau fragment de text, după ce în prealabil aceasta a fost citit în sala de clasă;

- schimbarea firului epic al poveștii – pentru a evita haosul și dezorganizarea, pregătim elevii pentru activitate cu o zi înainte, sprijinim elevii în acest proces, fără însă a interveni în deciziile lor pentru stabilirea unui nou fir epic. Activitatea nu presupune o repetiție propriu-zisă, este indicat să lăsăm elevii să fie spontani, ei se vor gândi în prealabil cum să schimbe firul epic, însă pentru exemplificare ei vor fi încurajați să improvizeze;

- exerciții de scriere creativă în aer liber:

➤ identificarea anumitor elemente naturale cu care elevii pot scrie: pe pământ, pe pietre sau frunze;

➤ începem o poveste alegând un obiect din natură (un copac, o floare etc.) și încurajăm elevii să continue povestea - poveste cu început dat;

➤ încurajăm elevii să compună poezii inspirați de diverse obiecte din jur (copaci, iarba etc.).

- activitățile pot deveni interdisciplinare, orele de limba română outdoor putând fi realizate în colaborare cu alte discipline: *matematica, biologia, fizica, educația tehnologică, artele, educația fizică etc.* Elevii au parte de oportunități de învățare care mai de care mai diversificate și sunt puși în situația de a descoperi altfel diferite aspecte ale vieții.

O caracteristică importantă a educației outdoor este aceea că permite un grad ridicat de creativitate. Există o serie de programe de educație outdoor care pot fi utile în diferite contexte și în funcție de nevoile existente, identificate, astfel că se pot utiliza astfel de programe axate pe sănătate și educație fizică, știința mediului, management și psihologie. Acestea ar putea duce la scăderea numărului de elevi cu obezitate crescută, ar avea ca efect informarea elevilor cu privire la problemele de mediu din comunitatea lor, conștientizarea cu privire la impactul pe care acțiunile lor le au asupra mediului.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la dezvoltarea personalității copilului. O serie de valori pe care dorim ca elevii noștri să le dezvolte continuu pot fi cultivate prin activități de tip outdoor:

Respectul – derularea de diferite activități în aer liber încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți ca deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Responsabilitatea – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini (educația outdoor este printre altele o formă de învățare organizată și structurată, astfel ca profesorul trebuie să aibă în vedere implicarea tuturor elevilor în activitățile propuse); sub supravegherea profesorului/educatorului, fiecare copil primește diferite responsabilități și sarcini pentru atingerea scopului propus (spre exemplu dacă se optează pentru o activitate de ecologizare, un elev poate primi sarcina de a curăța pomii, un elev are sarcina de a uda florile – este important însă ca prin comunicarea cu elevul, profesorul să-i însușească sentimentul că prin ceea ce întreprinde el, mediul va fi mai curat, astfel el va conștientiza că are o responsabilitate față de protejarea mediului.)

Implicarea activă – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale elevului. Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca elevii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

Incluziunea socială – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului (psihice, fizice, sociale, emoționale sau economice), astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră ca mediul din interiorul clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Siguranța - un aspect pe care literatura de specialitate îl consideră important în abordarea educației outdoor este că aceasta trebuie să țină cont de această nevoie. Interiorul clasei este mult mai sigur pentru elevi, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ. Profesorul trebuie să identifice posibilele riscuri care pot să apară și să conceapă un plan de management al riscului, despre care vom vorbi mai târziu întrucât este un aspect deosebit de important care i-a făcut pe unii specialiști în domeniu să neghe utilitatea utilizării educației outdoor.

Întrucât educația outdoor se adresează unui public larg, indiferent de vârstă, nevoile sunt similare și pentru cei mici și pentru cei mari, acest tip de educație trebuie să acorde locul cuvenit acestor nevoi indiferent de vârsta copilului.

Așadar, educația outdoor reprezintă suma acțiunilor întreprinse de profesori, instructori, traineri, formatori, într-un mediu natural, folosind metode experiențiale, pentru a produce schimbări la nivelul abilităților fizice, intra și interpersonale și al comportamentului față de mediu, în rândul participanților. Educația din școală rămâne sărăcită dacă nu este completată de ceea ce se poate adăuga din afara perimetrului ei. O școală inovativă va prelua și va integra astfel de situații, le va face aliat, sursă de întărire, de revigorare, de extensie a ariei ei de acțiune.

Într-o societate în care tehnologia progresează cu o viteză amețitoare și datorită ei de la cele mai fragede vârste copiii sunt asaltați de adevărate avalanșe de informații, științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură. După secole în care toate eforturile educatorilor s-au concentrat pe aducerea copiilor între pereții clasei pentru a li se face educație, am constatat cu uimire că nu este cea mai fericită formă de educație și, ca atare, a apărut nevoia acută de altceva, de întoarcerea la natură, ca izvor de educație sănătosă.

Natura, cea pe care conștient sau nu, o distrugem încet dar sigur, ne oferă lecții de supraviețuire de neprețuit. Copiii care stau din ce în ce mai mult în casă în fața monitoarelor de orice fel, cunosc natura numai din „poze” și din filme. Este momentul și avem obligația de a-i scoate „afară”, iar activitățile outdoor pot fi o alternativă pentru educația formală, tradițională.

Bibliografie:

1. Cucos, Constantin - *Doxologia*, decembrie 2012;
2. Ionescu, M. , Radu, I. (coord) - *Didactica Modernă*, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2001;
3. Manual de educație outdoor - *Liflong Learning Programme* 2010-2012.

DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COMPETITIVE LA PREȘCOLARI PRIN INTERMEDIUL EDUCAȚIEI OUTDOOR

Profesor învățământ preșcolar, TIHULCA ANA ELISABETA

Școala Profesională Târlișua,

Grădinița cu Program Normal Nr. 1 Târlișua

De-a lungul istoriei, educația a fost un pilon fundamental în dezvoltarea indivizilor și societăților. Însă, pe măsură ce lumea noastră se schimbă într-un ritm alert, este important să ne adaptăm metodele de învățare pentru a pregăti viitoarele generații pentru provocările complexe ale secolului XXI. Educația outdoor, care implică învățarea și dezvoltarea în mediul natural, devine din ce în ce mai relevantă în acest context.

Educația outdoor este o abordare educațională care se desfășoară în principal în mediul natural sau în spații în aer liber și care pune accent pe învățarea și dezvoltarea personală prin experiențe directe în mediul înconjurător. Această formă de educație promovează învățarea prin acțiune și explorare, oferind preșcolarilor oportunități unice de dezvoltare a unor abilități și cunoștințe variate.

Astfel, educația outdoor reprezintă un domeniu în creștere în cadrul educației contemporane, oferind un cadru ideal pentru dezvoltarea personalității competitive. Într-o lume în continuă schimbare și competiție acerbă, educația outdoor aduce numeroase beneficii care contribuie la formarea preșcolarilor pregătiți să facă față provocărilor cu încredere și abilități dezvoltate.

Unul dintre principalele aspecte care definesc educația outdoor este conexiunea cu mediul natural. Acest mediu oferă oportunități unice de dezvoltare a personalității. Prin expunerea la natură, indivizii învață să aprecieze frumusețea și complexitatea lumii naturale, dezvoltând empatia și respectul pentru mediul înconjurător. Această conexiune cu natura îi învață pe indivizi să se simtă parte a unui ecosistem mai mare și să înțeleagă impactul lor asupra acestuia.

Atunci când vorbim despre personalitate competitivă, trebuie să ținem cont de unul dintre cele mai importante aspecte și anume despre reziliență. Educația outdoor expune participanții la provocări naturale și situații neprevăzute, care necesită adaptabilitate și capacitatea de a depăși obstacolele. De exemplu, într-o excursie de drumeție, preșcolarii pot fi nevoiți să facă față vremii neprielnice sau terenului dificil. Aceste experiențe dezvoltă reziliența și încrederea în propriile abilități, pregătind preșcolarii pentru a face față cu succes provocărilor vieții.

Așadar, experiențele în mediul natural implică adesea situații dificile și provocări fizice. Prin supraviețuire în natură sau activități precum escaladarea, copiii învață să-și dezvolte rezistența fizică și mentală. Această rezistență este esențială în fața stresului și a presiunilor vieții cotidiene. Educația outdoor îi ajută pe preșcolari să înțeleagă cum să facă față provocărilor și cum să-și păstreze claritatea mentală în situații de presiune.

Educația outdoor implică adesea provocări și activități care necesită gândire creativă și rezolvarea problemelor în timp real. Acest tip de experiențe dezvoltă abilitățile de luare a deciziilor și adaptabilitatea, calități esențiale în lumea competitivă de azi. Prin intermediul aventurilor outdoor, copiii învață să se descurce în situații dificile, să identifice soluții eficiente și să-și dezvolte încrederea în propriile capacități.

Interacțiunea cu alți participanți în mediul natural oferă oportunități excelente pentru dezvoltarea abilităților sociale. Comunicarea, colaborarea și construirea relațiilor sunt aspecte esențiale ale educației outdoor. Acest tip de experiențe îi învață pe preșcolari să lucreze în

echipă, să-și dezvolte empatia și să înțeleagă valoarea diversității. Aceste abilități sociale sunt cruciale în dezvoltarea unei personalități competitive într-o societate tot mai interconectată și globalizată.

Educația outdoor oferă oportunități excelente pentru dezvoltarea abilităților de leadership. În cadrul activităților de grup în aer liber, participanții sunt adesea implicați în luarea deciziilor și în coordonarea eforturilor de echipă. Aceste experiențe îi învață să comunice eficient, să ia decizii rapide și să își asume responsabilitatea pentru succesul colectiv. Abilitățile de leadership sunt esențiale în competiția pentru poziții cheie în carierele lor. Dar, în același timp, educația outdoor pune un accent deosebit și pe colaborare și spirit de echipă. Activitățile în aer liber necesită adesea coordonarea eforturilor unui grup pentru a atinge un obiectiv comun. Acest spirit de echipă dezvoltat în mediul outdoor poate fi un factor distinctiv pentru indivizi în lumea competiției profesionale, unde lucrul în echipă este esențial.

Educația outdoor promovează învățarea prin experiență, ceea ce înseamnă că cunoștințele și abilitățile sunt dobândite prin implicare directă și reflexie. Această metodă de învățare încurajează gândirea critică și capacitatea de a învăța din propriile greșeli. Într-o lume în continuă schimbare, capacitatea de a învăța și de a te adapta rapid este un atu valoros în dezvoltarea personalității competitive.

Putem concluziona faptul că educația outdoor oferă premise solide pentru dezvoltarea unei personalități competitive în secolul XXI. Conexiunea cu mediul natural, dezvoltarea abilităților de rezolvare a problemelor și sociale, gestionarea stresului și învățarea prin experiență sunt elemente cheie ale acestui tip de învățare. Într-o lume tot mai competitivă și complexă, educația outdoor poate juca un rol esențial în pregătirea preșcolarilor pentru succesul personal și profesional, contribuind în același timp la protejarea și respectarea mediului înconjurător.

Bibliografie:

Albulescu, I.; Catalano, H. (coord.) (2019), *Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar*, Editura DPH, București

https://www.academia.edu/4959424/MANUAL_DE_EDUCA%C5%A2IE_OUTDOOR_OUTDOOR_EDUCATION_MANUAL_ECO_EDU_BEYOND_RHETORIC_PROJECT_S%C3%B6z%C3%BCn_%C3%96tesinde_%C3%87evre_ve_E%C4%9Fitim_Projesi_ accesat la data de 25.09.2023

ROLUL EDUCAȚIEI OUTDOOR, IMPACTUL ȘI AVANTAJELE ACESTEIA ÎN ACTIVITĂȚILE EDUCAȚIONALE SPECIFICE CICLULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

Profesor învățământ primar, VINCZE ALINA-AURICA
Liceul Tehnologic „Ion Căian Românul”, Căianu-Mic

Educația outdoor este forma de educație bazată pe învățarea în aer liber. Aceasta poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc.

În Educația outdoor copilul învață totul în mod practic, activ. Acest mod de învățare, caracteristic Educației Outdoor, se numește Experiențial: înveți cu creierul, mâinile și inima! Un proverb chinezesc accentuează eficiența educației experiențiale: „Ce aud – uit, ce văd – îmi amintesc, ce fac – înțeleg.”

Educația în aer liber (outdoor education) este o formă organizată de învățământ care dezvoltă la elevi înțelegerea și aprecierea de sine, a celor din jur și a lumii naturale. Față de sistemul tradițional de instrucție și educație, aceasta prezintă anumite **avantaje**:

- produce efecte educative mai puternice și mai durabile privind dobândirea capacității de stăpânire a unor situații complexe, de inovare, de conducere, de spirit de echipă și de comunicare;
- mobilizează exemplar resursele corporale și mintale;
- copiii sunt mult mai sensibili când se află în mijlocul mediului înconjurător;
- viața în aer liber arată omului ce slab este în mijlocul naturii și îl obligă să colaboreze cu ceilalți și să se bazeze pe ei.

Scopul activităților în aer liber poate fi:

- dezvoltarea conceptului de stimă de sine;
- cunoașterea propriilor capacități și limite;
- dezvoltarea conceptului de autoidentitate ca subiect capabil;
- dezvoltarea conceptului de siguranță și de autoconservare;
- dezvoltarea cunoștințelor și a respectului față de celălalt ca ființă vie.

Există diverse activități care pot fi desfășurate:

- Jocuri de mișcare cu plăci de lemn, corzi, anvelope, saci, roabe pentru transport, gresie, trunchiuri, etc.;
- Descoperirea, cercetarea și observarea elementelor care constituie mediul natural și identificarea caracteristicilor senzoriale (olfactive, tactile, gustative, vizuale și auditive) care o fac similară cu cea a altora și a celor care o fac unică;
- Joc cu material din natură: frunze, ace de pin, pietre, lemn, pământ...;
- Joc simbolic (casa și bucătăria, cu pământ și apă);
- Crearea unei mici grădini;
- Activități grafice cu elemente naturale: apă, pământ, fragmente din faianță.

În ultima vreme a crescut interesul cadrelor didactice pentru programe educaționale alternative în educația nonformală, cum ar fi genul de învățare mai sus amintit, învățarea prin aventură sau activități extrașcolare cu caracter interdisciplinar. Provocarea pe care o ridică practicarea acestor activități și integrarea lor în programă este dacă, evident, devin realizabile și pot fi desfășurate de către toți elevii. Este adevărat că programele școlare au fost actualizate, iar cadrul didactic poate avea pârgă de care să se sprijine în structurarea proiectării didactice.

Problemele și competențele pe care le solicită aceste activități: spirit explorativ, spirit de inițiativă, autodeterminare, gândire reflexivă, spirit de decizie ș.a., presupun demersuri

complementare educației formale. Ministerul Educației Naționale a elaborat în anul 2004 o strategie privind dezvoltarea activităților educative școlare și extrașcolare, recunoscând contribuția lor în desăvârșirea personalității copilului și integrării lui sociale, accentuându-se valențele lor pozitive pentru menținerea unei stări fizice și psihice optime, contribuind totodată la îmbunătățirea calității vieții.

Educația outdoor are următoarele caracteristici:

- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, capabil să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc;

- înlesnește procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite acestor elevi să devină mai motivați, mai capabili;

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura –educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu;

- realizează dezvoltarea personală atât a celor care o aplică, cât mai ales a elevilor;

- dezvoltă spiritul de echipă – conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii;

- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății.

Experiența, dobândită astfel, devine un patrimoniu de cunoaștere al copilului și va constitui un nou punct de plecare pentru evoluțiile ulterioare.

Bibliografie:

1. Anghel, D., (2014), *Educația outdoor: o necesitate sau o provocare pentru actualul sistem de învățământ?*, Tribuna învățământului, Cluj – Napoca

2. Bucică, L., Bran, D., Caranda, G., Turan, N.(coord.), *Manual de educație outdoor*, www.academia.edu

3. Ionescu, M., Radu, I. (coord), (2001), *Didactica Modernă*, Editura Dacia, Cluj-Napoca

EXEMPLE PRACTICE DE INTEGRARE A EDUCAȚIEI OUTDOOR ÎN CADRUL CURRICULEI ȘCOLARE

Profesor învățământ preșcolar, VÎRTIC ECATERINA
Școala Gimnazială „Grigore Silași”, structura
Grădinița cu Program Prelungit „Albă ca Zăpada” Beclean

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă și pe înțelesul cititorilor, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură; pe această cale am identificat caracteristicile cheie ale educației outdoor:

- Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura.
- Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare.
- Educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens.

- Educația outdoor dezvoltă spiritul de echipă.
- Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății.

Obiectivele generale ale educației outdoor sunt:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea muncii în echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare
- Oferirea unui cadru stimulativ de învățare
- Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată – permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Integrarea educației outdoor în cadrul curriculumului școlar implică diferite etape de la planificarea procesului și până la implementarea acestuia.

Limba și comunicare – alegeți să țineți orele de clasă în aer liber, fie că aveți o poveste, nuvelă, roman la limba română, sau lecțiile de limbi străine. Vă prezentăm mai jos câteva exemple:

- punerea în scenă a unei povești, după ce în prealabil aceasta a fost citită în sala de clasă – puteți solicita elevilor să schimbe firul epic al poveștii, activitatea nu presupune o repetiție propriu-zisă, este indicat să lăsați elevii să fie spontani, ei se vor gândi în prealabil cum să schimbe firul epic, însă pentru exemplificare ei vor fi încurajați să improvizeze.

- identificați anumite elemente naturale cu care elevii pot scrie: pe pământ, pe pietre sau frunze.

- începeți o poveste alegând un obiect din natură (un copac, o floare) și încurajați elevii să continue povestea.

- creați împreună cu elevii un loc sau mai multe locuri de citit.

- încurajați elevii să compună poezii având ca sursă de inspirație obiecte din natură.

Matematica și științe

Matematica oferă și ea oportunități care mai de care mai diversificate, prin compunerea sau rezolvarea de probleme, elevii sunt puși în situația de a evalua în cifre exacte anumite aspecte, spre exemplu:

- adunați o gramadă de pietre din care profesorul și fiecare elev își vor alege una, compară piatra aleasă de tine cu cea a elevilor, cine are piatra cea mai mare sau piatra cea mai mică, desenați cu creta semnele < > = a pentru a exemplifica.

- scoateți copiii în curtea școlii să formeze diferite figuri geometrice, astfel vor învăța într-un mod interactiv.

- măsurați curtea școlii sau poate gradina cu flori, etc.

Fizică și chimie – fenomenele fizico-chimice din natură (ploile, ninsorile, tunetul, fulgerul, arderea combustibilului, circuitul apei) pot fi observate cu ușurință – elevii vor fi mult mai motivați să învețe având posibilitatea de a observa aceste fenomene – pe de-o parte urmăriți partea teoretică a orei de curs, iar pe de altă parte partea practică, acolo unde este posibil.

Biologie - elevul dobândește organizat cunoștințe cu privire plantele și animalele din natura, informații cu privire la mediul înconjurător, la poluare și consecințele acesteia. Valențele educative ale lecțiilor de biologie pot fi puse în valoare prin: plantarea și îngrijirea plantelor din grădina școlii, din grădina de legume, vizite la grădina zoologică, la grădina botanică, participarea elevilor la acțiuni de protecția mediului, drumeții în pădure și construire de căsuțe pentru păsările, fotografierea vietăților din jur (pasări, insecte).

Om și societate

Geografie – lecțiile de geografie despre formele de relief, clima, vegetația, solurile, apa, sau fauna pot fi scoase cu ușurință în aer liber – folosiți-vă de mediul natural în care vă aflați pentru a le explica și exemplifica elevilor anumite noțiuni ce țin de această disciplină – cum s-au format câmpiile, dealurile, munții, apele, etc. Aveți opțiunea de a organiza o drumeție în puncte cheie din zona în care vă aflați, să observați împreună cu elevii fenomenele climatice și să faceți conexiuni cu diferite discipline cum ar fi fizica (puteți organiza o lecție comună cu profesorul de fizică), pentru a studia vegetația sau fauna puteți realiza deasemenea o lecție comună cu profesorul de biologie, realizați împreună cu elevii o hartă a localității, realizați o galerie foto a mediului geografic. Elementul cheie al educației outdoor este acela că oferă elevului posibilitatea de învăța prin experimentare, prin observare la fața locului, elevii vor fi mult mai motivați să învețe, vor găsi cu ușurință răspunsuri la întrebările lor.

Istorie – identificați și vizitați împreună cu elevii un monument istoric din localitate, reconstituiți un traseu istoric (cum ar fi un război, o luptă), organizați ad-hoc în curtea școlii anumite momente istorice de importanță – cum ar fi Unirea Principatelor, vorbiți-le elevilor de marile personalități istorice ale României alegând dacă este posibil anumite elemente cheie. Tineți lecții de istorie în aer liber, în curtea școlii și organizați o dezbatere astfel - încurajați elevii să-și exprime creativitatea prin schimbarea imaginativă a istoriei – spre exemplu *Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi avut loc Primul Război Mondial?* – elevii vor înțelege astfel importanța istoriei în dezvoltarea unei națiuni, faptul că războaiele între popoare încetinesc procesul de dezvoltare, crează probleme economice, sociale, au impact asupra calității vieții.

Religie – realizați împreună cu elevii un calendar de evenimente religioase și activități ce pot fi realizate în cadrul acestor evenimente – spre exemplu de Crăciun mergeți cu elevii în colindat, puneți în scena Nașterea lui Isus, împodobiți curtea școlii, nu omiteți să le oferiți elevilor informații despre simbolurile religioase, vizitați biserici, etc.

Educație civică - se poate realiza o simulare a modului cum să te porți pe stradă, cum să fii un pieton model – cum să traversezi strada.

Arte - Educația plastică și abilitățile practice oferă posibilitatea manifestării depline a creativității și sensibilității copilului. Desenele, colajele, afișe cu mesaj ecologic constituie o îmbinare a esteticului cu informația științifică. Prin aceste activități capătă valoare artistică unele obiecte realizate din materiale re folosibile. Documentați-vă, identificați și vizitați împreună cu elevii un monument din comunitatea dumneavoastră, o operă de artă din apropierea localității, încurajați elevii să-și exprime părerea față de obiecte vizitate – ce

reprezintă acestea, oferiți-le informații despre autorul/autorii creațiilor. În acest fel elevii își formează vorbirea, exprimarea, creativitatea, gândirea analitică și critică.

Educația muzicală – organizați concursuri muzicale în aer liber sau mergeți împreună cu elevii la un concert, în acest fel puteți descoperi elevii cu talent muzical, ei pot fi îndrumați spre o carieră în acest domeniu.

Educație fizică și sport Această arie disciplinară se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva poți ține orele de curs decât în aer liber? Aveți de ales dintr-o varietate de activități sportive: tenis, fotbal, volei, handbal, ping-pong, diferite exerciții fizice, jocul de baschet, handbal și fotbal - toate aceste activități contribuie la dezvoltarea fizică și psihică a elevului într-un mod armonios, elevii cu probleme de obezitate vor fi încurajați să ducă un stil de viață sănătos, anumite probleme de sănătate pot fi prevenite printr-o viață activă ce poate fi modelată în timpul orelor de educație fizică și sport.

Educația ecologică

Deseori educația outdoor este confundată cu educația pentru mediu-ecologică, asta pentru că cele două se întâlnesc în aer liber, educația outdoor nu înseamnă numai acest lucru, ea are nenumărate valențe în toate domeniile nu doar în cel al protecției mediului. În școală elevii sunt foarte receptivi la ce li se arată și li se spune în legătura cu mediul. Prin diferite discipline incluse în procesul de învățământ trebuie să convingem pe fiecare elev de necesitatea apărării mediului înconjurător împotriva poluării și să le formăm conduita ecologică modernă. Acest lucru se realizează îndeosebi în cadrul lecțiilor de științe, menite să înlesnească înțelegerea organismelor vegetale și animale, a proceselor esențiale de întreținere a vieții, a legăturilor indisolubile dintre plante - animale - mediu, al celor de geografie, dar și, ocazional, în cadrul unor lecții de educație civică, limba română, educație muzicală, educație plastică, istorie etc. Contribuții de seamă la educația ecologică pot aduce activitățile outdoor. Orice activitate ce se desfășoară în afara sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, la școală și în societate, să respecte normele de igienă. Tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim. Dintre modalitățile folosite, în afara clasei, în scopul educării ecologice amintesc: excursii și vizite pentru a constata situația în care se află mediul, acțiuni pentru apărarea mediului, igienizarea și înfrumusețarea școlilor, parcurilor, crearea unui colț viu în clasă.

Activitățile de tip outdoor nu fac altceva decât să dezvolte în copii simțul pentru protejarea mediului, încredere în forțele proprii, stimă de sine, creativitate și competitivitate în realizarea sarcinilor trasate de profesor la un moment dat.

PREMISELE DEZVOLTARII UNEI PERSONALITATI COMPETITIVE PRIN EDUCATIA OUTDOOR

Profesor învățământ preșcolar, VLAD CRISTINA

Școala Gimnazială Spermezeu,

Grădinița cu Program Normal Hălmăsău

Educația outdoor este o fereastră de oportunitate în educație, cea care începe dincolo de ușa instituției școlare și se desfășoară în drumeții, excursii, ateliere de creație, activități sportive, activități practic-gospodărești, jocuri diverse, concursuri, incursiuni în lumeareală (pădure, cartier, parc, grădină, spații culturale, comerciale, industriale etc.) și care este conexată la conținuturile curriculumului preșcolar, fiind un mediu de explorare, de aplicare, de verificare sau experimentare a unor cunoștințe și deprinderi.

Grădinița este prima etapă de inițiere a copiilor în sistemul educațional, este debutul unei socializări sporite, învățarea respectării unor reguli și a unui program, într-un cuvânt primii pași spre independență. În grădiniță, preșcolarul acumulează cunoștințe, își dezvoltă abilitățile și își formează deprinderi, aici este locul unde rutina, activitățile zilnice și disciplinarea pozitivă contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor. Toate aceste afirmații sunt adevărate, dar nu trebuie desconsiderate alte situații sau medii care acționează dincolo de sala de grupă.

Sub umbrela educației outdoor se regăsesc mai multe domenii, cum ar fi: educația pentru natură și om, educația ecologică, educația științelor exacte (matematică, fizică, chimie) etc., și diferite activități, de tipul celor de dezvoltare personală, formarea abilităților de viață, abilităților practice, de relaxare, plimbări, drumeții și aventură etc. Activitățile în aer liber ofera mult mai mult decât beneficii fizice. Dezvoltarea cognitivă și social-emotională sunt și ele incluse. Afară, copiii își pun imaginația în mișcare, și mai mult decât atât inventează jocuri. Facând acest lucru, copiii se exprimă cu o ușurință mult mai mare și învață despre lumea din jurul lor pe care o percep prin maniere proprii și unice. Se simt în siguranță și în control, ceea ce promovează și întărește autonomia, îi ajută să ia decizii. Prin practicarea de sporturi ce implică manipularea mingii, aruncarea sau prinderea, ei devin mai organizați.

Educația reprezintă un element indispensabil pentru dezvoltarea corectă și completă a unei persoane, iar drumul pe care îl alegem în viață se bazează pe cunoaștere. Nimic din ce este, devine sau întreprindere o persoană nu este posibil fără educație. „Omul învață să se comporte în modul lui specific de a fi din mai multe pricini (pentru el, pentru cei de lângă el, pentru societate) și prin intermediul mai multor instanțe (familie, școală, biserică, grupul de prieteni, comunitate, structuri asociative etc.)” spune pedagogul Constantin Cociș. Cercetări mondiale indică faptul că educația timpurie are o importanță fundamentală în formarea inteligenței, creativității, abilităților și aptitudinilor; ele arată că de calitatea educației la o vârstă fragedă depinde evoluția omului în întregul său: la 3 ani fiecare copil este înzestrat, toți mugurii dezvoltării potențialului său sunt activați: este creativ, este atent, doritor de învățare, are simțul dreptății, are umor, e capabil să se concentreze, e capabil de efort susținut, și cel mai important, este motivat. Copilul începe să învețe încă din familie, apoi trece într-o altă etapă – grădinița, instituția abilitată de comunitate să facă așa ceva. Grădinița este prima etapă de inițiere a copiilor în sistemul educațional, este debutul unei socializări sporite, învățarea respectării unor reguli și a unui program, într-un cuvânt primii pași spre independență.

Educația outdoor oferă posibilitatea contactului direct cu natura – protecția mediului reprezintă un subiect de interes mondial, urbanizarea masivă a produs un efect nociv asupra mediului și prin faptul că oamenii nu conștientizează impactul pe care acțiunile lor non-

ecologice le au asupra mediului – educația outdoor se desprinde ca o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu; Educația outdoor reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, inspirațional și de natură să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică între oameni bazată pe sprijin reciproc; Educația outdoor facilitează procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite elevilor care în mod usual întâmpină dificultăți de învățare și au un nivel scăzut de performanță școlară, să devină mai motivați, cu mult mai capabili.

Activitățile outdoor facilitează dezvoltarea spiritului de echipă – conexiunea între elevi, elevi-profesori duce la creșterea gradului de participare activă, creșterea cetățeniei active în rândul ambelor categorii; Educația outdoor oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea societății

Prin educația timpurie se urmărește:

- Dezvoltarea abilităților socio-personale: îmbunătățirea muncii în echipă, îmbunătățirea relațiilor sociale, dezvoltarea competențelor de conducere, etc
- Dezvoltarea abilităților de management: organizare, coordonare, evaluare
- Oferirea unui cadru stimulativ de învățare
- Oferă posibilitatea creării unui mediu relaxant și motivant în funcție de problema identificată – permite escaladarea unor nivele înalte de imaginație în vederea obținerii rezultatelor propuse.

Un aspect important al educației outdoor este acela că poate contribui la creșterea nivelului de bunăstare al indivizilor; pe lângă nevoile de bază ale unei persoane, există și o serie de nevoi la care educația outdoor poate răspunde și anume: nevoia de a fi respectat, inclus social, de a fi activ și responsabil, nevoia de a te simți în siguranță.

Nevoia de a se simți respectat – derularea de diferite activități în aer liber incurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți că deciziile sale contează pentru ceilalți; elevii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.

Nevoia de a fi responsabil – activitățile outdoor permit copilului oportunitatea de a primi diferite sarcini; sub supravegherea profesorului/educatorului, fiecare copil primește diferite responsabilități și sarcini pentru atingerea scopului.

Nevoia de a fi activ – implicarea în diferite activități sportive, jocuri, plimbări tematice, nu va aduce decât beneficii dezvoltării fizice, psihice ale elevului. Jocul este o caracteristică principală a copilăriei, de aceea este important ca elevii să fie stimulați în mod constant să se joace, să alerge, să participe la diferite activități în mod activ.

Nevoia de a fi inclus social – poate cea mai importantă caracteristică a educației outdoor este aceea că este o modalitate de succes de a depăși unele dificultăți ale copilului, astfel încât acesta să fie inclus social, să simtă că aparține unei comunități; se consideră ca mediul din interiorul clasei este mai degrabă unul competitiv, în timp ce cel din afara clasei este unul suportiv, care permite copiilor să se exprime, să relaționeze cu ceilalți, să colaboreze.

Nevoia de a se simți în siguranță - un aspect pe care literatura de specialitate îl consideră important în abordarea educației outdoor este că aceasta trebuie să țină cont de această nevoie. Interiorul clasei este mult mai sigur pentru elevi, în timp ce mediul exterior implică diferite riscuri și situații neprevăzute care pot avea efect negativ.

Întrucât educația outdoor se adresează unui public larg, indiferent de vârstă, nevoile sunt similare și pentru cei mici și pentru cei mari, acest tip de educație trebuie să acorde locul cuvenit acestor nevoi indiferent de vârsta elevului. Copiii de azi sunt martorii nedumeriți al numeroaselor transformări din mediul înconjurător și pe multe dintre acestea nu le pot

înțelege, dar le percep pericolul și efectul distrugător. Interesul și dragostea pentru natură sunt, la majoritatea copiilor, instinctive iar comportamentele și convingerile formate la o vârstă fragedă se păstrează toată viața.

Învățarea outdoor nu înseamnă doar un nou loc al învățării, ea presupune o schimbare de abordare, de viziune asupra desfășurării activităților, o nouă filozofie de acțiune, o nouă perspectivă asupra învățării, o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială și prin punerea în situație. Educația în aer liber este o formă organizată de învățământ care, prin specificul mediului în care se desfășoară, pregătește copiii pentru viitoarea lor viață în mediul natural, pentru o viață liberă, îi ajută să dezvolte relații mai strânse cu mediul înconjurător, îi învață diferite modalități de învingere a greutăților.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru învățământul preșcolar.
2. Cucos, C. (2012), Este importantă educația de dincolo de ușa clasei?, www.doxologia.ro,
3. Ionescu, M. , Radu, I. (coord), (2001), Didactica Modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca.
4. Manual de educație outdoor.

ACTIVITĂȚILE OUTDOOR – OPORTUNITATE DE RELUARE A LEGĂTURII DINTRE COPII ȘI NATURĂ

Profesor învățământ primar, ZSIGMOND ANCA
Colegiul Național „Petru Rareș” Beclean

Astăzi în efortul actual de modernizare și optimizare a școlii românești, menit să asigure creșterea calitativă a activității didactice, proiectarea, organizarea, pregătirea și desfășurarea lecției, ca microsistem ce produce la scară redusă sistemul instructional, ocupă un loc central. În învățământul actual o lecție eficientă trebuie să formeze și perfecționeze competențe transferabile, să urmărească ruperea hotarelor disciplinelor și abordarea unor teme comune mai multor discipline (interdisciplinaritate), să crească gradul de participare și implicare a elevilor la propria instruire și să plaseze profesorul ca partener în învățare și organizare.

Noul tip de educație se bazează pe patru competențe fundamentale: a învăța să cunoști (să știi); a învăța să faci; a învăța să trăiești împreună cu ceilalți; a învăța să fii. Toate aceste concepte se regăsesc în activitățile de tip outdoor. Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc, însă ea începe din ce în ce mai mult să capteze interesul actorilor educaționali din sistemul de învățământ formal. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor însă pentru a da o definiție simplă putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber, învățarea experiențială (*„Înveți cu creierul, mâinile și inima!”*). Termenul poate include educația pentru mediu, activități recreative, dezvoltare personală, terapie prin aventură etc.

Scăpând de rutina sălii de clasă activitatea de învățare capătă un caracter atractiv și mai aplicat. Un studiu recent arată că ne amintim 20% din ce ceea ce auzim, 30% din ceea ce vedem și 90% din ceea ce facem. Învățarea outdoor nu înseamnă doar un loc al învățării, ea presupune o schimbare de optică, o nouă filozofie de acțiune, o alta instrumentalizare și perspectivă asupra învățării și o permisivitate ridicată pentru achiziția experiențială. Un vechi proverb chinezesc accentuează eficiența acestui tip de educație: *„Ce aud-uit. Ce văd-îmi amintesc. Ce fac-înțeleg.”*

În mod tradițional, în procesul actual de predare-învățare în țara noastră Outdoor Learning reprezintă: explorarea locurilor îndepărtate, excursii, vizite tematice, dezvoltare fizică socială și personală. Pentru aceste activități sunt necesare multe resurse: timp, bani, grupuri mici de elevi, echipament adecvat, specialiști pe diverse domenii. De cele mai multe ori acestea sunt resurse pe care școala și profesorul nu le are. Există însă un model de outdoor care presupune integrarea activităților în curricula școlii și desfășurarea lor în mod constant și natural fără să fie nevoie de resurse speciale. Aceste activități le putem include în scenariile noastre didactice în cadrul programului școlar obișnuit. Acest model educațional presupune:

- Activități frecvente, orientate spre un scop și bazate pe un curriculum, desfășurate în mediul din proximitatea școlii;
- Constantă; activități desfășurate în mod constant pe tot parcursul anului școlar. (De ex., în Finlanda, o zi pe săptămână toate cursurile se desfășoară outdoor pentru elevii din învățământul primar și gimnazial);
- Desfășurarea activităților pentru majoritatea disciplinelor;
- Lucru cu aceleași subiecte și în clasă și afară;
- Sarcini de tip problemă și presupunând munca în echipă;
- Aceiași profesori pentru activitățile indoor și outdoor;

Principala provocare pentru organizatorul unei activități outdoor este cum să transforme materia prima din mintea elevului, trecând-o printr-un proces de învățare intenționată, în competențe funcționale. Educația actuală trebuie să fie holistică și integratoare, bazată pe procesul de a da sens oricărei întâmplări și experiențe proprii. Ideea că experiența, învățarea și progresul sunt interconectate se află la baza diferitelor programe outdoor.

Un trainer danez, specializat în dezvoltarea de programe outdoor internaționale a identificat 9 criterii de bază pentru o lecție reușită:

1. **Obiectiv clar.** Ca în cazul oricărei lecții, indiferent de cadrul de desfășurare, trebuie să fie cunoscut scopul lecției, ce se dorește a se realiza.

2. **Legătura între activitatea indoor și cea outdoor.** Elevii vor lucra pe baza aceluiasi curriculum atât în clasă, cât și în afara ei:

- **Indoor** - pregătirea și actualizarea noțiunilor teoretice necesare;
- **Outdoor** - desfășurarea efectivă a activității;
- **Indoor** - reflexii, observații, constatări

Experiența pe care o vor trăi elevii este consistentă în timp și le oferă acestora înțelegerea noțiunii de continuitate-trecut-prezent-viitor. Experiența are loc într-un anumit context (social, cultural, geografic) și îl forțează să facă conexiuni și să interacționeze cu mai multe domenii pentru a înțelege întregul.

3. **Elevii să lucreze împreună.** Activitatea outdoor, chiar dacă va presupune o muncă individuală, este obligatoriu să includă munca în echipa și lucru în grup. În momentele de interacțiune în grup elevii, elevii vor fi nevoiți să relaționeze, să comunice să-și transmită informații sau cunoștințe, să folosească împreună deprinderi ce le au deja, să se facă înțeleși.

4. **Lucru cu situații de învățare concrete și relevante cu scop vizibil.**

5. **Activități legate de situații concrete, reale.**

6. **Munca și înțelegerea elevilor trebuie să folosească mediul** (natura ca spațiu al învățării). Mediul înconjurător ales trebuie să susțină procesul de învățare.

7. **Lecția să includă experiențe senzoriale.** Elevii să fie „obligați” să simtă vântul, temperatura, poluarea să guste coaja copacului etc.

8. **Experiențele trebuie urmate de lucru în clasă, de conceptualizări abstracte, astfel încât ceea ce a fost experimentat să devină cunoaștere**

9. **Profesorul să fie capabil să stea deoparte.** El trebuie să fie un ghid, să pregătească drumul elevilor pentru procesul de învățare și să facă loc pentru propriile experiențe. Profesorul trebuie să fie capabil să favorizeze momentele de bucurie fără a pierde din vedere nici o clipă scopul principal al activității. Albert Einstein spunea: „Nu-mi învăț niciodată elevii, doar le ofer cele mai bune condiții în care ei să învețe.”

Profesorul trebuie să fie capabil să folosească ceea ce îl înconjoară, iar aceasta presupune:

- Pregătire temeinică;
- Inițiator, dar apoi să-i lase pe copii să lucreze singuri;
- Capacitatea de a orienta, ghida;
- Curiozitate, dedicare, o notă de curaj chiar;
- Să fie plin de viață și primul la start;
- Să sesizeze și puncteze „momentele de aur”;

Exemple de activități

Căsuțe magice

Exercițiul se poate folosi la matematică (orientare în grafice și tabele), comunicare, cunoașterea mediului. Materiale necesare: cretă colorată, hârtie colorată, diverse jucării și jetoane. Se lucrează în echipe de 5-6 elevi. În curtea școlii se trasează mai multe pătrate mari

(grile cu coordonate) care se vor folosi la joc. Putem desfășura activitatea sub forma de concurs cu mai multe probe sau fiecare echipa va executa cerințele impuse de coordonator (profesor sau lider de echipă). Ce putem propune: poziționare în căsuța cerută de coordonată, din poziția respectiva prin săritura în altă căsuța solicitată (Ex. Din D7 în D9 prin săritură cu spatele). În diferite poziții se pot așeza diverse jucării (mașinuțe, animăluțe de pluș). Se pot extrage coordonatele de pe cartonașe, iar elevii vor identifica jucăria. Se pot solicita aici câteva caracteristici sau imitarea de sunete. Se pot folosi și jetoane cu personaje din povești. Se pot ascunde litere în diferite poziții. După coordonate date copiii vor forma cuvinte. Acestea sunt doar câteva propuneri pentru această activitate antrenantă.

Dilema fermierilor

Exercițiul poate fi folosit la dezvoltare personală, matematică, ca lecție de actorie etc. Materiale necesare: obiecte ce pot fi folosite ca marcaj de semne distinctive-panglici, vest. Se lucrează în echipe de 5 elevi. Soluția se va prezenta sub formă de scenetă. Fermierii/copii vor avea semne distinctive pentru a putea fi identificați. Se separă fermierii de copii cu o bandă de hârtie colorată în curtea școlii. Se prezintă elevilor următoarea situație: Trei fermieri doresc să ajungă la piață. Pentru aceasta ei au de trecut un râu. Podul s-a distrus din cauza inundațiilor. Observă o barcă mica în care se joaca doi copii și hotărâsc să le ceară ajutorul. Deoarece barca e mică la o trecere nu poate transporta decât **un adult sau doi copii**. Cum au reușit ei să treacă râul? Jucați rolurile pentru a găsi soluția.

Apărarea cetății

Exercițiul se poate folosi la istorie, arte vizuale, comunicare. Materiale necesare: semne distinctive pentru daci și romani (Ex. hârtie creponată pentru toga romanilor, brâu sau căciuli tot din hârtie creponată pentru daci), mingi mici ca dimensiune, pahare de plastic pentru construcție. Elevii se împart în 2 grupe (4 dacă este o clasă numeroasă): dacii și romanii. Activitatea se desfășoară în curtea școlii în apropierea gropii cu nisip de la sărituri. Cu ajutorul paharelor de plastic fiecare echipă își construiește cetatea-forme de nisip înșirate una lângă alta în linie, așezate la o distanță potrivită una în fața celeilalte. Cu o minge mică fiecare va ținti către cetatea adversă urmărind să o doboare. Pe principiul jocului „Țară, țară, vrem ostași!” de câte ori se va doborî o construcție echipa câștigătoare aduce un prizonier, până când o cetate este cucerită în totalitate. La final se pot înregistra rezultatele luptei pe o „Columnă” desenată pe asfalt. Elevii vor observa amestecul dintre „daci și romani” care a avut ca rezultat formarea poporului român. Inițial se poate descrie portul dacilor și a romanilor, se pot construi catapulte sau alte arme de luptă.

Creioanele naturii

Exercițiul se poate folosi la arte și la științe. Locație: curtea școlii, parc.

Elevii vor aduna frunze, castane, pietre, bețe, bucăți de cărămidă etc. Vor freca aceste obiecte pe bucăți de hârtie pentru a determina ce culoare are creionul lor natural. Elevii vor face asocieri cu nuanțele de culoare cunoscute de ei. Se poate solicita realizarea unui desen folosind creioanele naturii. Activitatea se poate dezvolta utilizând obiectele pentru un traseu sau pentru o anumită construcție.

Lecția poate continua indoor discutând efectele nocive ale coloranților artificiali în alimentație.

Numere și litere în natură

Exercițiul se poate folosi la comunicare, arte vizuale, matematică și explorarea mediului în special la clasa pregătitoare și clasa I.

Activități propuse:

- Să adune frunze și castane;
- Să sorteze după diferite criterii: mărime, culoare, formă;
- Să pipăie, să guste, pentru a identifica diferite caracteristici;
- Să numere, să descompună, să adune, să scadă frunze, fructe, castane etc.

- Să formeze cuvinte, să-și transmită mesaje scrise sau desenate utilizând elemente naturale;

- Să contureze frunze cu „creioanele naturii”.

Printre frunze naturale se pot ascunde frunze din carton și se poate solicita copiilor să execute diferite sarcini.

Într-o societate în care tehnologia progresează cu o viteză amețitoare și datorită ei de la cele mai fragede vârste copiii sunt asaltați de adevărate avalanșe de informații, științele educației se orientează din ce în ce mai acut către întoarcerea la natură. După secole în care toate eforturile s-au concentrat pe aducerea copiilor între pereții clasei pentru a li se face educație, am constatat cu uimire că nu este cea mai fericită formă de educație și, ca atare, a apărut nevoia acută de altceva, de întoarcerea la natură, ca izvor de educație sănătoasă.

„Natura poate să-ți slujească de carte, de profesor, de povățuitor. Ea te cheamă, ea îți procură, cu mici mijloace, tot ceea ce vei avea nevoie mai târziu. Nu închide această carte plină de învățături înțelepte. Nu o neglija pentru celelalte cărți în care se cuprind numai strofe din cântarea întreagă ce stă înaintea ta” (Ion Simionescu).

Bibliografie:

1. Ciolan Lucian ,(2008), „Învățarea integrată,fundamente pentru un curriculum transdisciplinar”, Ed.Polirom,București;
2. Fida Soluțion, (2014), „Formarea și perfecționarea personalului implicat în operațiunile remedial/corective și preventive”,Suport de curs,Proiectul „Educația-șansa de ați scrie propriul viitor”POSDRU 162/2.2/S140232;
3. Jordet,A.N.,(2010), „What is outdoor learning”, Manual for Foundation Course;
4. Lifelong Learning Programme,(2013), Manual de educație outdoor”, Primăria Cătunele;
5. Secelean Rodica (2013), Referat „Activități de tip outdoor”

Cuprins	pag.
prof. înv. preșcolar Balint Eliza	3
masterand Bindea Natașa Floricica	6
Prof. înv. primar Blaga Lucreția	9
prof. înv. preșcolar Bogdan Maria Luminița	11
prof. înv. preșcolar Boloș Nadia Maria	13
prof. înv. preșcolar Calistru Cristina	16
prof. înv. preșcolar Ciot Vasilica	18
prof. înv. preșcolar Cîrdei Raveca	22
prof. înv. primar Colța Ramona-Eliza	25
prof. consilier Corabian Aurora	27
prof. înv. preșcolar Costin Gabriela	30
prof. înv. preșcolar Cotuțiu Ana	33
prof. înv. primar Cristea Ileana	35
prof. Csillag Attila	37
prof. prof. înv. preșcolar Cucul Adelina Maria	39
prof. înv. preșcolar Danciu Tabita Daniela	42
prof. înv. preșcolar Fazakaș Iulia	44
prof. înv. preșcolar Hordouan Simona, Nistor Laura	47
prof. Horoba Daniela	51
prof. înv. preșcolar Iuănuțiu Narcisa Mihaela	53
prof. înv. preșcolar Liber Iudith	55
prof. înv. preșcolar Maftean Angelica	58
prof. înv. preșcolar Mesaroș Ioana	61
prof. înv. preșcolar Mesaroș Livia Viorica	64
prof. înv. primar Mititean Nicolea	66
prof. înv. preșcolar Mizgan Laura, Briciu Sanda	69
prof. înv. preșcolar Moldovan Maria	71
prof. înv. preșcolar Mureșan Daniela Iulia	73
prof. înv. preșcolar Mureșan Mariana-Ionela	76
prof. înv. preșcolar Nagy Estera Eniko	78
prof. Nicula Nelia	83
prof. înv. preșcolar Pintican Gabriela	86
prof. înv. preșcolar Ploscar Cristina, prof. Ploscar Cristian	88
prof. înv. preșcolar Pop Adina	92
prof. Pop Danina	96
prof. înv. preșcolar Pop Georgiana	98
prof. înv. preșcolar Pop Loredana Iulia	100
prof. înv. Primar Retegan Mihaela, prof. înv. preșcolar Gherghel Cristiana Raluca	103
prof. înv. preșcolar Roman Lavinia	105
prof. înv. preșcolar Runcan Andrea	107
prof. înv. preșcolar Runcan Mihaela	110
prof. consilier Rus Andreea	112

prof. Sălăgean Ștefan	115
prof. Sârb Adela Ana	118
prof. itinerant Silveșan Tatiana	120
prof. Șinar Valer Cristian	122
prof. învă. preșcolar Șinar Violeta Cristina	126
prof. învă. preșcolar Șoș Mihaela	130
prof. învă. primar Știr Margareta Tabita	132
prof. Szasz Carmen	134
prof. învă. preșcolar Tihulca Ana Elisabeta	138
prof. învă. primar Vincze Alina Aurica	140
prof. învă. preșcolar Vîrtic Ecaterina	142
prof. învă. preșcolar Vlad Cristina	145
prof. învă. preșcolar Zsigmond Anca	148

ISBN 978-630-323-054-2
Editura Meritocrat Cluj-Napoca
meritocracj@gmail.com

